KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN
145

CALLIMACHI FRAGMENTA
NUPER REPERTA

EDIDIT

RUDOLFUS PFEIFFER

BONN
A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG
1921

PRAEFATIO

Callimachi quae post collectionem Schneiderianam ante hos L fere annos editam nobis innotuerunt fragmenta, omnia hoc libello comprehendi. Primo potiora tantum e papyris et membranis Aegyptiacis in lucem prolata congerere et edere mihi proposueram; ut etiam minora e scholiis, lexicis, papyris eruta adderem, et alii suaserunt et ipse in rem esse cognovi. Papyros Berolinenses denuo inspicere potui eximia illa Gu. Schubarti benevolentia semper adiutus, membranae Genavensis lectiones maxime dubias benignissime V. Martin iterum examinavit.

In fragmentorum ordine secutus sum antiquissimum codicem tertii saeculi magnum papyraceum, cuius tres miserae exstant reliquiae: Pap. Berol. 11347 (μέλη) et 11629 (Aetia) et Pap. Soc. Ital. 133 (Hecala). Hic inter μέλη et Hecalam Aetia fuisse e litterarum formis conclusit v. Wilamowitz (Sitz.-Ber. Preuss. Akad. 1914 I 222); Aetiis autem, ut in papyro Oxyrhynchia numero 1011 notata, iambos subiunxi. Cydippae novae paucas reliquias iam prius certissimis testimoniis huic elegiae vindicatas, iambis Oxyrhynchi repertis omnia quae praeterea supersunt, Hecalae papyro Florentinae et tabulae Vindobonensi nova tantum adieci fragmenta. In fine cetera fragmenta minora nova aut novis subsidiis aucta posui secundum ordinem scholiorum et lexicorum, ubi inveniuntur omissis omnibus locis, qui nihil suppeditant nisi correcturas, dubiis et omnino spernendis breviter notatis. Appendicis loco denique scholia papyracea in hymnum tertium addidi, de hymni in Delum fragmento Alexandrino (Bulletin de l'Institut Égyptien III. Ser. No. 7, A. 1896, p. 120, Revue des études grecques XIV [1901] p. 203, G. Botti, Catalogue du Musée gréco-romain d'Alexandrie 1901, p. 326) nil amplius comperi.

In adnotatione non omnia, sed pleraque criticorum supplementa et commenta descripsi, fortasse nimis multa; meis ipsius coniecturis signum Pf. apposui. Quae in apparatu et in commentario omnino explicare non potui aut leviter significavi, accuratius in „Quaestionibus" lingua vernacula scriptis, typis nondum mandatis tractata sunt. Simulatque haec poetae olim celeberrimi membra disiecta, quae per varios adhuc libellos dispersa tamquam latebant, coniuncta in omnium manus venerint, spero fore, ut larga succrescat seges observationum, quibus studia Callimachea promoveantur.

Ottone Crusio praeceptore, quem morte repentina et praematura nobis ereptum esse cum multis maxime maereo, assentiente et cohortante hanc editionem parare coepi, cum gravi vulnere affectus e bello infelicissimo redieram: quantum illius viri humanissimi disciplinae et benevolentiae debeam, hoc loco dicere non possum. Grato animo nominandus est in primis Hermannus Diels, qui schedas suas, quibus iamborum multa supplementa commendaverat, liberalissime mihi per litteras transmisit, deinde gratias ago quam maximas Eduardo Schwartz, Udalrico de Wilamowitz, Paulo Maas, qui operam meam multis adiuverunt consiliis.

Dabam Monaci non. Iul. a. 1921

R. Pfeiffer

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΜΕΛΗ]

1. PAP. BEROL. nr. 13417 A

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos, Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. d. W. 1912, I 524—544. Papyrus, empta in Aegypto, fragmentum eiusdem libri papyracei esse videtur, ex quo Pap. Berol. nr. 11629 (infra nr. 6 et 7) et Pap. d. Soc. Ital. nr. 133 (infra nr. 33), Oxyrhynchi reperta, originem ducunt (cf. Wilamowitz ibid. 1914, I 222); asservatur in Museo Berolinensi, ubi ipse eam denuo inspexi. Saec. III. p. C. — A. Koerte, Archiv f. Papyrusforsch. V (1913) 545; Paul Maas, Berl. philol. Wochenschr. 1912, 959; H. Held, Herm. [russ.] 1912, 332 [non vidi]; St. Witkowski, Berl. philol. Wochenschr. 1916, 1190 sq.; Sitzler, Bursians Jahresbericht 174 (1919) 68.

Mortem Arsinoae, Ptolemaei Philadelphi sororis et uxoris, quae decessit mense qui dicitur Pachon anni a. C. 270 (v. Bissing ap. Prott, Rhein. Mus. 53 (1898) 464, 1), hoc carmine celebravit poeta.

Recto

[Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἐγὼ δίχ]α τῶδ' ἀείδειν
[⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – π]ροποδεῖν Ἀπόλλων
]κεν δυναίμαν
κατ]ὰ χεῖρα βᾶσαι.

Schol. in marg. sup.]φοισ[in marg. rect. 1 τὸ μ(ὲν) μέτρ(ον) Ἀρχεβούλ(ειον) λογαοιδ(ικὸν) καλ(εῖται)· || πεντάμετρον· ἡ α' ἐπιδέχετ(αι) ἀνάπαιστ(ον) || σπονδεῖ(ον) ἴαμβ(ον)· αἱ ἑξῆς ἀνάπαιστ(οι)· || ἡ ἐσχάτ(η) βακχεῖον κ(αὶ) ἀμφίβραχυν, || ἐπεὶ ἀδιάφορ(ος) (ΛΔΙΛΦΟΡΟΡ' pap.) ἡ τελευτ(αία) συλλαβή. (cf. Hephaest. VIII 9 p. 28 et Schol. B p. 276 Consbr.) De metro Archebuleo v. Wil. l. l. p. 525 et 542; Aug. Raabe, De metr. anapaest. . . . quaest. sel. Diss. Argentor. 1912 p. 28 sq. E. Fränkel, Rh. M. 72 (1918) 167 sq. 4 κατὰ χεῖρ(α)· ἁρμόδιαι τούτ(οις).

Supra textum scripturae vestigia. 1 suppl. Wil. ex Hephaest. p. 28, 16 Consbr. = Callim. fr. 146a Schn. ΤΩΝΔ' pap. superscr. ΤΩΙΔ' τῶνδ' Heph. corr. Bentley. 2 suppl. Wil. 3 ΚΕΝ fort. in aut e ΚΟΝ correctum. ΔΥΝΑΙΜΗΝ pap. (superscr. λ) 4 ΛΧΕΙΡΛΒΛΜΟΙCΛΙ pap. suppl. e schol. et corr. Wil. glossa Μοῖσαι dimidia in textum irrepsisse videtur

---

2 προποδεῖν novum cf. προποδίζων N 158. 806.

[νύμφα,. σὺ μὲν ἀστερίαν ὑ]π' ἅμαξαν ἤδη
κλεπτομέν]α · παρέθει σελάνα̣
] ἀ̣τενεῖς ὀδυρμοί
] μ̣ία τοῦτο φωνά
ἁμετέρα] βασίλεια φρούδα
τ]ί π̣αθὼν ἀπέσβη;
ἁ δ]ὲ χύδαν ἐδίδασκε λύπα
μ]έγας γαμέτας ὀμεύνῳ
]αν πρόθεσιν πύρ' αἴθειν
] λεπτὸν ὕδωρ

Schol. **5** τῇ 'Αρσινόῃ (titulus? Pf.) **6** κλεπτομέν(α) ἡρπασμένη (κλεπτομένα̣ ἡρπασμένῃ Wil.) **7** (Wil. ad **6**, sed sch. scriptum est iuxta vocem ὀδυρμοί) ὡς ἐν πασσελήν(ῳ) ἡρπασμένης (recte Diels ap. Wil. S.B. 1914 I p. 222; ЄΛΙΠΑϹϹЄΛΗ[N] pap.; ὡς ἐλῖ (= ἐλεεῖ) πᾶς σελήν(ην) ἡρπασμένην perperam Witk. ἡρπασμενης pap.) — ἀτενεῖς· ἐπὶ (ЄΠЄΙ pap.) πολὺ διήκοντες (ΔΙΗΚΟΝΤЄΙ Schubart ap. Witk. Pf.) **10** ἀν(τὶ τοῦ) ἡ 'Αρσινό(η) φῶς οὖσα ἡμῶν **11** ἡ δὲ ἐσπαρμένη κ(αὶ) σ[- - λύπη] **12** ἀν(τὶ τοῦ) τὰ κακ(ά) — Π̣[τολεμαῖος] (Wil.; potius Γ̣[quam, Π[Pf.) **13** πρόθ(εσιν) τὰ προφερό[μενα]

5 suppl. Wil. ex Hephaest. p. 28, 19 = Callim. fr. 146[b] **6** ΑΠΑΡЄΘЄΙ ϹЄΛΑΝᾹΙ pap. [κλεπτομέν]α Pf. e schol. [κλεπτομέν]α̣ Wil. **9** e. g. suppl. Pf. **10** ΠΑΘ corr. e ΠΙΘ ΑΠЄϹΒΑ pap. suppl. et corr. Wil. **11** suppl. Wil. e schol. **12**]ΑΜЄΤΑϹΓΑΜЄΟΜЄΥΝΩ (ΤΑϹ superscr.) super]Α̣Μ̣ vestigia litterae superscr., non Γ Wil., qui vocem γαμέτας bis scriptam esse suspicatus dittograph. del.].̀ . ЄΓΑϹΓΑΜЄ (ΤΑϹ superscr.) Pf. infra accentum vestigia litterae Α̣ **13** ΠΥΡΑΙΘЄΙ͂Ν pap. i. e. πύρ' αἰθεῖν fort. recte cf. Hesych. αἰθουμένου

6 sqq. Wil.: „σοὶ δὲ ὥσπερ ἐκλειπούσῃ τῇ σελήνῃ παρηκολούθει πᾶς βοῶν, ἐπὶ πολὺ δὲ διῆκον οἱ θρῆνοι κτλ."; at κλεπτομένα non ad lunam, sed ad Arsinoam a deis raptam (cf. etiam v. 46) spectat et in schol. 7 ἡρπασμένης scil. 'Αρσινόης supplendum est. Ante κλεπτομέν]α e. g. ἐπανέρχεο cf. Hor. c. I 2, 45; παρέθει σελ. i. e. praetercurrebat lunam plenam scil. ψυχή. Plenilun. a. d. VII. id. Quintil. a. 270 (v. Ginzel, Handb. d. Chronol. II 564). Fusius egi de hoc loco in Quaestionum cap. I **10** cf. Diog. Laert. IV 65 ὅτι φάρμακον 'Αντίπατρός τι πιὼν ἀπέσβη (Pf.) **12** Ptolemaeus Philadelphus

Θέτ]ιδος τὰ πέραια βωμῶν
] . [. .]ωδε Θήβα
]. ας
[σὺ δὲ καὶ]] η
ἄ]φερτα
]. θη·
τ]όλμας
]α
]ρείδης·
ν]ύμφας
]πλοις
]αι
]ει
[στόματ' οἷς]]ου
]
]ας
π]αντῶν
]βας
]μο(ν)·
] πόλις ἄλλ[α] τευξεῖ·
]φέρει θαλά[σσ]α

SCHOL. 15 τῆς νήσ(ου) ἐν ᾗ Θέτιδ(ος) [βωμοί] 18 ἄλ(λως) σὺ δὲ καὶ 20 ἐν μιᾷ γυναικὶ [21 τοῦτ(ο) πελειπτ (ΛЄΙ dispexit Pf. ΠЄ valde incert.; λέγει Πτ[ολεμαῖος] Wil., sed λέγει non est in pap.) 22 οὐ κατῄσχυνε δ[23 ὁ Ἥφαιστος 24 κλισίαν (εἶναι) τ(ῆς) καθ[26 ἀν(τὶ τοῦ) αἱ εἰωθυῖαι κ[28 ἀν(τὶ τοῦ) στόματα οἷς. [(i. e. quod in Dorica dial. persaepe conson. tenues prioris vocis servantur, ubi concurrunt cum spir. asp. alterius cf. Apollon. Dysc. Synt. 335 b = Gr. Gr. II 2 p. 483) 29 ν[32 ἦτ(οι) τὴν Φάρον κ[33 . . [35 εἴγε πάντα (ΠΛΛΙ. Λ pap.) καθαίρ[ει] (Wil. ΚΛΘΛΙΡ[pap.)

15 suppl. Wil. e schol. ΠЄΡΛΙΛ pap. (cf. Herodian. I 133, 30 sq. L.) 18 suppl. Wil. e var. lect. schol. 20 ἤθη prop. Wil.]ΡΘΗ Pf. 21 et 24 suppl. Wil. 25 e. g. δ]πλοις vel πέ]πλοις 28 e schol. Wil. 34 ΤЄΥΞЄΙ pap.

15 Insula (Nili fl. ?) cum Thetidis aris adhuc ignota 21 Ptolemaeum loqui e schol. concludi non potest

]ᾱ παναγὴς ε.[...]ς·
]ν τὰ τάλαντα [....].·
]ων τὰ καλὰ πτ̣[....]ᾱ

Verso

Πρωτῆϊ μὲν ὧδ' ἐτύμοι κατάγο[ντο φᾶμαι].
σαμάντρια ἃ δὲ πυρᾶς ἐνόησ' ἰ[ωάν,]
ἃν οὖλα κυλινδομέναν ἐδίωκ[ον αὖραι]
. . . .
ἦδ' ἆμ μέσα Θρηϊκίου κατὰ νῶτα [πόντου,]
Φιλωτέρα· ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔνν[α]
κατελείπετο, Λαμνιακοὶ δ' ἐπατεῦ[ντο βουνοί]
Δηοῦς ἄπο νεισομένᾳ· σέο δ' ἦν ἄπ̣[υστος]

SCHOL. **37** ἡ Ἀρσινό(η) **38** τὸν βωμ(ὸν) λέγου[σι] in marg. infer.]παγων Διὸς κ[.....] πασθαι· ἐγένοντ(ο) (ΕΤΕΝΟΝΤ/ pap.) δ. [‖]. ὁ δ(ὲ) Πτολεμαῖο[ς κ(αὶ) θυγατ(έ)[ρ(ες) ἡ μ(ὲν) ἐξ Εὐρυδίκη[ς (ΕΥ-ΘΥΔΙΚΗ pap.) ‖ τ]ῷ Φιλαδέλ[φῳ . . . .]θαι· τῆς τετάρτης [(Pf. τῇ γ(ὰρ) τετάρτῃ δ nunc. Schub. τῇ τετάρτῃ δ Wil.). — (Ptolem. I. Sot. liberi; Eurydice erat tertia uxor, quarta Berenice). in marg. sinistr. **43** πολ(ις) [το]υ τριοπου (dispexit P. Maas coll. Call. hy. VI 30 Τριόπᾳ θ' ὅσον ὀκκόσον Ἔννᾳ. Scholiastae ineptias non plane delevisse videtur corrector; sed fort. spectat ad vocem Τριόπιον, quae nunc deest cum toto versu post v. 41, cf. Schol. Theocr. XVII 68 et C. Wendel, Abh. Gött. GW. N. F. 17, 2 (1921) p. 128); ἀπὸ Ἔν(ν)ης λέγεται ‖ ἡρπάσθ(αι) ἡ Κόρη.

36 post Ε ante lac. hasta longa, fort. Ρ **38** potius ΠΤ quam ΠΡ. **39** ΠΡΩΤΉ ante corr. ΕΤΎΜΟΙ pap. suppl. Wil. **40** ἰ[ωάν] Wil. coll. Hesych. v. ἰωή· . . . καπνός **41** ΕΔΩΚ ante correct. Post 41 versum deesse vidit Wil. e. g. „supra terras ad orientem et ad occidentem spectantes" **42** ΘΡΗΙΚΙΟΥ Wil. ΘΡΗΙΚΙΟΥ Pf. suppl. Wil. **44** ΛΑΜΝΙΑΚΟΙ Wil. ΛΑΜΝΙΑΚΟΙ Pf. βουνοί suppl. Wil. cf. Herodot. IV 199 (Cyrenaeorum vocabulum) **45** ΑΠΟΝΕΙΣΟΜΕ-ΝΑΣ Wil. -ΑΣ· ΣΈΟ Pf. corr. P. Maas ἄπ[υστος] Wil. cf. hy. VI 9, IV 215 **46** ἰδ[οῖσα] prop. Wil., sed ημ?

37 τάλαντα infelicia? (cf. Call. fr. 506 τάλας, τάλαντος) **40** cf. Tryphiod. 237 σημάντορι καπνῷ (Pf.) **43** Hephaest. p. 28, 21 = Call. fr.

ὦ δαίμοσιν ἁρπαγίμα, φάτο δ' ημιδ[
„ἕζευ Χάρι τὰν ὑπά[τ]αν ἐπ' Ἄθω κολώ[ναν,]
ἀπὸ δ' αὔγασαι, ἐκ πεδίου τὰ πύρ' αἰ σα⟨φ⟩[ανῆ,]
[τ]ίς ἀπώλετο, τίς πολίων ὁλόκαυτος α[ἴθει].
ἔνι μοι φόβος· ἀλλὰ ποτεῦ· νότος αὐ[
νότος αἴθριος· ἦρά τι μοι Λιβύα κα[κοῦται;"]
τάδ' ἔφα θεός· ἀλλ' ὁπότε σκοπιὰν ἐπ[έπτα]
χιονώδεα, τὰν ἀπέχειν ἐλάχιστ[ον ἄστρων]
ἤκει λόγος, ἐς δὲ Φάρου περίσαμο[ν ἀκτάν]
ἐσκέψατο, θυμολιπής ἐβόα[σε τῆνα·]
„ναὶ ναὶ μέγα δή τ̣[ι κακὸν
ἁ λίγνυς ἀφ' ὑμετ[έρας πόλιος φορεῖται."]
ἃ δ' ἤνεπε „ταῦτα[
τάν μοι πόλιν ἃ̣ με[

SCHOL. **47** ἡ σύνεστι τῷ Ἡφαίστῳ Χάρις (cf. Σ 382 et Schol.). Cetera scholia desunt papyri margine usque ad initium versuum abscisso.

47 ΧᾹΡΙ Wil. ΧΆΡΙ Pf. **48** ΣΑΠ[pap. αἰ ⟨κ⟩' ἀπ[οπτά] coni. Wil., qui Sitz.-Ber. 1914, I p. 222 „aegyptismum" agnoscens scripsit σα⟨φ⟩[ανῆ] **50** ΕΝΙΕΜΟΙ pap. ΠΟΤΕΥ͂ pap. ΝΟΤΟΣ correct. e ΠΟΤΟΣ **51** ΛΙΒΎᾹ Pf. suppl. Wil. **52—57** suppl. Wil. **52** ἘΦᾹ pap. **53** ΧΙΟΝΩΙΔΕΑ Pf. ἄστρων Pf. coll. Nicandr. fr. 26, 1 ἄρκτου Wil. **57** ΛἸΓΝΥ̇Σ pap. de accentu cf. Herodian. I p. 237, 17 L. **58** ΗΝΕΠΕ cf. Pind. Pyth. IV 97, IX 29, Nem. X 79, Bacchyl. XIV 9 (Sappho P. Oxy. 1231, fr. 1 col. 2, 23 ἤνεπην **59** Α͂Ῑ pap.

146c. De Philotera, Philadelphi sorore, iam ante Arsinoam mortua et divinis honoribus culta v. W. Otto, Priester u. Tempel in Aegypten I p. 347 sq. Dittenberger, Or. Gr. Inscr. sel. I p. 60 nr. 35. Meineke, Callim. p. 228 cf. Quaestionum mearum cap. 2 **46** ἁρπαγίμα cf. hy. VI 9 **47** ὑπάταν Catull. 66, 43 (Athos) quem maximum in oris. Ἄθω κολώναν Apoll. Rhod. I 601 ἦρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε, κολώνη Θρηικίη, ἣ . . . Λῆμνον . . . ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει Nonn. Dionys. III 216 Ἀθωιάδος . . . νῶτα κολώνης. cf. Iunonem de Atho monte Lemnum venientem Ξ 229 sq. (Malten, Arch. Jahrb. 1912, 252) cf. Soph. fr. 708 Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός **48** cf. hy. IV 125 ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει (Mars ex Haemo monte) **51** νότος αἴθριος (Theophr. frg. V, 4) i. e. Λευκόνοτος cf. Hor. c. I 7, 15 **55** θυμολιπής Nonn. Dionys. 37, 540 cf. ψυχολιπής Epigr. Sam. Abh. Preuss. Ak. 1909 II 62 = Geffcken nr. 214, 1

χείρουσιν· ὃ δ' ἐς φιλι[
πόσις ᾤχετο πενθερ[
ἄκουσά τε Μακροβίω[ν
ὄφρα δύσποδας ὥς ἑ π̣[
θεὸς ἔδραμεν· αὐτίκ[α
ἥξεῖ δόμον." ἃ μὲν [
οὐκ ᾔδεε· τᾷ δὲ Χάρ[ις βαρὺν εἶπε μῦθον·]
„μή μοι χθονός — οὐχὶ [τεὰ Φάρος ἁθάλωται·] —
περικλαίεο· μηδέ τ̣ι̣[
ἄλλα μέ τις οὐκ ἀγαθ̣[ὰ φάτις οὔαθ' ἥκει.]
θρῆνοι πόλιν ὑμετέρ[αν κατέχοντι πᾶσαν·]
οὐχ ὡς ἐπὶ δαμοτ[έρων δ' ὀλέθρῳ κέκοπται]
χθών· ἀλλά τι τῶ[ν] μεγάλων ἐ̣[δάμασσε μοῖρα]
τάν τοι μίαν οἰχομ[ένα]ν ὁμ̣ό̣δελφυν [αὐτάν]
κλαίοντι· τὰ δ' ἄ̣[κεν ἴ]δης μέλαν [ἀμφίεσται]
χθονὸς ἄστεα· ν[ωιτ]έρων τὸ κράτ̣[ος

---

61 πενθερ[ὸν ὃν vel πενθερ[ικὸν prop. Wil., fort. πενθερ[ικὰν i. e. Eurynoma, Vulcani socrus, quae una cum Thetide recepit eum Σ 398, cf. Schol. T Εὐρυνόμη] ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης· „οἳ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπαν ἔτικτεν" (Callim. fr. 471) Pf. **63** ΏC pap. **65** HΞEĨ pap. **66** HΙΔEE, ante correct. HΔEE e. g. suppl. Wil. **67** sqq. suppl. Wil. **68** ṬỊ vel ΠỊ pap. μηδέ τί [μοι πόσιν vel μηδὲ π[όσιν Wil. **69** OYK' pap. ἀλλ' ἀμέ τις improb. Wil. fort. οὔατ' cf. v. 28 et schol. **73** TOI corr. e MOI ΟΜ̣Ο̣ΔΕΛΦΥΝ dispexit Schubart. In fine huius paginae versuum numerus subscriptus est ΛΖ

---

61 πόσις i. e. Vulcanus, ad quem spectare videtur δύσποδας **62** Hes. μακρόβιοι· αἱ νύμφαι· Ῥόδιοι (Wil.) fort. Macrobii, incolae oppidorum in Atho monte (Plin. IV 37, alii)? Pf. **63** δύσπους novum cf. Nic. Ther. 458 et Schol. χαλαίπους Catull. c. 36, 7 tardipes **67** οὐχὶ — ἁθάλωται parenthesis **68** περικλαίεσθαι novum; de formis medii generis pro activo adhibitis v. exempla a Schneidero allata I p. 160 **71** δαμοτέρων cf. Apoll. Rh. I 783, III 606 **73** ὁμόδελφυν cf. Et. M. p. 16, 11 et p. 255, 2. Callim. fr. 168 εἰνατίην ὁμόδελφυν ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα

2. PAP. BEROL. nr. 13417 B

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, l. l. p. 537—539. De papyro v. supra nr. 1. — Fragmentum Pervigilii.

[Παννυχίς]

frg. 116 [ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ᾐσθόμην· ἔστι κἀφροδίτη.]
– – – – – – – – – – – – –
– – – – – – || τὴν [. . .]λ̣[
θυμηδίην τ̣[ε – ◡ –] || δεῦτε παννυχ[ίζειν·]
ὁ δ' ἀγρυπνήσας [ἠνεκὲς] || μέχρι τῆς κορώνης
τὸν πυραμοῦ[ντα λήψεται] || καὶ τὰ κοττ[άβεια]
καὶ τῶ̣ν̣ παρ̣[ουσῶν ἣν θέλει] || χῶν θέλει [φιλήσει].

Titulus ap. Athen. XV 668c Καλλίμαχος (Wil. Κάλλιππος codd.) ἐν Παννυχίδι v. infra ad v. 6 sq.

1 sq. Hephaest. p. 53, 10 Consbr. = Callim. fr. 116 τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· . . . παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· ἔνεστ' κτέ. Fort. carminis initium, cf. hy. II init. **4** παννυχ[ίζειν vel παννυχ[ισταί Wil. **5** e. g. suppl. Wil. **6/7** suppl. Wil. ex Athen. XV 668c ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβείων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσιν, οὗ μνημονεύει Καλλίμαχος (Κάλλιππος codd.) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων· ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται ⟨καὶ⟩ τὰ κοττάβεια καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θέλει φιλήσει (CAF III p. 378 K.) in marg. sinistr. vestigia schol. **6** ΠΛ̣[Wil. ΠΛΡ̣[Pf. **7** ΧΟΝ pap. χὸν Wil. corr. Pf.

De pervigiliis cf. Daremberg-S. Dict. v. Pervigilium (O. Navarre) **5** ad μέχρι τῆς κορώνης cont. Wil. Posidipp. 5, 1 Schott p. 31 Φορόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον οἷα κορώνην παννυχικήν. Quid sit haec „cornix pervigilii", nondum perspectum est (κορώνην ἐπιθεῖναι i. e. κορωνίδα ἐ. cf. Fritzsche ad Luc. Per. 33 et Wyttenbach ad Plut. VI p. 511) **5/6** cf. Schol. Aristoph. Equ. 277 καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. De placentis cf. etiam Athen. XIV 647b; Poll. VI 108, Hesych. v. σησαμόεντ' ἄρτον Artemidor. I 72 Et. M. p. 533, 21 v. κοτταβίζω (H. Diels, KZ 47 [1916] 194 sqq.) **7** De osculis cf. Soph. fr. 494 N.[2] φιλημάτων ψόφος τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια; Eubul. ap. Athen. XV 668d (CAF II p. 165 K.) ὅτι δὲ καὶ φίλημα ἦν ἆθλον ἑξῆς λέγει ὁ Εὔβουλος; Plato Com. ap. Athen. XV 666d (CAF I p. 662 K.) παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων (Pf.); Plat. Rep. 468 C cont. Wil.

ὦ Κάστορ [– ◡ – ◡ –] || καὶ σὺ Πωλύδ[ευκες]
καὶ τῶν α[– ◡ – ◡ –] || καὶ ξενωι̣[

De ceteris quae ad μέλη pertinere videntur fragmentis cf. Wilamowitz l. l. p. 540 sqq. et infra fr. 58 (Κορηναϊκόν); satis certa P. Maasii coniectura nunc etiam versus trochaici, in P. Oxy. 1011 iambos subsequentes, infra 9, 369—448, huic carminum parti tribui possunt. Illos esse tetrametros (ut apud alios iambographos cum iambis coniunctos) editores ceterique crediderant mirati sane, quod diaeresis quae dicitur legitima nonnunquam neglecta esse videbatur. Eiusmodi tetrametros trochaicos Callimachum scripsisse plane ignotum fuerat, sed duos pentametros trochaicos Callimachi servaverat Anth. Pal. XIII 9 (= fr. 115 Schn.)

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνήρης Χίου
ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτος νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

(αωτοννεκταρ cod. Pal; sed ἄωτον = ἄνθος iuxta νέκταρ οἰν. vix tolerandum; ἄωτος Pf. Hesych. ἄωτος· . . μὴ ἔχων οὖς; Philet. fr. 39B ap. Athen. XI 783 A ποτήριον οὖς οὐκ ἔχον. E Philet. sumpsit vocab. Callimachus; opp. ἀμφορεύς i. e. ὁ δίωτος στάμνος Moer. p. 44). Hoc eiusdem carminis fragmentum esse, cuius novi versus trochaici, inde mihi veri simillimum esse videtur, quod iam antea eorum dictionem tragicam e miseris reliquiis elucentem proxime ad Arsinoae genus dicendi accedere animadverteram. Postea etiam cognovi illam tetrametrorum diaeresin non nisi falsis supplementis illatam, a poeta autem omnino evitatam esse; immo eisdem locis versus satis longos Call. discidisse videtur, quibus duos pentametros ex Anth. allatos.

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΑΙΤΙΩΝ Ā]

3. PAP. RYLAND. 13

A. S. Hunt, Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library, Manchester, vol. I (1911) p. 22 sq. (cum imagine phototypica, tab. IV): „Epic fragment". Papyrus, reperta Oxyrhynchi et empta ab A. Hunt, asservatur in bibliotheca urbis Manchestri Rylandiana. Saec. II p. C. ineuntis. — Callimachi Aetiorum fragmentum esse cognoverunt et U. de Wilamowitz, Ein neues Bruchstück der Aitia des Kallimachos,

---

8 suppl. Wil. **9** post λ fort. O vel C vel ф ἀ[οίκων] prop. Wil. ΞΕΝΩΙ[ι fort. hasta litterae Κ vel Ν ξένων Wil. ι vel Κ, non Ν Pf.

---

8 Dioscuri φιλόξενοι (Pind. O. III 1, 71) aut ad θεοξένια invitati?

Herm. XLVI (1911) 471—473, et eodem tempore A. Koerte, Arch. f. Papyrusforsch. V (1913) 544 sq.

In honorem Lini, Apollinis Psamathesque filii, a canibus dilacerati, Argivi diem festum Κυνοφόντιν (Athen. III 99 e) vel Ἀρνηίδας ἡμέρας mense, qui dicitur Ἀρνεῖος, instituerunt; quam fabulam in primo Aetiorum libro rettulit Callimachus cf. O. Schneider, Callimachea II p. 63, G. Knaack, Analecta Alexandrino-Romana 1880 p. 14 sqq.

Col. I

\- - - - - - - - -

]ν
]
]ν·
]
]

Col. II

\- - - - - - - - - - -

ἀρνεῖος μ[
ἀρνῇδας [
καὶ θάνε. [
τοῦ μὲν α[
καὶ τὸν ἐπ[ὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον]
ἀνέρες ε[
πλαγκτὸν [

---

6 μ[ῆν K. **7** ΑΡΝΗΔΑC ι mutum om. pap., ἀρνεῖδας Callim.? Wil. **9** Ἀ[πόλλων K. **10** et **13** suppl. Wil. e schol. Pind. N. II, 1 = Call. fr. 138 τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος· καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος.

---

6 Conon. c. 19 μῆνά τε ὠνόμασαν (scil. οἱ Ἀργεῖοι) ἀρνεῖον, ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνετράφη. **7** Clearchus Sol. ap. Aelian. nat. an. XII 34 ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν Ἀρνηΐδας οἱ αὐτοί (sc. Ἀργεῖοι), ἐὰν κύων ἐς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιροῦσιν αὐτόν. cf. Conon c. 19 ἑορτὴν ἀρνηίδα (ἀρνίδα cod.) **10** Eust. ad Il. p. 6, 18 **12** πλαγκτός novum; voces in τός Callimacho usitatissimae (cf. ἀγιστός, ἁρπακτός, παστός, ἀφραστός, ἀλητός, γελαστός, διωκτός, μαστός)

ἠνεκὲς ἀε̣[ίδω δειδεγμένος
οὐδὲ μὲν α[
νύμφης αι[
παιδοφόνῳ [
ἦκεν ἐπ' Ἀρ[γείους
ἥ σφεων [
μητέρας [ἐξεκένωσεν, ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι]
οὐχ οὕτω [
Ἄργος ἀνα[

4. PAP. BEROL. 11521

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos, Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. 1912 I 544—547. — Fragm. voluminis papyracei, lectu difficillimum, emptum in vico Gizeh, asservatur in museo Berolinensi. Saec. II p. C. — A. Koerte, Arch. f. Papyrusforsch. V (1913) 546.

Commentarium esse primus vidit Guil. Schubart, ad Callimachi Aetia pertinere Wil.; sed id quod Wil. affirmavit unam ex Medeae ancillis pervigilium in Anaphe insula celebrantibus hic male dicere Graecis heroibus, non est cur credamus. Nam has mulieres Phaeacias fuisse ut

---

13 λC[Hu. λЄ[Wil., quod legi posse Hu. denuo pap. inspecta concessit **14** Hu. οὐδ' ἔμενα[ι (K.) vel οὐδὲ μὲν α[(Wil.) **16** litterae ω maior pars deest, tamen nil aliud legendum **17** suppl. Wil. et K. **19** suppl. W. et K. e Grammat. de barbarismo ad calcem Ammonii a Valckenaerio edit. p. 197 = Call. fr. 424 ἀκυρολογία, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται. τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων „μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισσαν δὲ τιθήνας", τοὐναντίον γὰρ ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. Greg. Cor. Schol. in Hermog. VII p. 1133 Waltz ἐκουφίσθησαν δὲ τιθῆναι. corr. Bergk Anth. lyr. ² p. 144 **21** ἄνα K.

---

13 Hesych. δε[ι]δεγμένοι· δεξιούμενοι **15** νύμφης i. e. Psamathes cf. Anth. Pal. VII 154, 6 τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη **16** παιδοφόνῳ scil. Crotopo, qui filiam occidit cf. Con. 19, Ov. Ib. 573 et schol., Stat. Th. I 594 **17** Paus. I 43, 7 Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις πέμπει Ποινήν· ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν. Anth. Pal. VII 154, 3 Κὴρ τυμβοῦχος Ov. Ib. 575 ea Pestis Stat. Th. I 601 dira lues **20** fort. explicat acyrologiam οὐχ οὕτω κουφισθήσεσθαι ἐλπίσασαι (Wil.)?

Cono c. 49 et Apollod. I 9, 26, 1, ita Apollon. Rhod. IV 1722 tradiderunt (cf. Knaack, Callimachea 1887, p. 1 sqq.); qui autem in papyro loquitur, nemo nisi Colchus quidam esse potest (v. infra 13 sq.); hunc Colchum Aeetem regem ipsum esse et papyrum ad initium Argonautarum reditus spectare alio loco demonstratur coll. Apoll. Rhod. IV 225 sqq. v. Quaest. mearum cap. 3

] ὑπὲρ τῶ[ν . . . . ´. .]ν: φοινικ[
[. . . .] . κοθωράκων ἢ [. . . :] ὑπέροπλοι π[
]γνηταιγια [. . . . . . .]ọντες· Κυτα[ίους
]ς τῆς Μηδεί[ας, Κό]λ(χ)ọυς ὕστερ[ον
[ὃν τρόπον ἡ] νῦν Θετταλία τ[ὸ] παλαιὸν Ἑλλά[ς
] . νις ἐστιν αὐτῆς, Κόλχοι δὲ καλοῦ[νται οἱ]
[ἐν] τῇ Αἴᾳ πολῖται, ἡ δ᾽ ὅλη χώρα Κολχίς [
[. .] κα[. . . .] θαιος, Ἰήονες ἀλλά μεν . . σα[
] πάντα δ᾽ ἀνατράπε[ται] σο . . . [
ἐ]ποιήσαντό με φόρτον σού[μενοι
]. ν ὅ σφε φέρει αὔταν. [
]Ἥλιος ἴστω καὶ Φᾶσις, [ποταμῶν]
[ἡμε]τέρων βασιλεύς: νῦν τοὺς Ἕλληνας Ἰή[ονας]
κέ[κλ]ηκεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πάντ[ας κοι-]
νῶ[ς ·] οὗτοι γὰρ πρότερ[ο]ν Ἰάονες ἐκαλοῦν[το· καὶ]
Ὅμηρος ἐπὰν λέγῃ Ἰάọνες ἑλκεσίπεπλοι

---

2 ante ΚΟΘ Λ vel λ, non ι χαλ]κοθωράκων Pf. 3 [γί]γνητ᾽ αἴγια[λῷ] prop. Wil. 4 sqq. suppl. Wil. ΛΗΟΥϹ pap. post lacunam omnia valde incerta 8 μεν vel μ᾽ ἐν, fort. ΜΕΝΕΥϹΑ Wil. 9 ΑΝΑΤΡΑΠΕ [. .] Pf. 10 suppl. Wil. 11 [νήιο]ν e. g. Pf. de Argo nave pereunda? αὔταν[δρον]? Wil. 12 sq. suppl. Ed. Schwartz [πατέρων ἡμε]τέρων Wil. coll. Schol. Theocr. XIII 75 13 vocem ΒΑϹΙΛΕΥϹ in pap. dispicere vix possum; etiam Schubart nunc dubitat

---

1 sq. φοινικ[et ὑπέροπλοι e textu; explicantur sequentibus verbis 3 sq. cf. Steph. Byz. v. Κύτα, πόλις Κολχική, πατρὶς Μηδείας e Schol. Apoll. Rhod. II 399; Call. fr. 113b ἀπ᾽ Αἰήταο Κυταίου 8—13 in tria disticha distribui possunt 8 Ἰήονες „Hyperionismus" v. infra 13 9 ἀνατράπεται cf. O. Hoffmann, Gr. Dial. III 234 sqq. 10 Schol. Soph. Ant. 1036 = Callim. fr. 529 κἀκπεφόρτισμαι· πεπραγμάτευμαι, προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι· ἐποιήσαντό με φόρτον. Καλλίμαχος 14 sq. Apud Callim. is, qui loquitur, omnes Graecos more Asiatico „Iones" nominat, quod non intellexerat grammaticus 16 N 685 Ἰάονες ἑλκεχί-

τοὺς Ἀθηναίους λέγει, ποδήρ[εις γὰ]ρ [χιτῶνας ἐ-]
φόρ[ου]ν κατ' ἀρχὰς ὃν τρόπον καὶ Πέρσα[ι Σ]ύρ[οι Καρ-]
χη[δ]όνιοι. ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Κλείδ[ημος ἐν]
Ἀτθίδι, ἀπὸ μέρους οὖν τοὺς Ἕλ[ληνας Ἀθηναίους]
εἴρηκεν ὃν τρόπον καὶ Πίνδαρος: Ἑ[λλάδος ἔ-]
ρεισμ' Ἀθῆναι, Ἰάονες δὲ κέκληντα[ι ἀπὸ Ἴωνος]
τοῦ Ξούθου τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕ[λληνος – –
. . [. . .] . . . ἀντὶ τοῦ ἔκτανον. [
κ[αθάπε]ρ καὶ Ὅ[μ]ηρος [

5. PAP. GEN. 97

Jules Nicole, Un fragment des Aetia de Callimaque, Revue des Études grecques XVII (1904) 215—229. Fragmentum membranaceum, in vico Gizeh repertum, asservatur in bibliotheca publica urbis Genavae; superior pars media schedae duplicis exstat cum reliquiis quattuor columnarum. Saec. V/VI p. C. — Fr. Blass, Arch. f. Papyrusforsch. III (1906) 482 sq.; Sitzler, Bursians Jahresbericht 133 (1907) 147; cf. U. v. Wilamowitz, Herm. 46 (1911) 473. Vict. Martin denuo fragmentum inspexit et benignissime nonnullas lectiones mecum communicavit; ceterum scholiorum scripturam paene evanuisse et editionis principis lectiones saepe maxime dubias esse statuit.

Argonautarum reditum eorumque in insulam Phaeacum adventum in membrana referri cognovit N. e scholiis et Callimachi Aetiis fragmentum tribuit. V. 30 quamvis dubitanter supplevi e Callim. frg. 200. In Aetiorum libro secundo Callimachum de Argonautis redeuntibus narravisse non certum, sed veri simile est. v. Quaest. mearum cap. 3

---

18 ΕΝΤΡΟΠΟΝ pap. corr. Wil. **22** prima littera ρ in linea deest, superscripta esse videtur

---

τωνες et Schol. D (cf. Aristot. fr. 381 R.) λέγει δὲ τοὺς Ἀθηναίους; ἑλκεσίπεπλοι error scribae, non grammatici (Wil.) **17** sq. Schol. B N 685 μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας cf. Thuc. I 6, 3 **21** Pind. fr. 76 **22** sq. cf. Schol. D N 685 ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως καὶ Ξούθου τοῦ Ἕλληνος et Schol. AD A 2 Ξοῦθος ὁ Αἰόλου παῖς ἀγαγόμενος Κρέουσαν . . . ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν

col. I (fol. 1ʳ)

οὐ μεν [
κεῖνον ὅτις ι̣[
κῆδεά μοι μ[
τρύομαι· εχ[
νείσομαι· εσ̣[
αὐτίκα· και φα̣[
καί νύ μοι ἀργυ[ρόπεζα
πρηὺς ἀπ' Ἡφ[αίστου
μηδ' ὅ γ' ἐκο̣[
τουτάκι μη[
ἀλλά μιν ἀμ[
ἆ φίλος εἰρη[
στέλλεο κα[
σήμερον α[
Ἶρίς τοι κ[αλέει πόσιν
. . . ποι̣ν [

Schol. In marg. super. scholia legi non possunt, initium fort. Θέτις In marg. sinistro et inter lineas 2 Αἰήτης (ΑΙΙΤΗC) 4/5 τὴν Νισ̣ε̣ι̣||α̣ν̣ε̣ν̣λ. || (Martin Νίκαιαν ἐν λγ̄ Nic.) ἀπῴχετο ἐκεῖ ἡ Ἀρήτη (coni. Pf. ἀπώλετο Nic.; non mortua erat Arete, sed tantum abierat cf. schol. 23 ἀπουσίαν τῆς Ἀρήτης. Iuno eam revocavisse videtur) 6 ἔαλ(εν) ἐτάρα||ξε· (N. . . Λ'ΕΤΑΡΑ . . M.) 8 Nota marg. non iam leg. 15 τὸν Ζέφ(υρον)· ἐκ||είνῳ γὰρ ἐγα||μήθη ἡ Ἶρις 16 Nota marg. non iam leg.

---

4 τρῦομαι cf. Kaibel, Epigr. 1035, 11 7 et 8 suppl. N. fort. ἀφ', sed cf. Apollon. d. adv. p. 562 (Gr. Gr. II, I, 1 p. 152, 21) ἐπ' Ἡφαίστοιο θόρῃσιν 9 inter Δ et O littera incohata ὅγε κο[ιμήσῃ? Pf. 12 ἄφιλος N. sed cf. Herodian. I 521, 24 ἆ φίλος Pf. Є in ειρη omiss. et superscr. 15 ΙΡΙC N. suppl. Pf. e. g. e schol. τοι = tibi Pf.

Iuno non iam Aeetam regem (1 sq.) sed maris pericula Argonautis imminentia timens (3 sqq.) Thetidi colloqui videtur, ut apud Apoll. Rhod. IV 783 sqq. (6 sqq.); Vulcanum et Irim Zephyrum maritum arcessentem illam adiuturos esse dicit, ut Argo navis incolumis ad insulam Phaeacum perveniat. (Pf.; aliter Nic.)

col. II (fol. 1 v)

]ηδε . . .
] . . . . .
]σε με νεῖσθαι
]φόρος
]ανάσ. αι
] πόλιν
βεβολ]ημένος ἄζῃ
]ῆς·
]ασα
]λύκον
] ἠγίνησε
]ους
]δε[.]λοισθον

Schol. col. II in marg. sup. ελασο vel ελεγο [πρ]οσεθήκετο (sic) in marg. recto **17/8** ἄρκ[τος]· διὰ τὸ ἐν || χειμῶ[νι] νηστεύειν (Et. Gen. cf. Et. Gud. p. 198, 15 Stef. παρὰ οὖν τὸ ἀρκῶ ἄρκτος ἐν πλεονασμῷ τοῦ τ, τὸ ἐπαρκοῦν ἑαυτῷ ζῷον· φασὶ γὰρ αὐτὸ ζῆν τὸν χειμῶνα ἐκτὸς ἐπεισάκτου τροφῆς cf. Et. M. 144, 18 Cram. AO IV 216, 34 Schol. Opp. Hal. 1, 12. 2, 248) **21** Ἀθηναῖοι (fort. ad Iones spectat ut supra nr. 4, 14 sqq.) **23** ξηρασίᾳ, || λύπῃ διὰ τὴν ἀπου||σίαν τῆς || Ἀρήτης **27—31** πίσυροι (Pf. ΠΙCΥΡΟΝ pap. M. πίσυρον N. πισύροις Bl.) ἀπὸ || εὐθείας τοῦ πί||συρος, ἐὰν . . . || . . . . . . πίσυρες || ὡς ἀπὸ εὐθείας τοῦ πίσυρ κα||τὰ μεταπλα||σμόν, ὡς χρυσαρμάτου (Pind. P. V 11) || ἐρυσάρματας (Il. O 354) (cf. Anth. P. XIV 7, 4 πισύροισι Maneth. III 7 πισύροισιν Nonn. 39, 377 πισύραις) **29/30** schol. inter lineas non iam leg.

---

23 suppl. Pf. τετι]ημένος falso Nic. **26** Lycus aut fluvius in Mariandynorum finibus (Apoll. Rhod. II 724 etc.) aut, si schol. 32 huc pertinet, Rhyndacus **27** ΗΓΙΝΕΙCΕ ante correct. **29** δει ολοισθον N. .]ΔΕ [.]ΛΟΙCΘΟΝ, prima littera potest esse Λ M.]δε[α] vel]λε[α] λοῖσθον Pf.

---

17 sqq. In col. II nil certum est nisi quod Alcinous Aretam absentem luget (v. 23) **27** hexametris spondiacis ne in distichis quidem abstinuisse Callimachum apparet e fr. 103, 4 (cf. Schn. II p. 363) et e Cydippae v. 34 infra 9, 34

[– ◡ δς αἰζηῶν ἔγραε κηδε]μόνας
]έχουσα
]

col. III (fol. 2 v)

Vv. 33—37 deleti

– – –
εσβλεπ[
μαλκ[
καιρο[
α . σ . . οσ[

Reliquiae parum clarae scholiorum in margine superiore et sinistro.

col. IV (fol. 2 r)

σί]δηρον
]ος
]ισ .
] . ευ .
]οε . .

Schol. **32** Κάλ(ος)· ποταμὸς τῆς Μυγδονί||ας περὶ Βιθυνίαν (vel καλὸς ποταμός N. . . ΛΠΟΤΑ^{M} M., primae litterae non iam legi possunt. In Mygdonia Bithyn. neque Κάλος neque Κάλης flavius notus est; καλὸς. ποτ. quadrat fort, ad v. 26 Λύκον i. e. Rhyndacum, qui ut ait Plin. N. h. V 142 "ante Lycus vocatus" est)

In marg. sup. [ἀντιάνειραι· τοὺς ἄνδρας] ὡς ἐχθροὺς [ἔχουσαι] (suppl. N. Amazones, Chalybibus in sequenti scholio vicinae) **42—46** . . . . Σ]αλμ⟨υ⟩||[δησσία] (ΛΛΜΙ pap.) καὶ || . . . . . . εγε || . [σιδή-ρ]εα ἔργα || . . . . . . Σαρμα||τίδες γὰρ αἱ || κατοικοῦσαι (N. suppl. coll. Aesch. Prom. 726 Σαλμυδησσία γνάθος apud Thamodontem et Themiscyram, Apoll. Rhod. II 376 τοὶ (sc. Χάλυβες) δ᾽ ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται valde incertum; immo totum scholium ad Amazones spectare videtur et verisimile est voci Σαρματίδες praecedere nomen domicilii et singularem habitantium morem, qui explicatur eo quod genere erant Sarmatides)

---

30 suppl. Pf. e Call. fr. 200 κηδεμόνας Schol. A Φ 12 De var. lect. v. Dittrich, Jahrb. f. Phil. Suppl. 23 (1897) 212 **42** suppl. Pf. — Argonautarum iter secundum meridionale Ponti litus (Amazones, Chalybes) narrari e scholiis conclusit N.

]. . .
]σαν
]. . .
]ος

6. PAP. BEROL. 11629 A

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Neues von Kallimachos II. Sitz.-Ber. d. Preuss. Akad. d. W. 1914, I 222—227 (cum imagine phototypica: Recto). De papyro v. supra nr. 1; Iterum eam examinavi in Museo Berolinensi. — L. Castiglioni, Bollettino di filol. class. XXI (1914) 34—37; Powel, Class. Review XXVIII (1914) 88.

Ad Herculis apud Molorchum hospitium (Call. Aet. lib. III) pertinere fragmentum omnino incertum est; versa pagina finem historiae et αἴτιον aliquod continens posterior esse videtur. Homo Argivus (?) apud senem quendam devertens huic colloquitur; postridie abiit et hospiti asinum, quem pollicitus erat, misit. Cf. Callim. Hecal. p. 10 Kapp.

Recto

αὐτὸς ἐπιφράσσαιτο, τάμοι δ' ἄπο μῆκος ἀοιδῇ·
  ὅσσα δ' ἀνειρομένῳ φῆ[σ]ε, τάδ' ἐξερέω·
„ἄττα γέρον, τὰ μὲν ἄλλα πα[ρὼν ἐν δ]α̣ιτὶ μαθήσει
  νῦν δὲ τά μοι πεύσῃ Παλλά[ς ἔειπε θεή.]
[.]α̣[– – – – – – – – – –]α

Schol. **47** καὶ Ὅμ(ηρος)· πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ (κ 3 cf. Apoll. Rhod. II 285 Dionys. Per 465) **48** ὑψηλά. || πρωτέρα. (sic) || Aliud schol. non iam legi potest **50**]ομὸ

---

2 sq. suppl. Wil. **4** e. g. suppl. Wil. ante versum litterarum vestigia . [.] ∈ Pf. Desunt 32 fere versus, si computare licet ex pap. Arsionoam contin., supra nr. 1

---

1 αὐτός scil. ὁ ἀναγιγνώσκων vel ὁ ἀκούων ipse excogitet, quid aliud fecerint **3** ἄττα γέρον cf. Callim. epigr. 1, 3 **4** ad inversionem cf. Vollmer, Lesungen u. Deutungen II, Sitz.-Ber. bayer. Akad. d. W. phil. Kl. 1918, 4, p. 4 sqq.

Verso

[νύ]κτα μὲν αὐτόθι μίμνεν· ἀπέστιχε δ' Ἄργος ἕῳος,
  οὐδὲ ξεινοδόκου λήσαθ' ὑποσχεσίης,
πέμψε δε ọ[.]τ̣ρ̣[. .]ọ[. . . . τῖεν] δέ ἑ ὡς ἕνα πηῶν
  [νῦ]ν δ' ἔθ' [ὁ]π̣[ηνίκα τὴν οὐδα]μὰ παυσομένην
                ]λ̣ήν̣ῃ̣ς̣.

7. PAP. BEROL. 11 629 B

U. v. Wilamowitz-Moellendorff, l. l. p. 227—244 (cum imagine phototypica: Recto). De papyro v. supra nr. 1. — L. Castiglioni, Bollettino di filol. class. XXI (1914) 34—37; Witkowski, Berl. phil. Wochenschrift 1916, 1191.

Thiodamas homo agrestis Herculi petenti cibum denegavit, hic autem illi bovem aratorem ademit totumque comedit rustici diras funebres pro nihilo habens. Sub finem de Lindiorum sacrificio refertur, ubi Hercules Βουθοίνας toto tauro mactato cum maledictis celebrabatur. Ad quem Aetiorum librum elegia pertineat, minime constat. In universum disputavi de hac fabula contra Georgium Knaack et Wil. in Quaest. cap. 4

Verso

σκῶλος ἐπεί μιν ἔτυψε ποδὸς θέναρ· αὐτὰρ ὁ πείνῃ
  θυμαίνων λάχνην στήθεος εἷλκε σέθεν

Schol. **8** τὸν ὄνον **9** τ(ου)τ(έστιν) αἰώ[νιον]

6 ΑΠΕϹΤΙΧΕ[[Ν]] (Δ' supra) . . . ΕΩΟϹ (ε supra) pap. suppl. Wil. **7** ΞΕΙΝΟΔΟΚΟΥ pap. ξεινοδόκῳ coni. Wil. **8** ΟΙΠ[Wil. Ọ[.]Τ̣Ρ̣[Pf. πέμψε δ' ⟨ὁ⟩π[οζύγιον] Powel, litteris Υ et ΟΙ saepe commutatis in pap. (Mayser, Gramm. p. 111), vix credibile; desideratur „glossa", quam schol. explicat τῖεν suppl. Wil. coll. Hecal. fr. 1 Kapp τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἦρα φιλοξενίης **9** [ὁ]π[ηνίκα τὴν suppl. Pf. e. g., cet. Wil., qui etiam proposuit [ὅ]⟨γ̣⟩' [ἐν θυσίῃσ' οὐδα]μὰ παυσομένην [τιμὴν δημοτελέσσιν ἔχει] **10** γα]λήνης vel σε]λήνης Wil.

6 μίμνεν scil. qui loquitur v. 3 sqq., fort. Hercules cf. fr. an. 166 ἑσπέριον ξένον (Pf.) **8** cf. asinum in Callim. fr. 180 ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος et fr. 320 θὴρ οὐατόεις (Schn. II p. 84) **9** sq. In hospitii memoriam dies festus instituitur

1 Hercules Hyllum filium in manibus gestat: e. g. suppleas ἐδέξαο κοῦρον ἀγοστῷ ut Nonn. 38, 159 (Pf.) σκῶλος (cf. Callim. Hecal. fr. 110 Kapp ἐμπήξαιμι σκώλους ὀφθαλμοῖσι) ex Il. N 564; Schol. B Ἀρίσταρχος δὲ ἀκάνθης τι γένος. Apion ap. Ludwich, Philol. 75, 100 Apollon. lex. Hom. p. 143 Bekker cf. Arat. Phaen. 718 θέναρ ποδός **2** cf. Callim. hy. III 76 Artemis in gremio Cyclopis στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης

δραξάμενος· τὶν δ' ὦνα γέλως ἀνεμίσγετο λύπῃ,
  εἰσόκε τοι τρίπολον νειὸν ἀνερχομένῳ
ὠμογέρων ἔτι πουλὺς ἀνὴρ ἀβόλησε βοτείων
  [Θει]οδάμας· δεκάπ[ο]υν δ' εἶχεν ἄκαιναν ὅγε
[ἀμφ]ότερον κέντρον τε βοῶν[ν κ]ạὶ μέτρον ἀρούρης·
  [τὸν δ' ἠτ]οῦ „ξείνων χαῖρε [συναντο]μένων,
[οὗτος δ]ή μέγ' ἀρητὲ ̣πρọσ[έπλασα]ς, αἶψạ δ', ἄνωγạ
  [εἴ τι κα]τωμαδίης [κοιτίδος ἐστὶ]ν ἔσω
[τόσσο]ν ὅσον τ' ἀπὸ πα[ιδὶ κακὴν β]ούπειναν ἐλά̣[σσαι]
  [δός μοι]· καὶ φιλίης [μνήσομ' ἀεὶ δόσ]ιος."
[αὐτὰρ ὅ]γ' ἀγρεῖον [καὶ ἀμείλιχον ἐξ]εγέλασσε
                                    ]τε βοῶν

Schol. in marg. recto **6** το[**12** ε̣.[**13** ε[**14** τ[

---

5 ΒΟΤΈΡΩΝ pap. Ρ delevit corrector, superscripsit litteras ΕΙ quae denuo deletae sunt; ad formam βοτείων cf. Hesiod. Th. 330 οἰκείων, unde Theocr. XII 28 οἰκείοιτε etc. (Guil. Schultze, Quaest. epicae p. 364 sq.) **6** sq. ΑΚΑΙ⟦ΑΙ⟧ΝΑΝ pap. suppl. Wil. **8** suppl. Wil. coll. hy. III 161 τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι **9** suppl. Wil. [οὗτος δ]ή coll. Pind. Ol. 4, 24 οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι post ΣΑΙ reliquiae litterarum Ψ et Λ vel Ο post ΑΝΩΓ litt. Ε vel Ω vel Λ **10** sq. suppl. Wil. **10**]ΤΩΜΑΔΊΗΣ [. .] . . [.] . [Pf. **11** in fine post ΕΛ Λ vel Ω **12** [δός μοι] Castigl. [οἶσον] Wil. ante ΙΟΣ in fine Σ dispexit Wil. **13** [αὐτὰρ ὁ] vix capit lacuna, suppl. Wil.

---

3 cf. hy. IV 217 φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος **4** εἰσόκε cum indicativo v. Schneider, Call. I p. 286 cf. Σ 542 νειὸν . . . τρίπολον, ε 127 = Hesiod. Th. 971 **5** ὠμογέρων Ψ 791 (v. Fresenius, De λέξεων Aristophan. et Sueton. excerpt. Byzant. p. 86 sq.) Philostr. Imag. II 24 Thiodam. ἐν ὠμῷ τῷ γήρᾳ (Pf.) ἔτι πουλὺς cf. Apoll. Rhod. I 760 βούπαις οὔπω πολλός (Wil.) βοτεῖν cf. Nicand. Ther. 394 Hesych. v. βοτεῖν· βόσκειν **7** Schol. Apoll. Rhod. III 1323 = Callim. fr. 214 ἀκαίνῃ : ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρεμα ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς ηὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν „ἀμφότερον — ἀρούρης" (cf. Et. M. p. 43, 49 v. ἄκαινα ex altera schol. Ap. recens.) Hesych. v. ἄκαινα· μέτρον τι ἢ κέντρον ἐν ᾧ ἀροτριῶντες κεντοῦσι (e schol. Callim.) **9** ἀρητέ vocativus praedicativus

]ε [τ]αῦροι
]ọς·
[οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσι]ν ἄροτρον
]ων
Λ]ἑπ[αργε]

– – – – – – – – – – – – –

[ἔκλυε (καὶ) τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθοι
Πηλεύς]

– – – – – – – – – – – – – –

– [ἀδάμας]

Recto

ἀστέρα, ναὶ κεραῶν ῥῆξιν ἄριστε βοῶν".
[ὣ]ς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο, σὺ δ' ὡς ἁλὸς ἦχον ἀκούει
[Σ]ελλὸς ἐνὶ Τμαρίοις οὔρεσιν Ἰκαρίης,

Schol. **15** ε[**16** .[in marg. superiore **19** Λ[ἑπ]αργε ὄν(ομα) τ(οῦ) ταύρ(ου)· ἐὰν δὲ Λεπαργέ, λευκὲ κ(α)τ(ὰ) τ(ὸ) λέπα[ς ἀργὸν ἔχειν] (suppl. Wil. coll. Schol. Theocr. IV 45 p. 148 Wendel λέπαργος· ὁ λευκὸς ἢ ὁ λευκοποίκιλος ἢ ὁ λευκόπλευρος. ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν ἀργόν, ὅ ἐστι λευκόν) **20** ἤκ(ου)σεν ὁ Πηλεὺς ὡς εἴη φονεύσας τὸν ἑαυτ(οῦ) ἀ[δ]ελφὸν [Φῶκον] || ἢ ὅτι ἐφόνευσεν τ(ὴν) ἑαυτ(οῦ) γυναῖκα Ἀντιγόνην (suppl. Wil. coll. Schol. Pind. Nem. V 25 = Callim. fr. 136), ἐξ ἧς ἔ[σχε Πολυδώραν] || (suppl. Pf. coll. Pherecyd. in schol. Π 175; ΕΞΗϹϹ vel ΕΞΗϹΕ Wil., qui lemma esse versus sequentis coniecit) **22** οὐδ(έ)ποτε δὲ ὁ ἀδάμας ῥήσσεται (ΑΔΙΜΑϹ ΡΗϹΤΕΤΑΙ pap.) εἰ μὴ ὅτι προχέετ(αι) αἷμ[α τράγου] (ΧΕΕ^Τ ΑΙΜ[Pf., suppl. Wil. coll. Plin. H. N. 37, 59 adamas hircino rumpitur sanguine; fort. addendum θερμόν vel ζέον cf. Boissonade, Anecdot. II p. 432 Pf., potius περιχέεται quam προχ. Wil.) **25** in marg. recto ἀπ(ὸ) Ἰκάρ(ου) τ(οῦ)

---

17 suppl. Wil. ex Apollon. lex. Hom. p. 125, 34 B = Callim. fr. 435 ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες . . . καὶ Καλλίμαχος „οἵ — ἄροτρον" ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες; iam Heckerus aliique ad hist. Thiodam. rettulerant **19** e schol. suppl. Wil. post **19** sedecim fere versus desunt cf. Arsinoam. **20** Callim. fr. 136 in hac pagina fuisse e schol. coni. Wil. Thiodamantis in Herculem convicia comparantur cum contumeliis mulierum in Pelea dictis **22** e schol. Pf. **23** ΑϹΤΈΡΑ pap. Wil. vix intellegas (de execratione ad astrologiam spectante?), fort. ⟨γ⟩αστέρα coniciendum ΡΗ͂ΞΕΙΝ pap. **24** sqq. suppl. Wil.

---

25 cf. Π 234 Σελλοί et λ 122 οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν; Call. hy.

[ἠι]θέων ὡς μάχλα φιλήτορος ὦτα πενιχροῦ,
ὡς ἄδικοι πατέρων υἱέες, ὡς σὺ λύρης·
[. . .] γερου μάλ' ἐλαφρὸς ἃ καὶ λιρος (?) οὔ σ' ἔχε λέξ[αι].
[λυ]γρῶν ὡς ἐπέων οὐδὲν [ὀπι]ζόμ[εν]ος
– – – – – – – – – – – – – – –
– – – – – – – – ἕνεκεν
τοιαύτης – – – – – – – –
– – – – – – – – – – – – – – –
– μακτήρια
– – – – – – – – – – – – – – –

υἱ(οῦ) τ(οῦ) Δαιδ[άλου] || Σελλ(οὶ) τὸ Θρᾳκ(ης) ἔθν(ος) ἠπε . . . οιοη[(τὸ additum a correctore; Ἠπε[ίρου] vel ἢ Πε[λασγοί] maxime dubitanter suppl. Wil., ἠπε[ιρωτικόν] vel ἠπε[ιρῶται] Witkowski)

SCHOL. **27** in marg. superiore [ἄδικοι·] νουθετούμ(ε)νοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν γονέων κ(αὶ) μη[δενὸς αὐτὰ] ποιούμενοι (suppl. Wil.) **27** in marg. recto Λίνον γ(άρ) ποτε ἐ.. [**29** in marg. recto non iam legi potest **30** in marg. superiore ἕνεκεν τοιαύτ(ης)· ὅτι ἥδιους· μάλιστ[α γ(ὰρ) ἥδον||τ(αι) ὅσοι τὰ] ἀλλότρια ἐσθίουσι· (suppl. Wil., sed vix capit lacuna) **32** μακτήρια· ἀπ(ὸ) τ(οῦ) μάττειν κ(αὶ) φα[γεῖν· || μᾶζα γ(άρ)] (ἐστιν) ἡ τροφή (suppl. Wil. coll. Etym. M. p. 573, 22 μᾶζα ἡ τροφή et Schol. Aristoph. Pac. 740 μάττειν τὸ πολλὰ ἐσθίειν)

---

27 ΛΥ[[Η]]ΡΗϹ pap. **28**]ΓЄΡ vel]ΓΟΡ vel ΓΛΡ pap. ΛΙΡΟϹ vel ΛΙΘΟϹ legi possunt; versum vix recte restituere conatus est Wil.: [Ζεῦ πά]⟨τ⟩ερ οὐ μάλ' ἐλαφρός, ἃ καὶ Λί⟨ν⟩ος οὔ σ' ἔχε λέξ[αι **29** litteras ΖΟΜ disp. Pf. suppl. Wil. post **29** septem versuum reliquiae perpaucae **30** sq. e schol. Wil., qui e. g. proposuit [καὶ πολὺ μᾶλλον || ἥσθης ταῖς φλογάσιν συντυχίης] ἕνεκεν **32** e schol.

VI 51 ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν; Schol. A Il. B 145 = Call. fr. 5 τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδός . . . ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις; cf. Mich. Acom. II p. 350, 12 L. Σὺ δὲ . . . ὥσπερ φασὶ τοὺς παρ' ὑμῖν Δωδωναίους Σελλοὺς δοῦπον ἀκούειν πόντου Ἰκαρίοιο (Pf. non in proverbium abierat, e Call. Aet. sumpsisse videtur Mich. Ac. v. Quaest. cap. 6) **26** ad rem cont. Wil. Call. fr. 419 πιπρήσκει δ' ὁ καλὸς πάντα πρὸς ἀργύριον **27** cf. proverb. ὄνος λύρας iam ap. Cratin. fr. 229 K. Menand. fr. 527 K. **29** cf. Call. fr. an. 367 (Hercules) οὐδ' ὅσσον μυίης στυγερῶν ἐμπάζετο μύθων **32** μακτήρια (= cibus) novum, cf. Plut. conviv. s. sap. 159 d

. . . . . ẹινιλι[
[ἡμεδ]απὴν Λίνδοιο τ̣[
[θέντες] ἀμίστυλλον [ταῦρον ἐπὶ σχαλίδων]
[– – – –] πάντες [– –
[– – – –] . αὔη κεῖν [
– – – – – – – – – – – – – – –
[χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών]
– – – – – – – – – – – – – – – – – –
– [μότα]

8. PAP. OXYRHYNCH. 1362

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, The Oxyrhynchus Papyri XI (1915) p. 83—90 (cum imagine phototypica in tab. IV: Fr. 1 Col. 1). Papyrus, reperta Oxyrhynchi a. 1905/6, asservatur adhuc apud A. S. Hunt Oxonii. Saec. I p. C. — K. F. W. Schmidt, GGA 1918 p. 93 sq.; L. Malten, Ein neues Bruchstück aus den Aitia des Kall., Herm. 53 (1918) 148—179; Sitzler, Bursians Jahresbericht 174 (1919) 68 et 76. cf. M. P. Nils-

---

Schol. **38** ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά· τουτ(έστι) τὰ ἐπιτα(σσ||όμ(ε)]να ἄθλα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως· **40** μότα (ΜΟΔΛ pap.) δὲ λέγεται τὰ λ[ε]πτὰ ῥάκη (ΡΛΓΗ pap.) τὰ βαλλόμενα ἐπὶ τὰ ἕλκη, ὅθεν ἔμμοτον ἐλέγετο (cf. Hesych. v. μότα, Et. Gen. v. ἄμοτον Reitzenst., Etymologica p. 28 sq. Schol. AD Δ 440)

---

33 Ἰλι[όθεν dubitanter Wil. **34** [τηλεδ]απὴν Wil. sed tota res prope Lindum agitur, [ἡμεδ]απὴν prop. Pf. coll. Call. fr. 152 **35** suppl. Wil. ex Et. Gen. (Reitzenst., Etymologica p. 26) = Call. fr. an. 117 ἀμίστυλλον· σημαίνει τὸν μὴ κεκομμένον „θέντες — σχαλίδων" Φιλόξενος post **37** trium versuum reliquiae non dispiciendae **38** sq. Schol. Pind. Nem. III 42 = Call. fr. 120 in hac pagina fuisse e schol. conclusit Wil. **40** e schol. Wil.

---

34 sq. proverb. Ps.-Zenob. IV 95 p. 113 Λίνδιοι τὴν θυσίαν (Crusius, Philol. Suppl. VI p. 286 sq.) cf. Conon 11, Apollod. II 5, 11, 8, Philostr. Imag. II 24, Sacrificium Herculis Buthoenae Lindi instituitur: Greg. Naz. or. IV 103 = Migne PGr 35, 640 Λινδίοις εὐσεβὲς τὸ καταρᾶσθαι τῷ Βουθοίνᾳ (Pf.) **38** cf. Ovid. Met. XV 39 o cui ius caeli bis sex fecere labores. cf. Prop. IV 9, 71 et Verg. Aen. VIII 301 **40** fort. ad aliam fabulam pertinet

son, Die Anthesterien und die Aiora, Eranos 15 (1915) 181—200; A. Koerte, Zu attischen Dionysosfesten, Rhein. Mus. 71 (1916) 575—579.

Apud hominem quendam, qui etiam in Aegypto more patrio dies festos Atticos agere solebat, poeta convivatur cum Theugene Icio et de Peleos in insula Ico cultu colloquitur; hospitis nomen, quod non est in papyro, nobis tradidit Athen. XI 477 C: Καλλίμαχος . . . λέγων ἐπὶ τοῦ Ἰκίου (v. infra v. 8) ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεστιαθέντος αὐτῷ. Certo Aetiorum libro hoc fragmentum attribuere non possumus.

Fr. 1. Col. I

ἠῶς οὐδὲ πιθοιγὶς ἐλάνθανεν οὐδ᾿ ὅτε δούλοις
ἦμαρ Ὀρέστειοι λευκὸν ἄγουσι χόες,
Ἰκαρίου καὶ παιδὸς ἄγων ἐπέτειον ἀγιστύν,
Ἀτθίσιν οἰκτίστη, σὸν φάος, Ἠριγόνη,
ἐ̣ς̣ δ̣α̣ίτην ἐκ̣ά̣λ̣εσσεν ὁμηθέας, ἐν δέ νυ τοῖσι
ξεῖνον ὃς Ἀ[ἰ]γύπτῳ καινὸς ἀνεστρέφετο
μεμβλωκὼς ἴδιόν τι κατὰ χρέος· ἦν δὲ γενέθλην
Ἴκ̣ιος, ᾧ ξυνὴν εἶχον ἐγὼ κλισίην
οὐκ ἐπιτάξ, ἀλλ᾿ αἶνος Ὁμηρικός, αἰὲν ὅμοιον

1 ΠΙΘΟΙΓ[[Ε]]ΙC pap. 3 ΕΠΕΤΙΟΝ ΑΓΙCΤΥΝ pap. 6 ΑΝΕ CΤΡΑΦΕΤΟ pap., Ε superscr. corrector 8 Ἴκιος dispexit Wilamowitz ap. Gr.-H.

1 πιθοιγίς novum; aut substant. aut adiectivum coniungendum cum ἠώς ἐλάνθανεν scil. Πόλλιν v. supra praefat. 2 cf. Philetas fr. 18 Bach δμωίδες ἐς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν ἔρι (Pf.) Ὀρέστειοι χ. v. Phanodem. ap. Athen. X 437 C, Schol. Aristoph. Ach. 961; de servorum libertate v. Procl. in Schol. Hesiod. Op. 370, Antig. Caryst. ap. Athen. X 437 E, Zenob. Ath. I 30 (= vulg. IV 33) θύραζε Κᾶρες οὐκ ἔτ᾿ Ἀνθεστήρια cum explicatione Demonis (cf. Crusius, Anal. crit. ad paroem. Gr. p. 48 et 146); aliis Choes erant μιαρὰ ἡμέρα cf. Photius s. v. De his Anthesteriorum diebus v. Nilsson et Koerte l. l. 3 ἀγιστύς novum v. supra 3, 12 Dies festus Erigonae erat αἰώρα cf. Athen. XIV 618 E Method. in Et. M. v. ἀλῆτις, Hesych. v. αἰώρα (ex Atthidographis, e quibus hausit etiam Callimachus cf. Quaest. mearum cap. 5) 4 De virginibus Atheniensibus v. Hygin. astr. II 4 (Maass, Anal. Eratosth. p. 76 et 121) 7 μεμβλωκώς cf. Hecal. fr. 137 Kapp 8 Ἴκιος v. infra v. 24; ad h. l. correxerunt Gr.-H. Athen. XI 477 C Καλλίμαχος . . . λέγων ἐπὶ τοῦ Ἰκίου ξένου (codd. οἰκείου, Meineke ap. Schneider, Call. II p. 378 Κείου) 9 Helladius,

ὡς θεός, οὐ ψευδής, ἐς τὸν ὅμοιον ἄγει.
καὶ γὰρ ὁ Θρηικίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
τῷ μὲν ἐγὼ τάδ' ἔλεξα περιστείχοντος ἀλείσου
τὸ τρίτον, εὖτ' ἐδάην οὔνομα καὶ γενέην·
„Ἦ μάλ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλ' ἔτι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
τὴν ἡμεῖς, οὐκ ἐν γ[ὰ]ρ ἀρυστήρεσσι φορεῖται
οὐδέ μ̣ι̣ν ε̣ἰ̣ς ἀ̣τ̣[ενεῖ]ς ὀφρ̣ύ̣ας οἰνοχόων
αἰτήσεις ὁρόω[ν] ὅ̣τ̣' ἐλεύθερος ἀτμένα σαίνει,

---

10 littera post θεός fort. Ε vel Θ fuerat, corrector superscr. Ο **17** suppl. Gr.-H. **18** ΟΥΔΈΜΙΝ vel ΜΕΝ (οὐδ' ἔμεν) post lacunam potius C quam N ἀτενεῖς, ἀτρεμεῖς, ἀτρόμους, ἀτρόπους propos. Gr.-H. ἀτενεῖς Schm. Ma. p. 162 sqq. **19** Α̂ΤΜΈΝΑ pap. duplex accentus fort. ex vocum ἀτμήν et ἄτμενος confusione cf. Call. fr. 538

Chrest. (Phot. bibl. p. 532a, 36 Bekker) = Call. fr. 327 ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ (Phaen. 380) κείμενον . . . ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται cf. Et. M. p. 365, 25 et infra 9, 239 αἶνος Ὁμηρικός = ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ἐς τὸν ὁμοῖον **10** ἐς τὸν ὁμοῖον apud Ludwichium tantum codd. PXD, Apoll. Soph. 170, 15, Max. Planud. in Rhet. gr. V 541, 12 probante Bekkero, Hom. Blätter I 191, 13, cett. codd. et edd. ὡς τὸν ὁμοῖον ad inversionem v. supra 6, 4 **11** sqq. Call. fr. 109 = Athen. XI 477 C et Macrob. Saturn. V 21, 12 ἀνήνατο — ζωροποτεῖν, Athen. X 442 F ἀπέστυγε — οἰνοποτεῖν cf. Athen. XI 781 D ἐλευθέριον δέ, φησί, καὶ ἐμμελῶς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον μηδὲ Θρᾳκίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν . . ., ubi corrigas φησὶ Καλλίμαχος, cuius nomen sub voce καί saepius latere constat (Pf.) cf. Kapp, Hecal. p. 8, adn. 17 cf. Hor. c. I 36, 14 Threicia vincat amystide **12** ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ falso Hesiodo adscribunt Schol. Theocr. I 27 Schol. Lucian. de die nef. p. 210, 2 R., Et. gen. v. κισσύβιον Rzach, Hesiod.[3] p. 228 **13** τόδε Athen. XI 477 C, qui iniuria castigat Callim. ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει cf. Schneider II p. 376 **15** sq. attulit sine poetae nomine Athen. I 32 C ἡ γὰρ . . . ἀλλά τι . . . λεύχης . . . cum uno Simonidis versu: Bergk PLGr III[4] p. 426 scr. χλεύης, quod probavit Kaibelio; λέσχης iam recte coniecerat H. Stephanus, Anthologia 1566, p. 513, 8 **18** sq. non postulabis eam verbis blandientibus spectans ad servos, qui „grande supercilium gerentes" convivas neglegunt **19** Hesych. σαίνει· κολακεύει, προσηνεύεται

βάλλωμεν χαλεπῷ φάρμακον ἐν πόματι,
Θεύγενες, ὅσσ[α] δ' ἐμεῖο σ[έ]θεν πάρα θυμὸς ἀκοῦσαι
ἰχαίνει, τάδε μοι λ[έ]ξον [ἀνειρομέν]ῳ·
Μυρμιδόνων ἐσσῆνα τ[ί πάτριον ὔ]μμι σέβεσθαι
Πηλέα, κῶς Ἴκῳ ξυν[ὰ τὰ Θεσσαλι]κά,
τεῦ δ' ἕνεκεν γήτειον ἰδ[. .]υτ[. . . .]ρτον ἔχουσα

---

21 ΟϹ[(Ϲ supra scr.) pap. suppl. Gr.-H. **22** [[Є]]ΙΧΆΙΝЄΙ pap. suppl. Gr.-H. coll. 6, 2 ὅσσα δ' ἀνειρομένῳ φῆσε **23** ЄϹϹΗ͂ΝΑ pap. Schm. ἐσσῆνα Gr.-H. Ma., de spiritu v. P. Persson, Beitr. z. idg. Wortforsch. I (1912) 358 sqq. suppl. Gr.-H. coll. hy. II 71 ἐμοὶ πατρώιον οὕτω **24** [[Є]]ΙΚΩΙ pap. dispexit Wilamowitz apud Gr.-H. ξυν[ὰ τὰ Θεσσαλι]κά proposuit Lobel apud Gr.-H. **25** ἄ]ρτον Gr.-H. ἰδ' [ἔλλ]υτ[ιν ἄ]ρτον Ma. coll. Hesych. ἔλλυτις· πλακοῦς τις (sed haec forma minime constat) ἰδ[ὲ α]ὐτ[όπυρ' ἄ]ρτον (αὐτόπυρ = αὐτόπυρος) Schm. κα]ρτὸν i. e. sectivum porrum Pf.

---

20 v. supra ad v. 11 sq. Athen. XI 781 D . . . ἀλλὰ τῷ πόματι φάρμακον ὑγείας ἐγκιρνάναι τὸν λόγον cf. δ 220 εἰς οἶνον βάλε φάρμακον **21** cf. Hecal. infra 33, 4 **22** ἰχαίνει novum = ἰχανᾷ cf. Herond. VII 26 Babr. 77, 2 Hesych. ἰχανᾶν· ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι **23** Μυρμιδόνων ἐσσῆνα Herodian. II 923, 7 L. = Call. fr. 508 cf. Et. M. p. 383, 30 ἐσσήν· ὁ βασιλεὺς κατὰ Ἐφεσίους· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν βασιλέως . . . ἢ ἐσσὴν ὁ σεύων . . . τὰ τῆς πόλεως . . . ἢ ὁ οἰκιστὴς παρὰ τὸ ἕσσαι καὶ ἱδρῦσαι . . . ἢ ὁ ἡσσῶν . . . τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένους; propter haec veriloquia in pap. scriptum est ἐσσῆνα **24** cf. Schol. Pind. Pyth. III 167 = Call. fr. 372 ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Ἴκῳ (Κῷ plerique codd. Ἰκῷ Drachmann) τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ ὁ K. μαρτυρεῖ, coll. Antipat. Sidon. A. P. VII 2, 9 κεύθει καὶ Θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος Ἴκος iam dudum ante Wilam. Herm. 44, 475 correxerat Brodaeus, Epigr. Gr. 1549 p. 372, quod neglexerant et Bentley et Schneider cf. Schol. Eurip. Troad. 1128 (Pelea) προσελθεῖν διὰ χειμῶνα τῇ ⟨Ἴ⟩κῳ τῇ νήσῳ καὶ ξενισθέντα ὑπὸ Μόλωνός τινος Ἄβαντος ἐκεῖ καταλῦσαι τὸν βίον (Soph. FTGr p. 238 N [2]) Ἰκιακά scripsit Phanodemus v. Steph. Byz. s. v. Ἴκος κῶς cf. 9, 4. 18 κοτέ **25** de cepa cf. Polemonem ap. Athen. IX 372 A (Theoxenia Delphica Latonae) et Comic. qu. (Chionides?) ap. Athen. IV 137 E Dioscurorum (sacrum Atheniense); Iciorum mos fuisse videtur in Peleos mortis memoriam diem festum agere, quo virgo cepam et porrum (vel panem?) ferebat

Col. II

ἥρωος κα[θ]όδου πα[ῖς
εἰδότες ὡς ἐνέπου[σι
κείνην ἢ περὶ σὴν [
οὔθ᾽ ἑτέρην ἔγνωκα· τ[
οὔατα μυθεῖσθαι βο[υλομένοις ἀνέχων."]
τ[αῦτ᾽] ἐμέθεν λέξαντο[ς
„τ[ρισ]μάκαρ, ἦ παύρων ὄ[λβιός ἐσσι μέτα,]
[ναυτι]λίης εἰ νῆιν ἔ[χεις βίον· ἀλλ᾽ ἐμὸς αἰών]
[κύμασιν αἰ]θυίης μᾶ[λλον ἐσφκίσατο]

ad Col. II pertinere videntur Fr. 2—4

Fr. 2

\- - - - - - - - - - - - - - -

]. ευτ[
]ην [
]ργερ. [
]ομη[

---

26 καθ᾽ ὁδοῦ Wilamowitz apud Ma. πα[ῖς vel πα[ρθένος suppl. Gr.-H. **28** vix νῆσον ἢ Gr.-H. **30** βο[υλομεν— ex Strab. loco corrupto IX 438 mihi suppeditavit Ernestus Kapp; ἀνέχων e. g. supplevi coll. Theogn. 887 κήρυκος ἀν᾽ οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος **32** sqq. suppl. Gr.-H. e Stob. flor. 59, 11, IV p. 402 H = Call. fr. 111, 2—4 **32** ἐστι codd. corr. Jacobs μέγα codd. corr. Bentley **33** ναυτιλίησιν ἣν ἔχεις codd. ναυτιλίης ὃς νῆιν Bentley εἰ Nauck **36** Theugenem de Peleo sene ab Acasto vel Acasti filiis regno expulso rettulisse versimile est; fort. hoc loco suppleas Call. fr. 218 (Ammon. de diff. adf. vocabul. p. 143 cf. Dittrich, Jahrb. f. Phil. Suppl. 23 (1897) 212) Καλλ. ἐπὶ Πηλέως εἰπών· [οὐδ᾽ ἔτι τ]ὴν [Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην] (Pf.) **37** γε]ργέρι[μον Pf.

---

27 sqq. cf. Dionys. Per. 708 sqq. de vita sua navigationis experti (Pf.) **30** Apollod. ap. Strab. IX 438 = Call. fr. 98 d Schn. καὶ μὴν πολυίστωρ, εἴ τις ἄλλος (sc. Callim.) καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, οὔατα (ὅταυτα codd.) μυθεῖσθαι βουλόμενος † (cont. et corr. E. Kapp; fort. βουλομένοις ἀνέχων Pf.) **33** sq. Schol. Arat. 299 M. ἀλλ᾽ — ἐσφκίσατο cf. Hom. epigr. 8 nautae στυγερῇ ἐναλίγκιοι αἴσῃ πτώκασιν αἰθυίῃσιν, Arat. Ph. 296 sqq., Call. epigr. 58, 4, Leonid. Tarent. A. P. VII 295, 2; Ma. contulit Aelian. ἀγροικ. ἐπιστ. 18 ἐπικυματίζει καὶ λάρου βίον ζῇ.

.   ] . γεσσ[
]. ιπα . [
– ◡ ὑπὲ]ρ Τροί[ης
] . [

– – – – – – – – – – – – – – –

Fr. 3

– – – – – – – – – – – – – – –

]
]ạκα κεῖθ[εν
]ν

– – – – – – – – – – – – – – –

Fr. 4 ad calcem Col. II

– – – – – – – – – – – – – – –

. . [
καὶ δι̣[
πληγ̣[
δείελο[ν αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου
καί μιν ἀπο̣[
α̣ὐλίον ὀθν̣[ει

Fr. 5 caput novae Col.

ἐ]τείχισαν [
]τέρῳ γο[
]λως κακ̣[
']κε ληθ̣[

– – – – – – – – – – – – – – –

---

40 .ΙΠΛ pap. **41** e. g. suppl. Pf. **44** suppl. Gr.-H. **49** quamvis dubitanter e Schol. Od. ρ 599 = Call. frag. 190 suppl. Gr.-H., ad Hecalam rettulerat Naeke cf. Kapp fr. 32c **50** ἀπο vel ἀπε Gr.-H. **51** ΛΥΛΙΟΝ pap., sed cf. Herodian. I 360, 28; suppl. Gr.-H. **52** suppl. Gr.-H.

9. PAP. OXYRHYNCH. 1011

A. S. Hunt, The Oxyrhynchus Papyri VII (1910) 15—82 (cum imagine phototypica in tab. II: fol. I r, in tab. III: fol. II v) (= Hu.). Septem folia codicis papyracei, reperta Oxyrhynchi hieme a. 1905/6, adhuc asservari videntur apud A. S. Hunt Oxonii (papyrus non est in numero distributarum, P. Oxy. XI p. 250). Saeculi IV. p. C. exeuntis. — Aut de hac tota papyro aut de priore parte fusius egerunt: H. v. Arnim, Zum neuen Kallimachos, Sitz.-Ber. d. Akad. d. Wiss. Wien, Bd. 164 (1910) 4. Abh. (= A.); idem, Ein neues Bruchstück der Aitia des K. von Kyrene, Internat. Wochenschr. V (1911) 97—114; Fr. Leo, Zur Kydippe d. K., GGN 1910, 56—60; A. Puech, Acontios et Cydippe, Revue d. études grecques XXIII (1910) 255—275; Housman, Berl. philol. Wochenschr. 1910, 476 et Class. Quarterly IV (1910) 114; Platt, Berl. philol. Woch. 1910, 477 et Class. Quarterly IV (1910) 112 sq.; O. Crusius, Lit. Zentralbl. 1910, 556—558; R. Ellis, Notes on the fragment of C., Hermathena 36 (1910) 116—120; K. F. W. Schmidt, GGA 1911, 448—456; P. Graindor, Akontios et Kydippè, Musée Belge XV (1911) 49—64; Ph. E. Legrand, Notes alexandrines I, Revue des études anciennes XIII (1911) 1—13; G. Pasquali, Il nuovo frammento di Cyd. di C. e la poesia ellenistica, Atene e Roma XIV (1911) 165—181; H. Held, Herm. [russ.] 1912, 332 sq. [non vidi]; A. D. Knox, Notes on the new Call., Class. Review XXVII (1913) 120 sq.; A. Körte, Arch. f. Papyrusforsch. V (1913) 543 sq.; Sitzler, Bursians Jahresbericht 174 (1919) 67—76; A. Brinkmann, Rhein. Mus., N. F. 72 (1918) 473—478; W. Schubart, Einf. in d. Papyrusk. 1918, 122 sq.

Clarissimam Acontii et Cydippae fabulam amatoriam elegiis tertii Aetiorum libri insertam fuisse Callimachi frg. 26 Schn. (infra 9f) docet; ex Aristaeneti imprimis epistula I 10 et ex Ovidii epistulis 20 et 21 post Ph. Buttmann, Mythologus II (1829) 115—144, Carolus Dilthey, De Call. Cydippa Lips. 1863 mira sagacitate hanc elegiam restituere conatus erat. Cuius alteram partem nobis papyrus (fol. I v et r) reddit, in priore autem adhuc perdita narratur Acontius Cydippae amore incensus Deli in templo Dianae malo Cydonio inscripsisse: μὰ τὴν Ἄρτεμιν, Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι, idque puellae ante pedes iecisse; illa inscripta malo verba cum legisset, tamen in eo fuisse, ut patris iussu alii viro nuberet.

Parva fragmenta e codicibus iam prius nota hoc loco addidi, sed ea tantum quae certis testimoniis Cydippae vindicantur; multas coniecturas parum certas invenies apud Schn. II p. 101—104.

9a (562 Schneider, II Dilthey)

Schol. A. Il. Γ 371 πολύκεστος· ὅτι πολύκεστος ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφρο-

δίτης κεστὸς ἀπὸ τούτου . . . (Ξ 219) ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστὸν ἐκδέχεται cf. schol. Ξ 219. — cf. Aristaenet. I 10 τὴν (sc. Κυδίππην) μὲν ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμοις κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη, μόνου τοῦ κεστοῦ φεισαμένη· καὶ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἡ θεός

9b (169 Schn., III Di.)

μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι
φωλεὸν ἠὲ λοετρόν

Et. Gen. (Miller, Mél. de litt. gr. p. 104, Et. M. p. 306, 22) εἰσπνήλης ὁ ἐρώμενος. Καλλίμαχος· „μέμβλετο — φωλεὸν ἠὲ (ἢ codd. corr. Tittmann) λοετρόν". ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν. ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, ἐπνήλης (ἐσπνήλης A) τις ὢν καὶ εἰσπνήλης. cf. Hesych. v. φωλεόν· διδασκαλεῖον. Aristaenet. l. l. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προϊόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους

9c (fr. 148 auctum; Di. p. 164)

φοιτίζοντ' ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι
εἰς ὀάρους ἐθέλουσιν . . .

Et. Gen. A (Reitzenst. Ind. lect. Rost. 1890/1 p. 10) ἀλίαστος . . . ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ ῥῆμα . . . γίνεται ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω Καλλίμαχος· „φοιτίζων ἀγαθοὶ πολλάκις θεοὶ εἴσης ὁ αρους ἐθέλουσιν". ἀλίζω οὖν καὶ καθ' ὑπέρθεσιν λιάζω, λιαστός, καὶ ἀλίαστος. οὕτως Ὠρίων. **1** Et. M. p. 63, 31 φοιτίζειν — θεοί Helladius ap. Phot. bibl. 532 b, 10 φοιτίζειν — ἠίθεοι φοιτίζοντ' Reitzenst. **2** corr. Wilamowitz ap. Reitzenst. R. conf. Antip. Thess. A. P. V 2, 4 εἰς πολλοὺς ἠιθέων ὀάρους, qui de schola sua iuvenumque exercitationibus sic loquitur (Jacobs), et Aristaenet. l. l. ad fragm. praeced. et interpretatus est: „ad magistrum pergentem (sc. Acontium) egregii saepe iuvenes volunt (aspicere, admirari, comitari)"

9d (102 Schn., IV Di.)

πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας

Athen. XV 668 B καὶ Καλλίμαχος δέ φησι· „πολλοὶ — λάταγας". cf. ibid. p. 668 E. Ex Athen. Schol. Aristoph. Pac. 1244 ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο αφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Λίνῳ (fr. 26 p. 752 N [2]) καὶ Καλλ.; de cottabo v. supra 2 (Παννυχίς), 6 sqq.

9e (30 Schn., VIII Di.)

Steph. Byz. v. Δῆλος . . . Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός, Καλλίμαχος τρίτῳ. cf. infr. v. 26. Cum hoc choro Cydippa in insulam Delum venisse videtur

9f (26 Schn., X Di.)

ἄγραδε τῷ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα

Schol. Soph. Ant. 80 τὰς γὰρ προφάσεις προχάνας ἐκάλουν ὡς καὶ Καλλίμαχος „ἀγραδετω (cod. Laur. ἄγραδε Buttm. ποι Bentl. τοι Valck. τῷ = quam ob rem Schn.) — ἐφοίτα“ ἐν τῷ γ′ Αἰτίων. cf. Aristaenet. l. l. ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι καὶ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα

9g (101 Schn., XII Di.)

ἀλλ᾽ ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
γράμματα, Κυδίππην ὅσσ᾽ ἐρέουσι καλήν.

Schol. Aristoph. Ach. 144 ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις (οὕτως· ὁ δεῖνα καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· „ἀλλ᾽ ἐνὶ δὴ φύλλοισι (codd. Dilth. φλοιοῖσι Bentl.) — καλήν“). cf. Aristaenet. l. l. εἴθε, ὦ δένδρα, καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον· „Κυδίππη καλή“· ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα φέροιτε γράμματα, ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν

9h (229 Schn., XIII Di.)

λιρὸς ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ᾽ ἐνέθηκα φόβον

Hesych. v. λειριόεντα· ἁπαλὰ . . . διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον . . τὸ δὲ λιρὸς (λῖρος cod. corr. Schn. coll. Herodian. I 191, 5 L.) ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος· „λιρος εγω τιδες οταν δε επεθηκα φοβον“ (τί δέ σοι τόνδ᾽ Bentl. ἐπέσεισα Meinek. ἐνέθηκα Schn.) cf. Apollon. soph. lex. p. 107, 24 B καὶ Καλλ. „λιρὸς ἐγώ“ παρὰ τὸ λίαν. — cf. Aristaenet. l. l. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον. (Ovid. ep. XX 125 maceror interdum, quod sim tibi causa dolendi teque mea laedi calliditate puto.)

Fol. I v

ἤδη καὶ κούρῳ παρθένος εὐνάσατο,
τέθμιον ὡς ἐκέλευε προνύμφιον ὕπνον ἰαῦσαι
ἄρσενι τὴν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.
Ἥρην γάρ κοτέ φασι — κύον, κύον, ἴσχεο, λαιδρέ
θυμέ, σύ γ' ἀείσῃ καὶ τά περ οὐχ ὁσίη·
ὤναο κάρ(θ)' ἕνεκ' οὔ τι θεῆς ἴδες ἱερὰ φρικτῆς,
ἐξ ἂν ἐπεὶ καὶ τῶν ἤρυγες ἱστορίην.
ἦ πολυιδρείη χαλεπὸν κακόν, ὅστις ἀκαρτεῖ
γλώσσης· ὡς ἐτεὸν παῖς ὅδε μαῦλιν ἔχει.
ἠῷοι μὲν ἔμελλον ἐν ὕδατι θυμὸν ἀμύξειν
οἱ βόες ὀξεῖαν δερκόμενοι δορίδα·

---

3 ἄρσενι pap. αὐτίκα Schol. Soph. Ant. 629 Hu. Leo Graind. 5 ὁσίη; Graind. 6 ΚΑΡΤ prima litt. Κ vel Ν, quarta Τ vel Γ corr. Hu. μάργ' propos. Wilamowitz, quod non potest legi 7 ΕΞΑΝΕΠΕΙ m. pr., ΕΞΕΝΕΠΕΙ (Ν supra) post correcturam, ἐξενέπειν Hu. alii, ἐξ ἂν ἐπεί Housm. Puech Schm., ἐξενέπειν κἂν Ellis 8 ΪΔΡΙΗ (Ε supra) ante 10 in marg. sinist. signum ⟩⟩ 11 recte post δορίδα interpunxit Platt

---

1 παρθένος Cydippa 2 προνύμφιον novum 3 Schol. Soph. Ant. 629 = Call. fr. 210 τᾶλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλ. αὐτίκα — ἀμφιθαλεῖ cf. Schol. T Ξ 296 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντε τοκῆας· (sc. Iupiter et Iuno) . . . διὸ καὶ μέχρι νῦν ὑπόμνημα φυλάσσεσθαι παρὰ Ναξίοις καὶ τὸν ἀμφιθαλῆν τῇ τάλι (Ἀμφιθαλῆν τῇ Ἰταλῇ codd. Maass) συγκατατεθεῖσθαι κτέ. Non loquitur Acontius, ut coniecit Hu., sed poeta ipse de Naxiorum more nuptiali cf. D. R. Stuart, Class. Philology VI (1911) 302—314, Campb. Bonner, ibid. 402—409; Kuiper, Rev. ét. grecques XXV (1912) 325—358; Deubner, Archiv f. Relig.-Wiss. XVI (1913) 631 f.; E. Samter, Neue Jahrbb. f. d. klass. Altert. 35 (1915) 90—98 4 Utrum de eadem fabula, quam refert schol. T l. l. (cf. fr. 20), an de alia nobis ignota cogitaverit C., non constat cf. versum Sotadeum quem affert Hephaest. p. 36, 12 C. Ἥρην ποτέ φασιν Δία τὸν τερπικέραυνον (Pf.) 6 Cereris mysteria 8 ἀκαρτεῖ novum = ἀκρατεῖ cf. κάρτος 9 Hesych. μαῦλις· μάχαιρα . . . (αἰολικῶς Eustath. p. 691, 55) proverb. μὴ παιδὶ μάχαιραν v. Leutsch. ad Diogenian. VI 46 10 cf. Α 243 σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις (Hu.) ad rem contul. Housm. Ov. fast. I 327 An quia praevisos in aqua timet hostia cultros . . . cf. Ov. met. XV 134

δειελινὴν τὴν δ' εἷλε κακὸς χλόος, εἷλε δὲ νοῦσος,
  αἶγας ἐς ἀγριάδας τὴν ἀποπεμπόμεθα·
ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν, ἣ τότ' ἀνιγρή
  τὴν κούρην Ἀ̣[ίδ]ε̣ω μέχρις ἔτηξε δόμων.
δεύτερον ἐστόρνυντο τὰ κλισμία, δεύτερον ἡ π̣α̣[ῖ]ς̣
  ἑπτὰ τεταρταίῳ μῆνας ἔκαμνε πυρί.
τὸ τρίτον ἐμνήσαντο γάμου κ̣ά̣τ̣α̣, τ̣ὸ τρίτον α̣ὖ̣τ̣[ις]
  Κυδίππην ὀλοὸς κρυμὸς ἐσῳκίσατο.
τέτρατον [ο]ὐκέτ' ἔμεινε πατὴρ ἐς Δ̣έ̣λ̣φ̣ι̣ο̣ν̣ ἄ̣ρ[ας]
  Φοῖβον· ὁ δ' ἐννύχιον τοῦτ' ἔπος ηὐ̣δάσατο·
„Ἀρτέμιδος τῇ παιδὶ γάμον βαρὺς ὅρκος ἐνικλᾷ·
  Λύγδαμιν οὐ γὰρ ἐμὴ τῆ⟨μ⟩ο⟨ς⟩ ἔκηδε κάσις

---

12 ΕΙΛ[[Λ]]Ε **15** Ἀ[ίδ]εω suppl. Crus. Housm. α[ὐτ]έω⟨ν⟩ — δομῶν Hu. coll. Ap. Rh. III 1395, Lyc. 334 ἀ[κρ]έω⟨ν⟩ A. ΕΤΕΞΕ Η superscr. pr. m. **17** ΤΕΤΑΡΤΑΙΩ[ι] ι mutum alias plerumque omissum **18** ΚΟΤ vel ΚΑΤ satis certum κάτα i. e. κατεμνήσαντο γάμου Pf. (ad anastr. cf. Call. fr. 150) κοτὲ Hu. al. τότε τὸ Graind. τότε· Diels καὶ propos. Wilamowitz ap. Hu., sed in elegiis ne hic quidem spondeus ante caesur. bucol. ferendus **20** suppl. Hu., dispexit Δέλφιον formam alias inusitatam, sed cf. Allen-Sikes ad Hom. hy. Ap. 496 Δέλφειος, Δελφαῖος; Δελφι⟨κ⟩ὸν Graind. **21** ἐννύχιον i. e. in adyto Puech ἐγμύχιον Ed. Schwartz ἐμμύχιον Pohlenz Herm. 54 (1919) 442 **23** Λύγδαμιν appositionem ad γάμον pertinere voluit

---

12 τὴν scil. Cydippam cf. Apoll. Rhod. II 1216 πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειάς **13** Hesych. κατ' αἶγας ἀγρίας· παροιμία λεγομένη εἰς ἀγρίας αἶγας τρέπειν τὰς νούσους, μάλιστα δὲ τὴν ἱερήν cf. Philodem. Vol. Herc. I^{2} 150 (Pf.), Philostr. Her. II p. 179 K. (Hu.), Hippocr. π. ἱερῆς νούσου VI p. 354 et 382 Littré **14** Schol. Apoll. Rhod. I 1019 = Call. fr. 276 τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλά φαμεν, ὡς . . . τὴν λοιμικὴν νόσον ἱεράν, ὡς καὶ Κ. ψευδ. . . . φημίζομεν **15** cf. Aristaenet. I 10 ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων et Ov. ep. XXI 45 ei mihi! coniugii tempus crudelis ad ipsum Persephone nostras pulsàt acerba fores! **16** κλισμία novum, an κλίσμια ut τὰ θέσμια, λόχμια, μύχια sim.? Brinkm. **20** cf. Aristaenet. l. l. ὁ δὲ πατὴρ τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε νόσον, ἀλλ' ἐπύθετο τοῦ Πυθίου τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ Ov. ep. XXI 232 Quaeritur a Delphis fata canente deo **23** Lygdamin, Cimmeriorum regem templum Ephesium deleturum, cum toto

οὐδ' ἐν Ἀμυκλαίῳ θρ(ύ)ọṿ ἔπλεκεν οὐδ' ἀπὸ θήρης
ἔκλυζεν ποταμῷ λ̣ύματα Παρθενίῳ,
Δήλῳ δ' ἦν ἐπίδημος, Ἀκόντιον ὁππότε σὴ παῖς
ὤμοσεν, οὐκ ἄλλον, νυμφίον ἑξέμεναι
ạ . . . υξ ἀλλ' ἤν μ' ἐθέλ(ῃ)ς συμφράδμονα θέσθαι
[πά]ντα τελευτήσεις ὅρκια θυγατέρος·
ἄργυρον οὐ μολίβῳ γὰρ Ἀκόντιον, ἀλλὰ φαεινῷ
ἤλεκτρον χρυσῷ φημί σε μ(ε)ιξέμεναι.
Κοδρείδης σύ γ' ἄνωθεν ὁ πένθερος, αὐτὰρ ὁ Κεῖος
γαμβρὸς Ἀρισταίου [τῶν] Δ̣ιὸς ἀμφ' ἱερῶν

Hu. γάμον = γαμέτην coll. Eurip. Andromache 103 sq. Murray; interpunxi post ἐνικλᾶ̣ et cum Platt et Puech scripsi τῆμος ΤΗΝΟΝ pap. Hu., qui de insula Teno cogitavit Λύγδαμιν . . . τῆνον i. e. istum L. cf. hy. III 252—258 vix credibile et a dialecto alienum **24** ΘΡ̣ΙΟ̣Ν̣ pap. **25** λύματα dispexit Wil. **28** inter λ et ΥΞ tres vel quattuor litterae desunt, ante Υ Η, Ν, fort. ΓΡ, ΤΡ, non Ζ Wilam. proposuit α[ὐτόζ]υξ quod non erat in pap. (Hu.), ἀ[νι ν]υξ = ἄνει (ἀνύει) νύξ Murray, ἁ[κήρ]υξ' Housm., ἅ[ϊε Στ]ύξ (sic) Graind., ἅ[ν κὰμ]ύξ Ellis coll. Euphor. fr. 155 ἀμύξ = μόλις ΕΘΕΛΕΙϹ pap. corr. Hu. **29** suppl. Hu. **30** post γάρ interpunxit Hu., post Ἀκόντ. Crus. Puech **33** suppl. Crus. . . ΤΙΟϹ dispexit Hu. in pap. littera Μ in ἀμφί transducta esse videtur [λή]⟨ιτ⟩ος Wilam. (et Hu.) coll. Call. fr. 123 λήτειραι [Ζη]⟨ν⟩ὸς ἀφ' ἱερέων (cf. epigr. 50, 1 ἱερέων) Housm. (Puech Schm. Brinkm.) [καὶ] Διὸς ⟨ὁ⟩ ἀφ' ἱερῶν (masc.) Diels

exercitu perdidit Diana cf. hy. III 252—258 Hesych. v. Σκυθῶν ἐρημία **24** Ἀμυκλαίῳ v. Sam Wide, Lakon. Kulte p. 104, 107, 368 sq. **25** Παρθενίῳ cf. Apoll. Rhod. II 936—939 et schol., III 876—879, Liban. orat. 5 I p. 307 F., Peripl. Pont. Eux. 14, Steph. Byz. s. v. **26** cf. fr. 30 Schn. 9 e supra Ov. ep. XX 19 adfuit (sc. Diana) et praesens ut erat tua verba notavit, cf. ib. v. 97 et 211 **28** cf. Naumach. ap. Stob. IV p. 571, 10 H. εἰ δ' αὐτός ⟨σ'⟩ ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι (Pf.) **30** Aristaenet. l. l. ἄλλως τε, φησί ⟨καὶ⟩ Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων οὐ μόλιβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ' ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς cf. Asclepiad. A. P. XII 163 **32** de Codridis in insula Naxo v. Ael. var. hist. VIII 5, Paus. VII 3, 3 Plut. de exil. 9 p. 603 B **33** sqq. cf. Apoll. Rhod. II 522—527 Aristaeus βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο, ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ Σειρίῳ αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διί. τοῖο δ' ἕκητι γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι ἤματα τεσσαράκοντα. Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς

Ἰκμίου ο̣ἶ̣σ̣ι̣ μέμ[η]λεν ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσιν
  πρηΰνειν χαλ[ε]πὴν Μαῖραν ἀνερχομένην,
αἰτεῖσθαι τὸ δ' ἄημα παραὶ Διὸς ᾧ τ̣ε̣ θαμινοί
  πλήσσονται λινέαις ὄρτυγες ἐν νεφέλαις."
ἡ θεός· αὐτὰρ ὁ Νάξον ἔβη πάλιν, εἴρετο δ' αὐτήν
  κούρην, ἡ δ' ἀν(ὰ) τῷ πᾶν ἐκάλυψεν ἔπος
κῆν αὖ σῶς· ὅ τ[ε] λοιπόν, Ἀκόντιε, σεῖο μετελθεῖν
  ἔ̣σ̣τ̣α̣ι̣ τὴν ἰδίην ἐς Διονυσιάδα.

---

36 ΘΑΜΕΙΝΟΙ pap. θαμινοί Hu. coll. Hom. hy. Merc. 44, Є Nic. Ther. 239, Cramer AO. II 180, 6 θαμειοί Wil. **37** ΛΙΝΑΙϹ pap. **39** ΑΝΕΤΩ̣Ϲ̣ pap. ἀνὰ τῷ Knox Brinkm. ἄνεως Wil. Hu. coll. Et. M. ἄνεως· ἄφωνος, sed virginem non iam celasse, sed confessam esse apparet ex Ov. ep. XXI 241 fassaque sum matri deceptae foedera linguae ἀνέτως καλύπτειν = ἀνακαλύπτειν? Crus. „celare conans confessa est" Schubart ἂν ἔθ' ὧς A. ἀνὰ τὼς Schm. πᾶν δ' ἀνετῶς ἐξεκάλυψεν ἔπος Gomperz, Wien. Stud. 32 (1910) 3 ἀνέτως κἀνεκάλυψεν Platt, sed cf. epigr. 1, 8 πᾶν ἐρέουσιν ἔπος ἂν ἐπεὶ Housm. ἐπέλυσεν Leo **40** ΚΗΝΑΥϹΩϹΟΤ. Κ vel Β ΟΤ vel ЄΤ vix ΑΤ κῆν αὖ σῶς recte distinxit Schwister ap. Brinkm. ὅ τ[ε] Brinkm. κῆν αὖ σῶς ἥ iam Crus. (κῆναυσ⟨θλ⟩ώσ⟨ατο⟩ Wil. (Hu.) κῆνευσ' ᾧ σε τὸ A. κῆνευσ' ὥς σοι Platt κῆνευσ' ὥς ἑ τὸ Knox (= . . . ὥς ἑ τὸ Puech) βῆ ναῦς ὥς σ' ὅ τε Housm. χὴ ναῦς ὡς ὅ τι . . . μετῆλθεν Leo, quem secutus est Hu.[2] Berlin. philol. Woch. 1910, 574 μετέλθῃ χὴ ναῦς ὤσατο ? Schubart) Ϲ[[Є]]ЄΙΟ pap. ЄΛΘЄΙ pap. **41** ЄϹΤΑΙ in fine ΑΙ vel ΔΙ

ῥέζουσι θυηλάς. v. Malten, Kyrene p. 15, Pasquali, Quaest. Callim. 1913 p. 94 sq. **34** forma Ἴκμιος etiam Schol. T Ξ 19 (Ἰκμ⟨α⟩ῖος Maass) ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι = fr. an. 70 Method. in Et. gen. (Reitzenst., Etymol. p. 20, 22) λέγονται δὲ καὶ οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι ⟨ἄμβωνες⟩ de hexametro spondiaco v. supra 5, 27 **35** cf. Nonn. 13, 283 (Aristaeus) Σείριον . . . πρήυνε Hesych. v. Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον **36** sq. αἰτεῖσθαι τὸ δ' ἄημα i. e. ἐτησίας cf. Hygin. astr. II 4 nonnulli etiam aetesias adpellaverunt, quod expostulatae sunt ab Iove et ita concessae (= Eratosthenes, Maass, Anal. Eratosth. p. 78 et 121) cf. Comment. in Aratum reliquiae p. 252 M. = Amphis fr. 48 CAF II p. 249 K. (Pf.) ἐτησίαι, quibus nimii aestatis calores temperantur, eidem venti sunt septentrionales, quibus vere flantibus aves emigrant „ψυχροί, οἱ ὀρνιθίαι καλούμενοι" (Geminus ed. Manitius, p. 226, 24) **37** νεφέλη Aristoph. Av. 194 et schol. εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ cf. schol. χ 304, Eustath. p. 1928, 34 Hesych. v. νέφεα **40** cf. Ov. epist. XXI 243 cetera cura tua est **41** Διονυσιάς Naxos insula Diod. V 52, Plin. IV 67

Fol. I r

χῆ θεὸς εὐορκεῖτο καὶ ἥλικες αὐτίχ᾽ ἑταίρης
(ἦ)δον ὑμηναίους οὐκ ἀναβαλλομένους.
οὔ σε δοκέω τημοῦτος, Ἀκόντιε, νυκτὸς ἐκείνης
ἀντί κε τῇ μίτρης ἥψαο παρθενίης
οὐ σφυρὸν Ἰφίκλειον ἐπιτρέχον ἀσταχύεσσιν
οὐδ᾽ ἃ Κελ(αι)νίτης ἐκτεάτιστο Μίδης
δέξασθαι, ψήφου δ᾽ ἂν ἐμῆς ἐπιμάρτυρες εἶεν
οἵτινες οὐ χαλεποῦ νήιδές εἰσι θεοῦ.
ἐκ δὲ γάμου κείνοιο μέγ᾽ οὔνομα μέλλε νέεσθαι·
δὴ γὰρ ἔθ᾽ ὑμέτερον φῦλον Ἀκοντιάδαι
πουλύ τι καὶ περίτιμον Ἰουλίδι ναιετάουσιν,

---

vel ΛΙ praecedit Γ vel Π vel Τ ἐστώ Hu. coll. fr. 340 ἀπεστώ ἐσπλεῖ Leo Gomperz ἔπλει Hu. ² Schm. εἶπαι Housm. versuum numerus falso subscriptus est $\overline{\text{M}}$

Fol. I r in marg. superiore paginae numerus $\overline{\text{PNB}}$ (= 152) cf. Hu. p. 19 et fol. II r, III r, V r **42** ΑΥΤΙΚ᾽ Χ superscr. fort. m. pr. (Χ᾽ superscr.) **43** ΕΙΔΟΝ pap. corr. Wil. cf. v. 28 et 122 **45** ΤΗϹ pap. τῇ Murray ἀντί postpositum ut e. g. Aesch. Ag. 1268 Wil. τῆς fort. = ἧς Hu. **47** ΚΕΛΗΝΙΤΗϹ pap. corr. Hu. **50** μέλλεν ἕ(π)εσθαι Platt coll. Pind. Nem. X 37 fort. μέλλεν ἔ(σ)εσθαι Crus. Brinkm.

---

42 εὐορκεῖτο Pass. novum, sed cf. Schol. Par. Apoll. Rhod. II 257 **43** forma ὑμήναιος nova, ὑμήνᾶον Sappho fr. 91, 2 B. Kaibel, epigr. 418, 7 cf. Aristaenet. l. l. ὁ δὲ ὅρκος ἅμα τῷ χρησμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἡλικιώτιδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ᾖδον, οὐκ ἀναβαλλόμενον ἔτι **44** Il. parv. fr. 4 Kinkel p. 40 in fine hexam. νυκτὸς ἐκείνης (non ap. Hom.) Pf. cf. Aristaenet. l. l. οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμιζε (sc. Ἀκ.) μακροτέραν ἑωρακέναι οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἧς (Abresch, Ἀκόντιος codd.) οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσόν κτλ. recte contra Diltheyum de hoc loco iudicaverat Couat, Poésie alex. p. 158 **46** Cramer, AO IV 329, 6 (Herodian II 861, 10 L.) = Call. fr. 496 διὸ καὶ μέμφονται . . . τὸν Καλλίμαχον „χεὶρ ἡ Πολυδ(ε)υκείη“ καὶ „σφυρὸν Ἰφίκλειον“, ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. cf. Hesiod. fr. 117 Rz. de Iphiclo, ὅς ῥ᾽ ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε πόδεσσι καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν **48** sq. cf. Aristaenet. l. l. καὶ σύμψηφοι πάντες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθάπαξ τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς et ad h. l. Reitzenstein, Ind. lect. Rostock 1892/3 p. 17 cf. Ov. trist. II 367 sq. **52** περίτιμον novum

Κεῖε, τεὸν δ' ἡμεῖς ἵμερον ἐκλύομεν
τόνδε παρ' ἀρχαίου Ξενομήδεος, ὅς ποτε πᾶσαν
  νῆσον ἐνὶ μνήμῃ κάτθετο μυθολόγῳ,
ἄρχμενος ὡς νύμφῃσι[ν ἐ]ναίετο Κωρυκίῃσι,
  τὰς ἀπὸ Παρνησσοῦ λῖς ἐδίωξε μέγας,
Ὑδροῦσσαν τῷ καί μιν ἐφήμισαν, ὥς τε Κιρώ[δης]
  [.]ο̣ . . θυσ̣[.]τ̣ο̣ . . ᾤκεεν ἐν Καρύαις·
[ὥ]ς τέ μιν ἐννάσσαντο τέων Ἀλαλάξιος αἰεί
  Ζεὺς ἐπὶ σαλπίγγων ἱρὰ βοῇ δέχεται
Κᾶρες ὁμοῦ Λελέγεσσι, μ̣ε̣τ̣' οὔνομα δ' ἄλλο βαλ̣εῖσ̣θ̣[αι]
  Φοίβου καὶ Μελίης ἶνις ἔθηκε Κέως·

---

54 ⟨κ⟩οτε Hu. coll. v. 4 et 18, sed ποτε πᾶσαν ut hy. III 4 ὥς ποτε πατρός Pf. **56** ΑΡΧ⟦Ο⟧ΜΕΝΟϹ pap. cf. fr. 113 b et hy. III, 4, ubi codd. αρχομενος suppl. Hu. **58** ΚΙΡΩ̣[Ι certum Ω dubium Κιρώ[δης propos. Murray coll. A.P. XVI (App. Planud.) 6, 3 Κιροάδας Κάρυστος Wil., quod non erat in pap. (Hu.) ⟨Καρύστῳ⟩ schol. Χίρω[νος Diels Κιρω[μις? μος? Sitzler, Berlin. philol. Woch. 1916 789 Κυρή[νης] [υἵ]ὸ[ς Storck Gunning **59** [ὃς δὴν Εὐβοϊκαῖς] e. g. Diels [κεῖσ' ἦλ]θ' ὕσ[τερον, ὅστ'] e. g. suppl. Sitzler, Bursians Jahrb. 174, 75 **62** .ΕΤ pap. Μ̣ subscr. fort. m. pr. ⟨κ⟩αλεῖσθαι Hu. al. οὔν. μεταβαλεῖσθαι nomen mutari iussit Ceos

---

54 Dion. Hal. de Thucyd. 5 Ξενομήδης ὁ Κεῖος (Χῖος codd.) Et. M. p. 445, 9 Ξενομήδης τὰ Κεῖα γράψας (Ἐνομίδης τὰ θεῖα codd.) cf. Schol. Aristoph. Lys. 448, Schol. T Π 328 **55** sqq. v. Ph. G. Gunning, De Ceorum fab. antiquiss. quaest. sel. I Amsterd. 1912, K. Fr. Storck, Die ältesten Sagen der Insel Keos 1912, R. Jockl, Wien. Stud. 37 (1915) 142 sqq. **56** sq. cf. Heraclid. πολ. Κείων 1 FHG II p. 214 λέγονται δὲ οἰκῆσαι νύμφαι πρότερον αὐτήν· φοβήσαντος δ' αὐτὰς λέοντος εἰς Κάρυστον διαβῆναι Ov. epist. XX 221 insula Coryciis quondam celeberrima nymphis **58** Heracl. l. l. ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσα ἡ νῆσος cf. Plin. IV 62, Hesych. v. Ὑδροῦσσα **59** post nymphas homo quidam Cirodes (?), qui antea Caryas (Arcadiae urbem?) habitabat, insulam obsedisse videtur; de Cyrenes filio Aristaeo (v. supra 33 sqq.) cogitaverunt Storck et Gunning **60** τέων relat. cf. hy. IV 185, Nic. Alexiph. 2 Ἀλαλάξιος Martis cognomen Cornut. th. 21 Hu. cont. Herod. V 119 Ζεὺς Στράτιος apud Cares **61** cf. B 420 ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά **63** cf. Heraclid. l. l. Κέως δὲ ἐκ Ναυπάκτου διαβὰς ᾤκισε καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν Et. M. p. 507, 54 (Κέως) ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδοέσσης νύμφης Et. Gud. ap. Cramer, AP. IV 32, 31 Κέως ἡ νῆσος ὠνομάσθη ἀπὸ

ἐν δ' ὕβριν θάνατόν τε κεραύνιον, ἐν δὲ γόητας
  Τελχῖνας μακάρων τ' οὐκ ἀλέγοντα θεῶν
ἠλεὰ Δημώνακτα γέρων ἐνεθήκατο δέλτ[οις]
  καὶ γρῆυν Μακελώ, μητέρα Δεξιθέης,
ἃς μούνας, ὅτε νῆσον ἀνέτρεπον εἵνεκ' ἀλ̣[ι]τ[ρῆς]
  ὕβριος, ἀσκηθεῖς ἔλλιπον ἀθάνατοι·
τέσσαρας ὥς τε πόληας ὁ μὲν τείχισσε Με̣γακ̣[λ]ῆς
  Κάρθαιαν, Χρ⟨υ⟩σοῦς δ' Εὔπ[υ]λος ἡμιθέης
εὔκρηνον πτολίεθρον Ἰουλίδος, αὐτὰρ Ἀκα̣ῖ̣[ος]
  Ποιῆσσαν Χαρίτων ἵ̣δ̣ρ̣υμ' εὐπλοκάμων,
ἄστυρον Ἄφραστος δὲ Κ⟨ο⟩ρη[σ]ί⟨α⟩ν, εἶπε δ̣έ̣, Κ̣ε̣ῖ̣ε̣,
  ξυγκραθέντ' αὐταῖς ὀξὺν ἔρωτα σέθεν
πρέσβυς ἐτητυμίῃ μεμελημένος, ἔ̣νθε̣ν ὁ π̣α[ι]δ̣ός

---

65 ΑΛΕΓΟΝΤΑ⟦C⟧ pap. **66** ΔΗΜΩΝΑΚ⟦Α⟧ΤΑ pap. **68** ἀλ[ι]τ[ρῆς] Wil. ΑΛ vel ΑΔ pap. **71** ΧΡΕΙCΟΥC (vix ΧΡΟΙ) Χρυσοῦς vel Κρισοῦς prop. Wil. coll. Hesych. v. Χρυσώ· δαίμων Δ' superscr. Εὔπ[υ]λος suppl. Hu. fort. Εὔπ[α]λος IG XII 5 nr. 219 vel Εὔπ[ο]λος IG IX 2 nr. 1062 (Pf.) **72** Ἀκαῖ[ος] suppl. Pf. coll. Mionnet II p. 38 Ἄκαι[ρος] A. **73** ἵ̣δ̣ρ̣υμ' dispexit Wil. de ῠ v. Schulze, Quaest. ep. 347 sq. εἴρυμα = ἔρυμα (εἰρύω = ἐρύω) Knox **74** ΚΑΡΗ[.]ΙΟΝ pap. corr. Graind. coll. IG. XII 5, nr. 647, 11 Κορήσιον Hu. **76** ΕΤΗΤΥΜΙΗ pap. ἐτητυμίῃ Pf. coll. Nonn. XXV 424 λόρῃ μεμελημένον ἄνδρα Kaibel, epigr. Gr. 491, 3 μεμελημένος ἦν Ἐπικούρου δόγμασιν (iam Platt contulerat Pind. fr. 155 Schr. Εὐθυμίᾳ μέλων) ἐτητυμίη⟨ς⟩ Hu. coll. Soph. Ai. 1184 ΠΑ . .[pap. (ΔΟC superscr.) ΔΟC superscr. pr. m.

Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδόπης νύμφης (Pf.) **64** sqq. de Telchinibus Xenomedes (v. 54) in Et. Gud. p. 257, 24 = FHG II 43 M. Apollod. ap. Strab. 654 Telch. οἱ μὲν βασκάνους φασὶ καὶ γόητας cf. Pind. Paean. IV 42—44 χθόνα τοί (sc. Iup. et Nept.) ποτε καὶ στρατὸν ἀθρόον πέμψαν κεραυνῷ τριόδοντί τε ἐς τὸν βαθὺν Τάρταρον Nonn. Dionys. XVIII 35 sqq. **66** ἠλεά adverb. cf. Call. fr. 174, A.P. VII 639, 2 de Demonacte vel Damone eiusque familia cf. Ovid. Ib. 470. 475 et schol. (= Nicand. fr. 116) (Geffcken, Herm. 25, 93, 2) **67** Bacchyl. I 73 Μακ]ελώ Nonn. l. l. Μακελλώ (cf. Rohde, Gr. Roman [3] 539, 2) **68** sq. Pind. l. l. 44 ἐμὰν ματέρα (i. e. Dexitheam) λιπόντες καὶ ὅλον οἶκον εὐερκέα Nonn. l. l. 38 ἀμφοτέρας ἐφύλαξε **72** εὔκρηνον cf. Steph. Byz. v. Ἰουλίς· πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ ἀπὸ Ἰουλίδος κρήνης

μῦθος ἐς ἡμετέρην ἔδραμε Καλλιόπην.
οὐ γὰρ τὰς πολίων οἰκήσιας ᾄσομαι ἤδη.
ἔστι γε Πισαίου Ζηνὸς ὄπις π . . . ιθην·
ἀλλ' ι . . νησ . χρουτονα . . . . ς

desunt folia 16

Fol. IIv

[. . .]αριν ὅτ' ἐμὴ μοῦσα τ[. . . . .]άσεται
[. . .]που καὶ Χαρίτων [. . . . . .]ρια μοιαδ' ἀνάσσης
[ἡμε]τέρης οὔ σε ψεῦδον [. . . . . .]ματι."

---

78 in marg. recto signum ⸓ quo initium novae fabulae indicatur, in sinistro schol. . . λλει . [fort. [μέ]λλει Hu. ΟΙΚΗCCΑC pap. fort. κοιμίσσας, sed κη potest legi; ι super prima littera syllabae CΑC, C non deletum, sed ΟΙ transductum (cf. 33) οἰκήσιας Wil. **79** π[ροκρ]ίθην = προκριθῆναι suppl. Ellis, forma ab Aet. dialecto aliena **80** post ΟΝΑ fort. Π, deinde Ρ vel Υ, in fine fort. signum stichometricum. Sedecim folia deesse statuit Hu. e paginarum numeris (cf. 42) **81** prima littera Λ, Δ vel Λ, secunda potius Ρ quam Ε (-ριν = -ρειν?) Τ post μοῦσα valde incert. [ὀξέ]α ῥῖν' ὅτ' ἐμὴ Μοῦσά τ[ι κομπ]άσεται Murray [ἀντ]αρεῖν ὅτ' ἐμὴ μοῦσα γ' [ἑτοιμ]άσεται· Crus. **82** post secundam lacunam ΡΙ vel Ν, ante Μ potius Λ quam Δ, post Μ Ο vel Λ, pro Δ etiam Β legi potest [καί] που καὶ Χαρίτων [τινὰ φω]ριάμ'· οἷα δ' ἀνάσσης Murray, sed elisionem in confinio quarti et quinti pedis in carminibus elegiacis non admisit C. [θές] που (?) καὶ χαρίτων [πλέα κη]ρία μοι ⟨τ⟩άδ' ἀνάσσης Crus. coll. Babr. prooem. I 18 [πλού]του καὶ Χαρίτων [κοσμήτ]ρια, μαῖα δ' ἀνάσσης Platt, Class. Quarterly V (1911) 41 **83** [ἡμε]τέρης Murray, Crus. al. excepto A., qui suppl. [ὑμε]-

---

77 cf. Posidipp. 5, 8 p. 31 Schott ἐκ γὰρ ἀγώνων τῶν τότε ληναικὴν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπην H. W. Prescott, Class. Philology V (1910) 494 **79** Iupiter ipse (una cum Musis) poetam divino spiritu inflare videtur cf. fol. IIv **81** sqq. Aetiorum finis: poeta (ἐμὴ μ.) alloquitur Iovem (83 σε), qui respondet 84—87, postremo 88 sq. poeta clausula hymnorum utitur (χαῖρε—αὐτάρ) **82** cf. Gratiarum invocationem (fr. 121, in Aetiorum prologo? (Schneider II p. 116) ἄνασσα (quam lectionem addubitavit Wilamowitz, Sitz.-Ber. Preuss. Ak. 1912 I 533) vix alia esse potest atque Arsinoe Philadelphus, quae decessit a. 270 v. supra nr. 1), ante hunc annum igitur Aetiorum epilogus scriptus esse videtur

„πάντ' ἀγαθὴν καὶ πάντα τ[ελ]εσφόρον εἶπε' [ἀταρπόν]
κείνῳ τῷ Μοῦσαι πολλὰ νέμοντι βοτά
σὺν μύθους ἐβάλοντο παρ' ἴχν[ι]ον ὀξέος ἵππου·
χαῖρε, σὺν εὐεστοῖ δ' ἔρχεο λωιτέρῃ."
„χαῖρε, Ζεῦ, μέγα καὶ σύ, σάω δ' [ἐμὸ]ν οἶκον ἀνάκτων·
αὐτὰρ ἐγὼ Μουσέων πεζὸς [ἔ]πειμι νομόν."

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ [ΑΙΤΙ]ΩΝ Δ̄

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΙΑΜ[ΒΟΙ]

'Ακούσαθ' Ἱππώνακτος· [ο]ὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω

τέρης Iovem etiam hos versus dicere arbitratus [ἐπ' οὐνό]ματι Murray A. [ἐπ' (?) ἀνθέ]ματι Crus. [ὅτε στό]ματι Ellis [ὅτ' οὐνό]ματι Platt **84** τ[ελ]εσφόρον Hu. εἶπε' [ἀταρπόν] A., quem secutus sum coll. Ps. Opp. Cyn. I 10, ubi Musa poetam alloquitur ἔγρεο καὶ τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπόν, fort. Aetiorum imitatio εἰπέ Hu. [μοι εὐχήν] vel [χάριν μοι] vel [τελευτήν] Murray [χάριν σύ] Schmidt εἶπε (scil. Iupiter), „[χάριν σοι] Crus. εἶπα [πεποιθώς] Platt εἶπα [ποϊητῇ] Ellis, sed εἶπα non legitur in pap. (Hu.) **85** Τ[[Ϲ̇]] (ω superscr.) pap. in voce κεινω litterae Κ et Ω satis dubiae **88** [ἐμὸ]ν Ellis et Wilamowitz, Sappho u. Simonides p. 299, 1 [ὅλο]ν Hu. **89** ΠΕΖΟC Hu. πεζον in tabula dispicere sibi visus est R. Herzog, Berl. philol. Woch. 1911, 29, cui iure oblocutus est Wilamowitz, Sappho u. Simonides l. l.

---

85 κείνῳ sc. Hesiodo Th. 22 sq. αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν, ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο cf. Fronto ep. ad Marc. I 4 p. 11 N. memini olim apud magistrum me legere ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου Ἡσιόδῳ, Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασε, quos versus attribuerunt Bergk, Schneider (fr. an. 388 II p. 788 sq.) al. iure Callimacho, qui sua ipsius verba repetere solet; imitatoris alicuius fort. Parthenii versus esse putat Wilam. ap. Hu. cf. Ov. fast. VI 13 sq. Quint. Sm. XII 310 **88** cf. Dionys. Per. 355 ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων (Pf.) **89** „Musa pedestris" non ad Πίνακες (Hu. Wil. Körte), sed ad iambos referenda est v. Herzog l. l., Pasquali, Kuiper (p. 141 infra ad v. 103) perperam de versibus ultimis et de subscriptione disput. Birt, Antikes Buchwesen 1913 p. 326 sq.

92 Hephaest. V 4 p. 17 Consbr. Schol. Aristoph. Nub. 232 etc. = Call. fr. 92 οὐ γὰρ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, 'Αττικῶς. Καλλίμαχος· 'Ακούσαθ' — ἥκω. cf. Phoen. fr. II 13, 15 ἄκουσον . . . οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω „Loquitur Hipponax ab inferis citatus quem Herondas (VIII 59. 75) somnio se vidisse fingit" Crusius Herond. ed. V. (1914) p. 77

ἐκ τῶν ὄκου βοῦν κολλύ[βου π]ιπρήσκουσιν
φέρων ἴαμβον οὐ μάχην [ἀείδ]οντα
[τὴν Βο]υπ[άλειον [.] .΄ν̣ά̣ . [. . . ἄ]νθρωπος
[. . . . .] . ε̣ιν

– – – – – – – – – – – – –

Fol. IIʳ

ὤπολλον . [. . . . . ὡ]ς παρ᾽ αἰπόλῳ μυῖαι
[ἢ σ]φ⟨ῆ⟩κες . [. . . . . . .]πὸ θύματος Δελφ[οῦ]
.΄. α̣ἰ̣μ̣ι̣ν̣ . [. . . . . . .]ι̣ν ὦ ῾Ε̣κάτη πλ̣ή̣θ̣ευ̣ς̣

SCHOL. **93/94** in marg. sinistro] . . ομο ‖] . απα ( ) ‖]ατ̣ . . in marg. recto . . . . ῞Α]ιδ(ου) . [(suppl. Pf.) ‖ ασ . [‖ [. . . .] . [.]ν̣τ̣α̣ . [**98|9** in marg. sinistro πιθ̣α̣ν̣ῶ̣ς̣ τ̣ὸν ‖ ἐπιτ̣αχθ̣έ̣ν̣τα ‖ . . . [. . .] . . . . . (inter ι et λ fort. 2 litterae)

---

93 ΟΙΚΟΥ pap. Pollux IX 72 οἴκου corr. Bentl. suppl. Hu. e fr. 85 **94** sq. suppl. Hu. e fr. 90 post Βουπάλειον non ἀλλά sequi videtur (Hu.) [χῆ]ν ἄ[ειρεν ὤ]νθρωπος Diels post v. 96 viginti fere versus desunt Fol. IIʳ in marg. sup. paginae numerus ΡΠ[Ϛ] = 18[6] suppl. Hu. **97** ὨΠΟΛΛΟΝ pap. ΑΙΠΌΛΩ pap. ὡ]ς suppl. A. [ὠθεῖσθ᾽ ὡ]ς Schm. **98** . . ΦΕΪΚΕϹ pap. suppl. Crus. A. ᾽πο Hu. Δελ[φοῦ] Hu. **99** αι μιν . . . . . . ουσ]ιν· A. Ε vel Ϲ in ΕΚΑΤΗ, ΛΗ vel ΛΝ et Ϲ vel Ν in ΠΛΗΘΕΥϹ ὦ ᾽κάτη Hu., sed aphaeresi utitur C. tantum in praepositionibus ἐπί, ἐς, ἐν cf. v. 228. 255.

---

93 Pollux IX 72 = Call. fr. 85 εἴη δ᾽ ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτιον· Καλλ. γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ῞Αιδου λέγων· ἐκ — πιπρήσκουσιν cf. Call. epigr. 13, 6 (Kaibel, Herm. 31, 265; Crusius ap. v. Prittwitz-Gaffron, Das Sprichwort in griech. Epigr. 1911 p. 11 sq.) cf. Pherecr. fr. 81 FCA I p. 168 Kock **94** sq. Schol. Hephaest. p. 116, 16 Consbr. = Call. fr. 90 cf. Babr. prooem. I 19 et II 13 sq. Primi hos prologi versus seiunctim traditos coniunxerant Schneidewin GGA 1845 p. 8 (fr. 92 + 90), Meineke (Babrius ed. Lachm. 1845) p. 153 (fr. 92 + 85), Bergk PLG II⁴ p. 466 (fr. 90 + 85 + 92); ad 94 sq. cf. Hor. epp. I 19, 24 numeros . . . secutus Archilochi, non res et agentia verba Lycamben **97** cf. Il. B 469 sqq. **98** cf. Cod. Coisl. prov. 106 (Corp. Gott. I p. 393) Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας· ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαυόντων, παρ᾽ ὅσον τοὺς ἐν Δελφοῖς θύοντας συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἑστιωμένων αὐτοὺς μηδενὸς γεύεσθαι (Hu.) **99** cf. Plut. Qu. conv. VII 3 p. 709 a de „δείπνοις ῾Εκάτης" (Pf.)

[πο]λλοῖς ἐν[ών τις τὴν] πνοὴν ἀναλώσει
[καὶ τὸ]ν [τράχη]λον· τὸν τρίβωνα γυμνώ[σω].
σωπὴ γενέσθω καὶ γράφεσθε τὴν ῥῆσιν.
ἀνὴρ Βαθυκλῆς Ἀρκὰς — οὐ μακρὴν ἄξω
. . . ν̣ . σ̣ . . [.] .ʹ [.] . . ι̣ν̣ε̣ καὶ γὰρ οὐδ' αὐτός
μέγα σχολάζ[ων] εἰμὶ πὰρ μέσον δ̣ιν̣εῖν
[ἐκ τ]⟨ο⟩ῦ Ἀχ̣έρο[ντο]ς — τ[ῶν] π̣[α]λ̣α̣ι̣σ̣τ̣ι̣[κῶν ἀνδρῶν]
ἐγένετο, πά[ν]τα δ' εἶχεν οἷσιν ἀνθρώποις
θ̣ε̣ο̣ὶ̣ τ̣ελε̣⟨ι⟩[οῦν τὰς ζο]ὰς ἐπίστανται.
ἤδη καθ̣ή[κων . . .] . σή . . . ήμε . α . ν . . .

SCHOL. **103** in marg. recto . . . .[|| . . . .[

100 . . ΙΛΟΙϹΕΝ[pap. e. g. suppl. Pf. ΙϹΈ vel ΚΌ τό]⟨σσ⟩οις ⟨π⟩ν[έων τίς οὐ] A. **101** suppl. A., qui post τράχηλον posuit signum interrogationis post **102** finis prologi signo ⟋ notatur **104** [τὴν] ν[ῶ]σ[ιν ὔμιν (vel ὔμων) ξε]ῖνε Crus. [πλά]ν[η]σ[ιν ὀμᾶς] ἴ⟨στ⟩ε Schm. [τὸ] ν[αυ]σ[τόλημ' ὦ ξε]ῖνε Kuiper **105** suppl. Hu. δινεῖν cf. Suid. δεινουμένην· πατουμένην vel δίνειν cf. Call. Hecal. fr. 39 K. **106**]ΕΥΑΧΕΡΟ pap. suppl. Crus. λιμ]ε⟨ν⟩' Ἀχέροντος Kuiper, sed haec elisio post duas syllabas breves vix ferenda cf. Crusius, Babr. p. LI Π.ʹΛΑΙϹΤΙ . . . .ʹ . . . pap. suppl. Pf. τ[ῶν] π[ά]λαι στι[φρῶν ἀνδρῶν] Diels **107** post πάντα ⟦Τ̇⟧ **108** suppl. Schm. ΤΕΛΕΥ pap. τελεῦ[ντες . . Hu., ἐπίστανται = ἐφίστανται Hu., sed his formis ionicis non utitur Call. τελευ[τὰς ὀλβί]ας Kuiper **109** suppl. Wil. ap. Hu.

102 σωπή cf. 255 novum = σιωπή cf. Pind. Isthm. I 63 σεσωπαμένον Ol. XIII 92 διασωπάσομαι cf. Phaedr. IV prolog. 18 vestras in chartas verba transfertis mea (Thiele, Herm. 46, 380) ad **103** sqq. cf. K. Kuiper, Het verhaal van Bathycles' Beker in het Jambenboek van Call. (Verslagen en mededeelingen der K. Akademie van wetenschappen. Afd. Letterk. V 2. Amsterd. 1917 p. 134—163 = Revue d. études grecques 29 (1916) 404—429: Le récit de la coupe de B.) Diog. Laert. I 28 = Diels, Frg. d. Vorsokr. I [3], 2 sq. ταῦτα (sc. Bathyclis fabulam) δὴ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ παρὰ Μαιανδρίου (Λεανδρίου cod. corr. Keil) λαβὼν τοῦ Μιλησίου; de hoc Call. fonte v. Harro Wulf, Diss. Halens. XIII (1897) 183 sq. et J. Mikołajczak, Bresl. philol. Abh. IX 1 (1902) p. 61 sqq. **105** πὰρ μέσον δινεῖν = ἐς μέσον ἀναστρέφεσθαι **107** οἷσιν dat. instr. ad τελειοῦν **109** καθή[κων sc. ad senectutem

. . . ακρον [. . . . . .] καὶ γὰρ ε . χ . . ἐζηϑριξ
τῶν .΄. . . [. . . . .] τοὺς μὲν ἔνϑα τοὺς δ' ἔνϑα
ἔστησέ (κ)ου κλωστῆρας, ε̣ἶχ̣ε̣ γ̣ὰρ δ̣ε̣σ̣μός
μέλλοντας ἤδη παρϑένοις ἀλινδεῖσϑαι,
μ[όλι]ς δ' ἐπα[ρϑεὶς ὡς] πότης ἐπ' ἀγκῶνα
[. .]κ̣ε̣ξ . . ο̣ς κ[. . . .]ανα π̣ρ̣ὶ̣ν π̣άγ̣ην βλέψας·
[. .] τιμίοις .΄[. . .] . . . [
[ἔ]πειτ' ἔφ[η
[. . .] τ . [

– – – – – – – – – – – – – – –

Fol. III v

[ἔπλευσεν ἐς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη fr. 94, 1 sq. 118a
Θάλητος, ὅς τ' ἦν τἄλλα δεξιὸς γνώμην] 118b

Schol. **113/4** in marg. recto . . υ[.] .[|| π̣ε̣ρ̣ι . . ν̣ . [|| ἐρᾷ γ̣ὰρ λω . [|| σ̣υ̣ρ . [

---

110 ἐζῃ ϑρὶξ Hu. vix recte, neque enim monosyllaba — ne enclitica quidem — in versus fine admittit Call. (Pf.) **111** ἀρτιπαίδων? vel οὔτι παίδων suppl. Crus. **112** που pap. corr. Hu. κλαυστῆρας, εἶργε γὰρ ϑεσμός (scil. a morituro) coni. Crus. **114** suppl. Crus. vix μ[έσο]ς Hu. ὡς πότης potius quam ἱππότης **115** ΠΡΙΝ vel ΤΗΝ Hu. hunc locum restituere conatus est Crus.: [εἶ]π' „ἔξ[ελ]' ἔ̣ρ̣κ[ευς κ]ε̣ῖ̣ν' ἃ πρὶν παρῆν" βλέψας || [τὰ] τίμι' οἷς [ἔχαιρεν vel ἠγάλλετ', vix recte **116** ΤΕΙΜΙΟΙϹ pap. **117** [ἔ]πειτ' suppl. Hu. ἔφ[η Crus. post v. 118 viginti fere versus desunt quibus quin hoc fragm. attribuendum sit vix dubites: Apollon. Dysc. de synt. Gr. Gr. II 2 p. 309, 10 Uhlig (et de pronom. Gr. Gr. II 1, 1 p. 22, 3 Schn.) = Call. fr. 97 ⏒ – ⏑]'Ω ἐμαὶ τὠπιόντος ἄγκυραι (Pf.), ubi B. iam abiturus ad inferos liberos suos alloqui videtur Inter Fol. II et III folium deesse verisimile non est (id quod contra Hu. voluit Schm. p. 453 sq.) v. infra ad v. 138 **118a—138** = Diels, Frg. d. Vorsokr. I³ 6 sq. **118a—120** Achill. Isag. Exc. in Arat. Phaen. 1 p. 29 Maass = Call. fr. 94 ὁ γοῦν Καλλ. φησιν· ἔπλευσεν—Φοίνικες

---

113 Et. M. 64, 13 ἀλινδῶ· τὸ κυλίω, οἷον μέλλοντας — ἀλινδεῖσϑαι (= Bergk PLG III⁴ p. 696) cf. Herond. V 30 μεϑ' ἧς ἀλινδῇ **114** cf. Pap. Soc. It. II nr. 151 cum Crusii supplementis Lit. Zentralbl. 1913, 1726 **118a** ἔπλευσεν (et 121 εὗρεν) scl. Bathyclis filius, Thyrion cf. Diog. Laert. I 29 ὁ δὲ περιενεγκὼν τὴν φιάλην τοῦ

καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.
εὗρεν δ᾽ ὁ προυσέληνο[ς] αἰσίῳ σίττῃ,
ἐν τοῦ Διδυμέος τὸν γέρ[ο]ντα κωνήῳ
ξύοντα τὴν γῆν καὶ γράφοντα τὸ σχῆμα
τοὐξεῦρ᾽ ὁ Φρὺξ Εὔφορβ[ος,] ὅστις ἀνθρώπων
τρ[ίγ]ωνα καὶ σκ[αληνὰ] πρῶτος ἔγραψε

SCHOL. **121** ὄρνεον **123** γε⟨ω⟩μετροῦντ⟨α⟩ (γεομετρουντο[pap.)

---

122 ΚΩΝΗΩ pap. κων⟨εί⟩ῳ Hu. **124—127** suppl. Hu. ad Diod. X 6, 4 (Excerpt. hist. Const. ed. Boissevain IV 293, 29) = Call. fr. 83 a ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου, διότι τῶν ἐν γεωμετρίᾳ προβλημάτων τὰ μὲν εὗρε, τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκεν, ἐν οἷς λέγει, ὅτι ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος ὅστις ἀνθρώποις τρίγωνα καὶ σκαληνὰ καὶ κύκλον ἑπταμήκη δίδαξε (sic) νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων, οἱ τάδ᾽ οὐδ᾽ ὑπήκουσαν πάντες

Βαθυκλέους παῖς Θουρίων ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἄλευσις ἐν τῷ Περὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἀλέξων ὁ Μύνδιος ἐν ἐνάτῳ Μυθικῶν **119** sq. Diog. Laert. I 23 (= Diels l. l. p. 1, 14) καὶ — Φοίνικες cf. Phoen. Coloph. fr. 4 p. 194 Gerh., infra ad 132 **120** cf. Arat. Phaen. 39 τῇ (scil. Κυνοσούρᾳ) δ᾽ ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν **121** προυσέληνος cf. Schol. Aesch. Prom. 438 in Et. M. 690, 11 non est forma vitiosa, sed ionica esse videtur e προσϝέληνος (cf. O. Hoffmann, Gr. Dial. III 412 sq.) προσελ. = Ἀρκάς Hippys Rheg. ap. Steph. Byz. v. Ἀρκάς (Zielinski, Arch. f. Relig.-Wiss. 9, 39 sqq.) cf. Lycophr. 482, Apoll. Rhod. IV 264 αἰσίῳ σίττῃ cf. Schol. Aristoph. Av. 704 Δίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται· ἐγὼ μὲν ὦ Λεύκιππε, δεξιῇ σίττῃ (= Bergk, PLGr III [4] 695 fr. adesp. 27); Call. fr. 173 **122** κωνήῳ cf. Hesych. κώνειον . . . νάρθηξ **123** τὸ σχῆμα theorema „Pythagoricum“ **124** sq. cf. Diog. Laert. I 24 (= Diels l. l. p. 2, 3) παρά τε Αἰγυπτίων γεωμετρεῖν μαθόντα (sc. τὸν Θάλητα) φησὶ Παμφίλη πρῶτον καταγράψαι κύκλου τὸ τρίγωνον ὀρθογώνιον καὶ θῦσαι βοῦν. οἱ δὲ Πυθαγόραν φασίν, ὧν ἐστιν Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικός. οὗτος (sc. Pythag.) προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα· οἷον σκαληνὰ καὶ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. De Euphorbo-Pythagora v. Rohde, Psyche II [2] 417 sq. Pythagoras ipse et Thalete, qui figuras geometricas a Pyth. inventas in pulvere describit, et Hipponacte, qui loquens inducitur, aetate paulo posterior est, sed iam belli Troiani temporibus nomine Euphorbi vixisse ferebatur; propterea hoc loco Pythagorae inventa Call. illi Phrygi attribuit

καὶ κύκλον ἐπ[ταμήκε', ἠδὲ νηστεύειν]
τῶν ἐμπνεό[ντ]ων ε[ἶπεν· οἱ δ' ὑπήκουσαν]
οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς εἶχεν [οὕτερος δαίμων].
πρὸς δή [μ]ιν ὧδ' ἔφησε [παῖς Βαθύκληος·]
„ἐκεῖ[νο] τοὐλόχρυσον ἐξ [ἐμοῦ δέξαι·]
οὑμὸς πατὴρ ἐφεῖτο τοῦ [χρεὼν ἄγχι]
δοῦ[ναι] τίς ὑμέων τῶν σοφ[ῶν ὀνήιστος]
τῶν ἑπτά· κἠγὼ σοὶ δίδωμ' [ἀριστῆον.“]
[Θαλῆς δὲ τῷ] σκίπωνι τοὔδα[φος πλήξας]
[καὶ τ]ὴν ὑπήνην τἠτέρῃ [λαβὼν χειρί]

---

126 ΚΑΙΚΥΚΛΟΝΕΠ[pap. (λ written above Π) ἕλ[ικα κἠδίδαξε νηστεύειν Diels **127** ἐμπνεόντων· ο[ἱ δ' ἄρ οὐχ ὑπήκουσαν Niebuhr Diels **128** suppl. Hu. e Schol. Pind. Pyth. III 62 = Call. fr. 91 δαίμων δ' ἕτερος· ὁ κακοποιός . . . Καλλ. φησιν· οὐ — ὥτερος (Drachmann) δαίμων coniunxerant fr. 83a + 91 Hecker, Comment. crit. de Anthol. gr. (I) 1843 p. 272, et ten Brink, Philol. VI 222 **129** suppl. Diels **130** post ἐξ Η vel Ι (Hu.) suppl. Diels **131** suppl. Diels = morti propinquus **132** τίς = ὅστις cf. Schneider, Call. I 422 sq. ad epigr. 30 (= 28 W.) cet. suppl. Hu. coll. Diog. Laert. I 28 δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ ὀνηίστῳ **133** suppl. Hu. coll. Call. fr. 95, 2 τοῦτο δὶς λαβὼν (sc. Thales) ἀριστῆον **134** suppl. Wil. ap. Hu. ψήσας Diels **135** suppl. Hu.

---

126 κύκλον ἑπταμήκεα i. e. septem stellarum errantium sphaeras, de quibus cf. Plat. Tim. 36 D (e fonte Pythag.?) κράτος δ' ἔδωκε τῇ ταὐτοῦ καὶ ὁμοίου περιφορᾷ· μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον εἴασε, τὴν δ' ἐντὸς (sc. φορὰν) σχίσας ἑξαχῇ ἑπτὰ κύκλους ἀνίσους . . . et ib. 38 C (Pf.) De septem mundi partibus „Hippocr.“ π. ἑβδομ. cogitavit Wilamowitz ap. Roscher, Memnon V (1911) 160, de figuris geometricis circuli (ἕλικα) Diels; recte F. Boll, Neue Jahrb. f. d. klass. Altert. 31 (1913) 145, 2 contulit oraculum ap. Euseb. Praep. ev. IX 10 (Wolff, Porphyr. de philos. ex orac. haur. p. 141) εἷς ἐν παντὶ πέλει κόσμῳ κύκλος, ἀλλὰ σὺν ἑπτὰ ζώναισι πεφόρηται ἐς ἀστερόεντα κέλευθα; cf. Hecker l. l., qui p. 268 sqq. in universum disputavit de Call. et Pythagoreismo **126** sqq. νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων testimonia de his Pythag. praeceptis ap. Diels l. l. p. 30 sq. et 373 cf. Rohde, Psyche II [2] 162, 6. 164, 1 **127** sq. cf. Call. fr. 236 ἀλλ' ἐπακουοὺς (ἐτ' ἀκ. Schn.) οὐκ ἔσχεν **131** οὑμός = ὁ ἐμός Wil. **132** ὀνήιστος v. infra 200 et Phoen. Col. fr. 4 p. 194 Gerh. Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέρων ὀνήιστος

ἐξε̣.[π]ε̣· „τὴν δό̣σ̣ιν μὲν [οὐκ ἔγωγ' ἄξω],
σὺ δ' ε[ἰ τοκ]ε̣ῶνος μὴ λό[γους ἀτιμάζεις]
Βίης [. . . . .͑ .]ε̣ι̣λ̣[

– – – – – – – – – – – – –

Fol. IIIr

ἀλλ' ἣν ὀ̣ρ̣ῇ τις „οὗτος 'Αλκμέων" φήσει
καὶ „φεῦγε· βάλλει· φεῦγ'" ἐρεῖ „τὸν ἄνθρωπον"
ἕ̣κ̣α̣στο̣[ς] αὐτὸ[ν ὅσσα γ'] ἐχθρὰ κηρύσσει
ὡ̣ς ἐ̣σ̣. [.] . . σ̣ι̣ν ὁ . . κ̣οτ . . . . ͂ . . . .
ὁ δ' ἐ̣ξο̣π̣ι̣σ̣θ̣ε Κω̣[ρ]υκ̣αῖ̣[ο]ς ἐ̣[γχ]άσ̣κ̣ε̣ι̣

---

136 ЄΞ vel ЄΛ vel ЄZ ΔOCI vel ΔOH e. g. suppl. Diels οὐκ ἀπαρνεῦμαι Crus. οὐκ ἀτιμάζω Schm. **137** ante Ѡ (?) potest legi Β, Θ, Ρ, C suppl. Diels τοκεῶνος = parentis Heraclit. fr. 74 μὴ λό[γον πεποίησαι] Crus. σὺ δ' ἔ[χε θ]εῶν ὃς μὴ λό[γον πεποίησαι] Schm. **138** Βίης etiam Diog. Laert. I 88; cf. formam Βία pro Βίαντος in titulo Corinthiaco IG IV 245 (Kretschmer, Glotta 5 [1914] 275) Βί⟨α⟩ς Hu. ὁ vel ἡ Ν]είλ[εω Schm. post 138 viginti fere versus desunt, quibus finis fabulae more Callimacheo quam brevissime referri videtur; tria fragmenta huc pertinent: Cramer, AO. II 277, 11 coll. Herodian. II 605, 21 L. = fr. 89 Σόλων· ἐκεῖνος δ' ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. Choerob. Schol. in Theodos. Gramm. Gr. IV 1, p. 153, 32 Hilgard = fr. 96 πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν. Diog. Laert. I 29 (= Diels l. l. p. 3, 6) = fr. 95 (ἐδόθη δὴ Θαλῇ [sc. ἡ φιάλη] καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ· ὁ δὲ τῷ Διδυμεῖ 'Απόλλωνι ἀπέστειλεν εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλ.·) Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου δίδωσι τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστῆον. Fol. IIIr in marg. sup. pag. num. PΠH (= 188) **139** OΡH disp. Wil. **140** βαλλει pap. A. βάλλ' ἢ Wil. et Hu. **141** ἝKΑCTO[.][[Δ']] potius ΑΥΤΟ quam ΑΥΤѠ suppl. A. αὐτο[κάβδαλ'] ex tempore Ellis αὐτῷ [μόρι'] Schm. **143** εξοπισθε valde incertum, potius Β quam Θ KO[.]ΥKΑC[.]C pap. Κω[ρ]υκαῖ[ο]ς Crus. (cf. prov. Menand. ap. Zenob. vulg. IV 75) χ]άσκει disp. Wil. ἐ[γχ]άσκει Hu. κο[κκ]ύσας [ἐ]πε[γχ]άσκει A. κω[ρ]ύκ[ου σταθεὶς λ]άσκει Diels ἐ⟨κτ⟩οπισθε⟨ὶς⟩ κο[κκ]ύσασ[ι]ν ἐ[γχ]άσκει Ellis

---

139 'Αλκμέων cf. Dio Cass. LXI 16 Νέρων 'Ορέστης 'Αλκμέων μητροκτόνοι (Hu.) sed potius ad hominem furentem alluditur quam ad matricidam; Alcmaeonem enim διὰ τὴν μητροκτονίαν μανῆναι. (Pf.) **140** cf. Hor. serm. I 4, 34. 85 **143** cf. Phrynich. ap. Phot. Bibl.

τὴν γλῶσσαν ε̣(ἰ)λ̣ῶν ὡς κύων ὅταν̣ πίνῃ,
καί φησι ταῦτ' ἐ . [. . . . . .]ς ἐκπλευσ[. .]
ε[.]τ . [.] . . [. . . . .] . . . ς ἥξειν
[. . . . . τὰ τρά]χηλα γυμνάζει
[. . . . .] ν̣α̣ . . . . α̣ρ[.]μ̣ο̣ς
[. . . . .] ϑ̣αν̣ό̣ντες οὐ . . . φα̣ . .
[. . . . .] . . κον ε̣ὐλ . . α̣τ̣η . . εὖ . [. .]
[. . . . .] . . . . ο̣ν . . ε̣υμ.
[. . . . .]ουσ̣ . ρ̣ . . . . α̣σ̣ω . [. . .]λ̣ο̣ν̣
[. . . . .] . ρ μοῦνος εἶ̣λε τὰ[ς Μο]ύ̣σ̣α̣ς
[. . . . .] . οι χλωρὰ σῦκ̣ . . [[.]]ενο . . ύσ̣α[
[παρὲξ ὁμί]λου καὶ γέλωτος [
[. . . . .] πίϑησϑε καὶ γὰρ η . [
[. . . . .] . τ̣α̣τ̣' οὐκ [ἄ]φωνος . . . . . ν̣
[. . . . . (ἐ)κ]ώλυε κἀποπλεῖν ὥρῃ
[. . . . .]ήσασε [. . . . .]τω κύσω

– – – – – – – – – – – – – –

Schol. **145—149** in marg. recto [τῷ] τάξαντι̣[||]'Ἀλέξανδρον̣[||]τ̣ον ἀπαίδ[ευτον (suppl. Diels) || νος . [. .] . . [|| μ . [. .]νσ . [|| . . . . δ̣εν̣[|| α̣ . . χεος . .[||κα̣ . . . . κιμ . [(ad Alexandr. Aetol. rettulit Diels, Internat. Wochenschr. 1910, 998; v. infra ad v. 211 sqq.)

144 ЄΛѠΝ pap. corr. Hu. **147** suppl. Hu. ad Et. M. 502, 27 = Call. fr. 98 (γυμνάζειν Schol. A. Il. Α 312 et Et. Gud. p. 314, 11) **148** ἀρ[ϑ]μός? Pf. coll. Call. fr. 199 **152** ὤ[πολ]λον A. coll. v. 97 et 174 **153** ΥϹΔЄ fort. ΥϹΛϹ Hu. ἀνὴ]ρ μοῦνος εἶ⟨δ⟩ε τὰ[ς Μο]ύσας A. **155** suppl. Crus. **156** ΠΙΘ[[Є]] (H superscr.) pap. **157** suppl. Hu. **158**] . ΙΛΥЄ prima littera Ι vel Ѡ fort. (ἐ)κ]ώλυε Hu. πάλαι 'κ]ώλυε scil. Pluto, qui Hipponactem loquentem revocat Kuiper **159** κῦσῷ? Pf. ⟨κ⟩ωκύ⟨τ⟩ῳ Kuiper, Hipponactem his verbis ad inferos redire coniciens; post 159 viginti fere versus desunt

p. 101 b, 18 οὓς ἂν (φησιν) οὐδ' αὐτὸς ὁ Μῶμος καταμέμψαιτο, οὐδ' εἴ τις δαίμων ὁ μυϑολογούμενος Κωρυκαῖος εἰ ἐπεγχάνοι χαιρήσειεν (Pf.) **144** A. de „postica sanna" cogitavit et cont. Pers. I 60 linguae quantum sitiat canis Apula tantae

Fol. IV v

τἀπὶ Κρόνου τοῖς ạγτιτα . . οτ . [
λέγουσι καί κως [.]ụ . [.]νημεναις . [
δίκαιος [ὁ Ζε]ὺς· οὐ δίκα[ια δ'] ạịσυμ[νῶ]ν
τῶν ἑρπετῶν [μ]ẹν ἐξέκοψε τὸ φθέ[γμα]·
γένος δὲ τοῦτ' ạ[. .]ρọν ὥσπερ οὐ κάρτος
ἡμέων ἐχόντων χἠτέροις ἀπάρξασθαι
[. . .] ψες ἀνδρῶν καὶ κενὸς [.] . ẹ [. . .] δῆμος
. [. .] . ω φίλοφον ψιττακοῦ δε[
οἱ [δὲ] τραγῳδοὶ τῶν θάλασσαν οἰ[κεύντων]
ἔχο[υ]σι φωνήν· οἱ δὲ πάντες [ἄνθρωποι]
καὶ πọυ[λ]ύμυθοι καὶ λάλοι πε[φύκασιν]
ἐκεῖθεν, ὠνδρόνικε· ταῦτα δ' Α[ἴσω]πος

160 litterae inter ΤΟ et ΤΙ valde incertae, fort. ΤΑΠΡΟ **162** [ὁ Ζε]ύς suppl. A. et Platt, Class. Quart. IV (1910) 205 [ἐκφ]ὺς Hu. δίκα[ια δ'] vel δίκα[ιον] Hu. αἰσυμ[νῶ]ν disp. Wil. ap. Hu. **163** ΦΘΑ[pap. φθέ[γμα] recte A. et Platt cf. v. 168 sqq. φθά[ρμα Diels, qui et alia nimis incerta dubitanter suppl. h. l. τ⟨ῷ⟩φθα[λμῷ] Wil. et Hu. **164** sqq. restituere conatus est A. γένος δὲ τοῦτ' ἄ[πη]ρον· ὥσπερ οὐ⟨ν⟩ . . . [ἔτρεψ'] (sc. τὸ κάρτος) ἐς ἀνδρῶν· καὶ γένος [π]ο[λύρ]ρημον [ζῇ καὶ] φίλοφον· ψιττακοῦ δὲ [ῥητῆρες] aliter Platt l. l. γένος δὲ τοῦτ' ἀ[νιγ]ρὸν (ὥσπερ οὐ . . .) [ἤμειψ'] ἐς ἀνδρῶν· καὶ κενὸς [φρ]ε[νῶν] δῆμος [πλεί]ω φιλόψο⟨υ⟩ ψιττακοῦ λε[λήκασιν] **164** ΡΟΝ vel ΡΕΝ ante lacunam vix Є **166** inter κενὸς et Є fort. tantum una littera μ]ὲ[ν? Hu. **168** οἱ [γὰρ] vel οἱ [δὲ], μὲν vix capit lacuna Hu. [μὴν] A. οἰ[κεύντων] suppl. Wil. **169** suppl. Platt εὔγλωσσοι A. **170** suppl. Crus. A. Platt.

160 sqq. fabula haec neque in Aesopeis neque apud Babr. servata est, sed cf. Aesop. 383 Halm; de animalibus Saturni aetate loquentibus cf. Crates Θηρία CAF I p. 133 K., Plat. Politic. 272 B etc. Clem. Al. strom. V 14, 100 vol. II p. 392 St. = Call. fr. 87 quod ad hanc iamborum partem pertinere videtur ἦν κεῖνος οὐνιαυτός, ᾧ τό τε πτηνὸν καὶ τοὐν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος **170** cf. Call. epigr. 16 W. τὴν πολύμυθον . . . ἀεὶ λάλον **171** sqq. Apollon. Soph. lex. Hom. p. 10, 13 B. v. ἄειδε· „ταῦτα — ἐδέξαντο" ἀντὶ τοῦ λέγοντα. Hos versus sine poetae nomine laudatos iam Schneidewin GGA 1845 p. 7 et Ahrens, de crasi et aphaeresi (1845) p. 31 Call. vindicaverant (cf. Crusius, Babr. p. 208 sq.). De Aesopo a Delphis interfecto v. Hausrath RE VI 1708 sqq.

ὁ Σαρδιην⟨ὸ⟩ς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοί
ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.
. [.]θην .΄[. .] ὤπολλον, ἡνίχ̣' ο̣ὐκ ἦα
[. . . . .]α̣ι̣· καὶ σὺ χ̣άρτ' ἐ̣[φο]ρμᾶσθε
[. . . . . ̀ . . . .] ζ̣εν·
[ ]
[. . . . .] . . [. . . . .] .
[. . . . .] τις αὐ̣τ' ἐποίησεν·
[. . . . . ἔ]νερθε δεῖ κεῖ[σ]θαι
[. . . . .] λ̣ιστι δ' οἰκεῦμεν
[. . . . . ἡ] ζόη μετέστραπται
[. . . . .]α Φοῖβε λ̣ηκῆσα[ι]
[. . . . .]ν· οὐντραφεὶς δ' ὔμιν
[. . . . .] ἐκεῖνος, ὤνθρωπ̣ο̣ι̣
[. . . . .] . . [.΄] . . κ̣[α]ὶ ψή[φοι]ς̣

— — — — — — — — — — — — —

SCHOL. **182** sq. in marg. recto ἐπικεχείρ-||ηται τ(ὴν) ῥῆσ̣ιν || ὡ̣ς̣ τ̣ὸ̣ π̣αρ . . .[‖ . α̣ι̣[. .]α̣σ̣[(fort. schol. una vel duabus lineis longior erat)

172 ΣΑΡΔΙΗΝΕΥϹ pap. corr. Hu. ΟΝΤΙ pap. **174** [λάσ]θην [ἔχεις]? Diels **175** ἐ[φο]ρμᾶσθε Hu. Ε et Ρ valde incertae, φο vix capit lacuna; post ΜΑ͂ϹΘΕ litterarum vestigia (e. g. Ν vel ΙϹ) accentui repugnant ἐφορμᾶσθαι? Pf. **179** accentus forma super ΑῪΤ valde incerta **180** suppl. Hu. **181** ΛΙϹΤΙ vel ΔΙϹΤΙ Hu. **182** Ζ[[Ω]]Η pap. **183** suppl. Hu. **184** συντραφείς A. ὔμιν Pf. cf. Crus., Babr. prolog. XLIII sqq. **185** ΩΝ[[.]]ΘΩΠΟΙ pap. **186** fort. ψή[φοι]ς Hu. κ[α]ὶ Pf. post 186 quindecim fere versus desunt

172 cf. Suid. v. Αἴσωπος· Σάμιος ἢ Σαρδιανός **174** Eustath. p. 1759, 27 = Call. fr. 342 (Ἡρακλείδης fr. 50 Cohn) λέγει ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ **182** cf. Pap. Lond. 155ᵛ, 30 ἀνέστροφαν γὰρ τὴν ζόην ἡμῶν οὗτοι et quae annotavit Gerhard, Phoen. Col. p. 167 de „inversis moribus" (Pf.) **183** cf. Hesych. v. ληκῆσαι· πατάξαι, ὑλακτῆσαι Phot. lex. v. ληκῆσαι· παῖσαι . . . καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται οὕτως Φερεκράτης (fr. 177 I p. 198 K.) cf. Boisacq, Dict. etym. p. 550 555. 577

Fol. IVr

[. . . . .] . ρευυδ᾽ . μο . η μήτηρ
[. . . φ]ανὰ[ς] νῦν οὐδὲ πῦρ ἐναύουσιν
[. . .] κᾶ .᾽ . φνησα . [. .] . ιν [ὁ]δῷ [συ]ναντήσας
[τὴν] δεξιὴν ἔδωκε [καὶ] πα⟨ρ⟩[ὰ] σπλάγχνα
[θεῶ]ν ἐν ἱραῖς εἶπ[ε]ν [ἡμέ]ραις ἥκειν
καὶ γαμβρὸ[ν ἠ]⟨ξί⟩ωσε [καὶ] φίλ[ο]ν θέσθαι
. υ [.] . . [.] . . δ᾽ . . [.]ν κρηγύως ἐπαιδεύθην
β . [. . . . . .] υ [.] . [.]οῦσα τὠγαθὸν βλέψαι
[. . . . .] . . καὶ θεοὺς ἀπρηγεῦντας
[. . . . .] . μόχθηρος ἐξεκνήμωσε
[. . . . .] . να . νευ γ᾽ ἂν ἦν ὀνήισ[το]ς
[.] . . . [. . . .]βη τὴν κόμην ἀναρ⟨ρ⟩ίπτειν
[θ]ρύπτου[σ᾽ ὑπ᾽ α]ὐλὸν ἢ πονήρ᾽ ἀσελγαίνειν·

Fol. IVr schol. in marg. superiore] . . ́. παρ . . ρ . . . . ως σ[. . . .] . . α ἐπισ[. .] . εται δ(ὲ) κυρίως ἡ μὲν τῶν καλῶς ||] . . . . [. .] ιδ [.] . . . . [. . . .] δ᾽ ἐ[π]ὶ τῶν ἀναγκαζομένων ὃ ἄλλως φαρμα||[κευο-μένω]ν (suppl. Crus., sine dubio ad vv. 190 sqq. pertinet; de veneficis cf. Gerhard, Phoen. Col. p. 18, 2)

187—189 ap. Hu. tres scholii lineae 190 ΡΕΥ[[C]] (superscr. ΥΔ᾽) pap. 191 suppl. Diels 192 Κ vel Χ; ΚΛ̃ vel ΚΛΙ̃ (superscr. CΛ) · ΦΝΗ ΛὨ vel ΔὨ suppl. Hu. [δά]φνη[ς τε πρέμ]ν[α] ⟨μοι⟩ [συ]ναντήσας Knox 193 Κ . ΠΑΝ[.] suppl. Crus. κ[ά]πάν[ω] legi potest Hu. χ[ά]παλ[ὰ] A. 194 [θεῶ]ν Crus. [ἰδῶ]ν e. g. Hu. [πορῶ]ν A. cett. suppl. Hu. [[Ε]]ΙΡΑΙCΕΙΠ[.]Ν (superscr. Ε, Ε) pap. 195 suppl. A.]ΠΛΩCΕ (superscr. ΕΙC) pap. [ἁ]πλῶς Hu. ἐξ⸢ή]πλωσε Diels 196 Δ᾽ pap. superscr. εις vel ως vel αις Hu. 198 ἀπρηγεῦνται pap. Hu. medium novum; ἀπρηγεῦντας A. Housm. 199 ΜΌΧΘΗΡΟC pap. μοχθηρός Hu. neglecto Herodiani testimonio I 197, 19 L. 200 ΗΝ spiritus vix certus suppl. Hu. 201 ΑΝΑΡΊΠΤΕΙΝ corr. Hu.]βη fort. nomen puellae (Pf.) 202 ΑCΕΛΓΑΙΝΙΝ prima littera potius Α quam Ο finis fort. — ΝΗΙ ἀσελγαίνειν Wil. [θ]ρύπ-του[σ᾽ ὑπ᾽ α]ὐλὸν suppl. Pf. [θ]ρύπτο⟨ς⟩ [κατ᾽ α]ὐλόν potius quam σαυλόν Crus.

190 sqq. „thema Archilocheum' Crus. 191 cf. infra 335 199 cf. Hesych. v. ἐξεκνημώθη· ἐξεφθάρη

ἀλω[τὸν] εἶναι τῆς θεοῦ τὸν ἄνθρωπον
ρ̣η̣ . ει̣ . . ειν̣ . . ον κ̣ο . αρι̣ος ἐς Μούσας
ἔνευσα τοι . .[.]ην ἔμαξαν ἐν [. . .] .΄σφ
α̣[. . .] . γὰρ ι̣ . . [. .]ων πόνων π[
. [. . . .] .᾿ ἰ̣κ̣[.] . [. . . .] . [῀
[
π̣αρ [. . . . .] η̣ [
ἡ̣ μὲν π̣ε̣[σ]ε̣ῖ̣ν ἐ̣κ̣[
ἄκου[ε] δὴ τὸν αἶνον· ἔ[ν κοτε Τμώλῳ]
δάφνην ἐλαίῃ νεῖ[κος οἱ πάλαι Λυδοί]
λέγουσι θέσθαι· καὶ γά̣[ρ ἐστιν ὑψαῦχεν]
καλόν τε δένδρο[ν
σείσασ[α] τοὺς ὅρπηκ[ας
υδ[. .] . . μη . η φη̣[σὶ
[.] . . . [.] ν̣έο̣ν̣ . . ο̣υ̣να̣ . [
– – – – – – – – – – – –

SCHOL. **207** sqq. in marg. sinistro [. . .] ξ . . . . ι̣ || τ̣ι̣ν̣ (ῶν? . . . ρ̣ο̣ . . τ̣ρ̣ι̣τ̣ ( ) || . ν̣α̣λ̣ [.] . . .[. . . || . . . . [|| . . . . . . [|| . . .

203 suppl. Crus. **204** ΚΟ . ΑΡΙΟϹ inter κο et α duae litterae deesse possunt post ρ potius ι quam Γ [μ]αργος (vel ἀργος) ἐς Hu. **210** π̣ε̣[.]ε̣ι̣ν̣ε̣κ̣ vel το . [.]ηνέι[suppl. Hu. **211** sq. suppl. Hu. ex Lucill. Tarrh. ap. Ammon. de differ. voc. p. 8 Valck. = Call. fr. 93 a αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζῴων ἢ φυτῶν εἰρημένος . . . ἀπὸ δὲ φυτῶν ὡς παρὰ Καλλ. ἄκουε — θέσθαι καὶ τὰ ἑξῆς **213** ΓΛ incertum fort. Γ' suppl. Pf. ἦν τανύπτορθον Wil. **215** in marg. sinistr. signum ⊥ suppl. Hu. **217** νέον δ' οὖν vel γοῦν non convenit, νεόμεθ' οὖν legi potest (Hu.) post 217 quindecim fere versus desunt; aut hic aut in fine post v. 302 inserendum est Call. fr. 93 b ap. Ps.-Tryphon. π. τρόπων Spengel, Rhet. Gr. III p. 206 ἀστεϊσμὸς . . . παρὰ δὲ Καλλ. ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη | δένδρων ἁπάντων εἰμί (Hu. πάντων τῶν δένδρων cod.)

ad **211** sqq. cf. Diels, Orientalische Fabeln in griech. Gewande, Internat. Wochenschr. IV (1910) 993—1002, ubi totam fab. in linguam vernaculam vertit **212** cf. Babr. in Pap. Bouriant, Stud. z. Palaeogr. u. Papyrusk. VI 161 ἐλάλει δὲ πεύκη καὶ τὰ φύλλα τῆς δάφνης **215** cf. hy. II 1 ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ

Fol. V v

ὡριστερὸς μὲν λευκὸς ὡς ὕδρου γαστήρ,
ὁ δ' ἡλιοπλὴξ ὃς τὰ [π]ολλὰ γυμνοῦται.
τίς δ' οἶκος οὗπερ οὐ[κ] ἐγὼ παρὰ φλιῇ;
τίς δ' οὔ με μάντις ἢ τίς οὐ θυτὴρ ἕλκει;
καὶ Πυθίη γὰρ ἐν δάφνῃ μὲν ἵδρυται,
δάφνῃ δ' ἀείδει καὶ δάφνην ὑπέστρωται.
ὤφρων ἐλαίη, τοὺς δὲ παῖδας οὐ Βράγχος
τοὺς τῶν Ἰώνων, οἷς ὁ Φοῖβος ὠ[ργίσθη,]
δάφνῃ τε κρούων κῆπος οὐ το[μὸν πλήθ]ει
δὶς ἢ τρὶς ε[ἰ]πὼν ἀρτεμέας ἐποίη[σε;]
[κ]ἠγὼ μὲν ἢ 'πὶ δαῖτα ἢ 'ς χορὸν φ[οι]τέω
τὸν Πυθαϊστήν, γίνομαι δὲ κἄεθλον.

SCHOL. **218** in marg. recto εἶδος δράκοντος **224** in marg. recto ἐρώμ[εν]ος τοῦ Ἀπ[όλ]||λωνο[ς (suppl. Hu.)

---

218 ΛΕῪΚΟC (sup. ⟦,⟧ ΩC) pap. **220** ΦΛΙΗ (sup. Є) **222** ΠΥΘΕΙΗ **223** ΔΑΦΝΗΝ pap. δάφνῃ Pf. Diels ἀεί⟨ρ⟩ει prop. Wil. ΥΠΈΤΡΩ-ΤΑΙ (sup. C) **224** ante Βράγχος ΟΥC pap. corr. Wil. **225** suppl. Wil. **226** ΟῪΤΟ . . . post ΤΟ vix ρ, fort. Ι Κ Λ Μ Ν (Hu.) το[μὸν Pf. coll. hy. IV 94 τομώτερον i. e. σαφέστερον πλήθ]ει (potius quam λαῶ]ι) Pf. v. infra Clem. l. l. το[ρὸν κναξζβ]ί Wil. φωνῆ]ι A. super ultima littera m. rec. signum posuit !, fort.]ЄΙ͂, non ΒΙ (Hu.) **227** suppl. Hu. **229** Κ⟦ΑΙ⟧ ἈΕΘΛΟΝ pap.

---

218 sq. laurus olivam despiciens eius folia servo comparat veste induto, quae dicitur ἐξωμίς (Schol. Arist. Vesp. 444 ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα): humerus sinister albus, alter sole coloratus est **219** ἡλιοπλήξ novum **223** δάφνῃ δ' ἀείδει ad sacerdotis δαφνηφαγίαν alludit cf. Lycophr. 6 etc. **224** sqq. Clem. Al. Strom. V 8, 48 II p. 359 St. = Call. fr. 75 Ἀπολλόδωρος ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούσδε ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ· ὁ μὲν γὰρ ἐπιρραίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὡδέ πως· μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν, ἐπέψαλλεν δ' ὡς εἰπεῖν ὁ λαός· βέδυ, ζάψ, χθώμ, πλῆκτρον, σφίγξ· κναξζβίχ, θύπτης, φλεγμό, δρώψ. μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλ. ἐν ἰάμβοις. Cf. etiam Call. fr. 36 et Knaack, Anal. Alex. Rom. p. 48 sqq.

οἱ Δωριῆς δὲ Τεμπόθεν με τέμνουσιν
ὀρέων ἀπ' ἄκρων καὶ φέρουσιν ἐς Δελφούς,
ἐπὴν τὰ τὠπόλλωνος ἱρὰ γίνηται.
ὤφρων ἐλα[ί]η, πῆμα δ' οὐχὶ γινώσκω
οὐδ' οἶδ' ὀκ[οίη]ν οὐλαφηφόρος κάμπτει,
ἁ[γν]ὴ γάρ εἰμι, κοὐ πατεῦσί μ' ἄνθρωποι,
ἱρὴ γάρ εἰμι· σοὶ δὲ χὠπόταν νεκρόν
μέλλωσι καίειν ἢ [τά]φ[ῳ] περιστέλλει[ν],
αὐτοί τ' ἀνεστέψ[αντο χ]ὐπὸ τὰ πλευρά
τοῦ μὴ πνέοντ[ος ἡ 'π]ιτὰξ ὑπ[έσ]τ[ρωσαν]."
ἡ μὲν τάδ' αὐ(χ)εῦ[σ'·] ἀλλὰ τὴν ἀπήμ[υνε]
μάλ' ἀτρεμαίως ἡ τεκοῦσα τὸ χρῖμ[α·]
„ὦ πάντ' ἄκ[υμε] τῶν ἐμῶν τόκ[ων δάφνη,]

231 ΟΡΕ$\overset{\omega}{⟦\text{Η}⟧}$Ν pap. Ε$\overset{\text{IC}}{⟦\text{C}⟧}$ pap. sed ἐς 204. 248 233 in marg. sin. signum ⁀∫ = ὡρ(αῖον) Pf. 234 ΟΙΔ' pap. suppl. Wil. $\overset{\omega}{⟦\text{ΟΥ}⟧}$ΛΑΦΗΦΟΡΟC ω superscr. corrector 235 suppl. Hu. ΠΑΤ⟦ΕΥ⟧ΕΥ͂CΙ corr. m. rec. 236 CΟΙΔΕΧΩ (⟦,⟧ superscr.) corr. m. rec. 237 suppl. Hu. 238 littera paenultima potius Β quam Ρ, sed πλευρά vix addubites suppl. Hu. 239 κἠπ]ιτάξ suppl. Wil. coll. Call. fr. 327 v supra 8, 9 ἡ 'πιτάξ quemadmodum ex instituto Ellis fort. εἰσά]παξ Hu. 240 ΑΥΚΕΥ[pap. corr. et suppl. Wil. scil. ἔφη ΤΗΝΔ' corr. Wil. ΑΠΗΜ[Ν legi potest pro Μ suppl. Hu. 241 ΑΤΡΕΜΕΩC pap. 242 ἄκ[υμε] Crus. Platt. Schm. Ellis coll. Hesych. ἀκύμων ἄκ[υθε] Murray coll. hy. II 53 ἄκυθος (ἄκυθνε? cf. Hesych. κυθνόν) cett. suppl. Murray τόκ[ων κάλγέων] Crus.

230 sqq. cf. Aelian. V. H. III 1 καὶ ἔτι καὶ νῦν δι' ἔτους ἐνάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν· οἱ δὲ παραγινόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Τέμπεσιν ἀπίασι· πάλιν στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες, ἀφ' ἧσπερ οὖν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφανώσατο . . . καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοὺς στεφάνους τοῖς νικῶσι διδόασιν Call. fr. 32 in Aet. IV; Schol. Pind. Pyth. Hypoth. c Drachm. II p. 4; Τεμπόθεν novum 234 cf. Hesych. v. οὐλαφηφορεῖ· νεκροφορεῖ (Wil.) 235 cf. Schol. Eur. Hipp. 138 ἁγνόν] ἄθικτον. „ἁγνὴ γάρ εἰμι" Μένανδρος (Pf.) (quod „Menandr." fr. 920 K. ad Epitrep. 223 rettulit Leo NGG 1907, 321, 3 vix recte; Callimachi verba esse videntur.) cf. Soph. Oed. C. 37 χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν (Pf.) 241 cf. hy. V 26 χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς

ἐν τῇ τελευτῇ κύκνος [ὡς Ἀπόλλωνος]
ἤεισαι ου̣[.ʹ] . . . ῆκα μοι μ[ικρὸν κλῦθι·]
ἐγὼ μὲν ἄνδρας οὓς Ἄρη[ς ἀπόλλυσι]
συνέκ τε πέμπω χὐ̣[πὸ τῷ κάρῃ κεῖμαι]
[τῷ] τ̣ῶ̣ν ἀριστέων, οἳ κα[λῶ]ν̣ [τετεύχασιν·]
[ἐγὼ δ]ὲ λευκὴν ἡνίκ' ἐς τάφον τήθην
φέρο[υσι] παῖδες ἢ γέροντα Τιθωνόν,
αὐτο[ῖς ὁ]μαρτέω κὴπ̣ὶ̣ τὴν ὁ̣δ̣ὸ̣ν̣ κεῖμαι
[τελ]έ[ω τε] π̣λ̣εῖον ἢ σὺ τοῖς ἀγινεῦσιν
ἐκ τῶν σε Τεμπέων. ἀλλ' ὅ̣τ̣ε̣υ̣ γὰρ ἐμνήσθης,
καὶ τοῦτο· κῶς ἄεθλον οὐκ ἐγὼ κρέσσων
σ̣ε̣ῦ̣; κ̣α̣ὶ̣ γ[ὰ]ρ ⟨ὠ⟩γὼν ἦ̣ν̣ Ὀλυμπίῃ μέζων
ἢ 'ν το[ῖ]σι Δελφοῖς· ἀλλ' ἄριστον ἡ σωπή.
ἐγὼ μὲν οὔτε χρηστὸν οὔτε σε γρύζω
ἀπηνὲς οὐδέν, ἀλλ' ἄηθες ⟨ὦ⟩ρνιθες

---

243 suppl. Pf. οἷά τις θνῄσκων Crus. ὡς ὁ Πακτώλου Diels ὥς ἀποπνείων Platt **244** suppl. Diels, qui scr. post ἤεισαι οὖ[νεκ'] οὕ[τως·] ῆκά μοι μ[έν'] Crus. aliter A. restituere conatus est ἄκ[αιρε] τῶν ἐμῶν τὸ κ[άλλιστον] . . . ἤεισας· οὐ[δ' ηὔχ]ηκά μοι μ[έλειν μέζον] **245** suppl. Hu. **246** suppl. Murray χὐ[π' ἐμοί γε τῇ φαύλῃ | τὰ] Crus. coll. fr. 93 b χὐ[πὸ γῇ μέλη κρύπτω | τὰ] A. **247** suppl. Diels κα[λὸν] ν[έμουσ' οἶτον] Murray κα[λῶς τεθνήκασι] A. **248—250** suppl. Hu. **251** prima litt. Γ Κ Ν vel Τ, quarta Ε vel C δὲ πλεῖον incertum τὸ θεῖον legi potest (Hu.) [τελ]ε[ῦσα] Murray [μέλω τε] A. [μέτ]ε[ιμι] Crus. [τελ]έ[ω δὲ Ellis χαίρουσα? vel [ἡσθ]ε[ῖσα]? Platt **252** sqq. ΛΛΛΟΤΕΥ incertum ἀλλ' ἐπεὶ A. ἀλλά, τοῦ propos. Wil., qui 253 scripsit τοῦτο κὼς (= καὶ ὡς) et 254 σεῦ, κ⟨οῦ⟩ . . . ἢ 'ν Ὀλ. . . . Δελφοῖς; **253** κά⟨ς⟩ τοῦτό κως Ellis κρέσσ⟨ο⟩ν A. **254** ΟΥΓΩ[Ν] (vel -ΤΩΝ) pap. corr. Hu. ⟨οὐ⟩ν Housm. Diels Ellis ΟΥΛΥΜΠΙΗ pap. corr. Hu. **257** ΛΗΘΕ[Ι]C pap. ἄηθες = ἀήθως praeter morem ἀ⟨λ⟩ηθές· A. ἀη⟨δ⟩ὲς Platt ἀη⟨δ⟩έ' Ellis

---

243 in fine tuum ipsius carmen sepulcrale cecinisti; causis enim allatis non vinces, sed vinceris **249** Τιθωνόν cf. Aristoph. Ach. 688 et schol., Zenob. Ath. III 99 (= vulg. VI 18) **252** Lucian. Scyth. 3 ἀλλὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις, ὁ Ἀνάχαρσις δὲ . . . cont. Knox **254** Pind. Ol. I 8 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν **255** σωπή v. supra 102

[ἐ]ν̣ τ̣οῖσ[ι] φύλλ̣οις ταῦτα τινθυρίζουσαι
πάλαι κάθηνται κωτίλ[αι] σ' [ἐν]εδ[ρ]ε̣ῦ̣σ̣α̣ι̣·
„τίς δ' εὗρε δάφνην; γαῖα . [. .] . . . [. . .]ς̣ [

Fol. Vr

ὡς πρῖνον, ὡς δρῦν, ὡς κύπειρον, ὡς ὕλην.
τίς δ' εὗρ' ἐλαίη(ν), Παλλάς, ἡμ[ας] [ἤρι]ζ[ε]
τῷ φυκιοίκῳ κἠδίκαζ' ἐ̣ν ἀρχαίοις
ἀνὴρ ὄφις τὰ νέρθεν ἀμφὶ τῆς Ἀκτῆς.
ἐν ᾗ δάφνη πέπτωκε. τῶν δ' ἀειζώων
τίς τὴν ἐλαίην, τίς δὲ [τ]ὴν δάφνην τιμᾷ;

Schol. **258** in marg. recto ὀ̣ξ̣[έα κράζουσαι (suppl. Diels)

ΟΡΝΙΘΕϹ pap. ⟨ὥ⟩ρνιθες Pf. = αἱ ὄρνιθες **259** . . Ϲ . . . ΕΥ̣Ϲ̣Α̣Ι̣ (ΕΔ supra) ante ΕΥ Γ Τ Ρ vel Φ post ΕΥ ϹΙΝ vel ϹΑΙ suppl. Crus. Schm. κωτίλ[οι]ς [ἀφειδ]εῦσαι Platt κωτίλ' [ὥ]ς [μ]ε δ[ὴκ]οῦσαι A. [ἔς] σ[ε δισκ]εῦσαι Diels **260** δ' del. A. et suppl. [χἤλιος κὄμβρος] [πάμφορος μήτηρ] e. g. suppl. Ellis [τήνδ' ἐφίτυ]σ[ε] Schm. Fol. Vr in marg. sup. pag. num. ΡϞ̣Β (= 192) **261** in marg. recto πεύκην (var. lect. ad ὕλην) post 261 quattuor versus om. m. pr., quos add. in marg. sup. corrector **262** τίς corr., sed. τίς δ' m. pr. 266 v. infra ελαιη pap. corr. Hu. · [ἤρι]ζ[ε suppl. Wil. **263** Φ[[Ω̣]]Κ (Υ supra) corr. m. rec.[2] κἠδίκαζ' ἐν ἀρχαίοις recte dist. Diels κἠδίκαζεν ἀρχαῖος Wil. ὡρχαῖος Platt **265** πεπτωκεν pap. corr. Hu. **266** ΤΙϹ [[Δ' ΕΥΡ']] (ΤΗΝ supra) cf. 262

258 τινθυρίζειν novum cf. τονθορύζειν, τονθρύζειν, τανθαρίζειν κτλ. **259** v. infra 277 κωτιλίζειν et Babr. 95, 87 κωτίλλουσα **262** sqq. cf. Schol. A P 54 = Call. fr. 384 Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐφιλονείκουν· καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηνᾶ δὲ ἐλαίαν· κριτὴς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀττικῆς βασιλεὺς τῇ θεῷ προσένειμε τὴν χώραν εἰπὼν ὅτι θάλασσα μέν ἐστι πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηνᾶς. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλ. v. infra 34 (Hec.), 26 **263** φυκίοικος novum cf. Ποσ. φύκιος Dittenbg. Syll. II [2] 615, 9 = III[3] 1024 **264** ἀνὴρ ὄφις τὰ νέρθεν = Cecrops cf. Aristoph. Vesp. 438 Apollod. III 14, 1 Nonn. 41, 58 sqq. ἀρχεγόνου . . . ὀφιώδεϊ . . ταρσῷ, νέρθε δράκων (Pf.)

δάφνην Ἀπόλλων, ἡ δὲ Παλλὰς ἣν εὗρεν.
ξυνὸν τόδ' αὐταῖς, θεοὺς γὰρ οὐ διακρίνω.
τ[ίς] τῆς δάφνης ὁ καρπός; ἐς τί χρήσωμαι;
μήτ' ἔσθε μήτε πῖνε μήτ' ἐπιχρίσῃ.
ὁ τῆς δ' ἐλαίης ἕαδε πολλ⟨αχῇ⟩ μάσταξ,
ὣς σ[τέμφυλο]ν καλεῦσιν, ⟨ἣ⟩ν δὲ τὸ χρῖμα
ἐν[ῇ, κολ]υμβά[δ'], ἣν ἐπα[. . . .]χὼ Θησεύς.
[τὸ δ]εύ[τερ]ον τίθημι τῇ δάφνῃ πτῶμα.
τεῦ γὰρ [τὸ] φύλλον οἱ ἱκέται προτείν[ο]υσι;
τὸ τῆς ἐλαίης. τὰ τρί' ἡ δάφνη κεῖται."
„φεῦ τῶν ἀτρύτων, οἷα κωτιλίζουσι·
λαιδρὴ κορώνη, κῶς τὸ χεῖλος οὐκ ἀλγεῖς;"

---

267 Ν in εὗρεν add. corr. **268** ξυνόν disp. Murray ΑΥΤ[[Ο]]ΙϹ (λ, ω supra scr.) pap. **269** ΧΡΗϹΟΜΑΙ (ϹΩ supra scr.) **270** ΕΘΕ ΠΕΙΝΕ ΕΠΙΧΙϹΗϹ (Ε supra scr.) corr. Platt **271** ΠΟΛΛΕϹΩ (ΙΤ supra scr.) pap. Ϲ fort. deleta, inter Ι et Τ pap. rupta, πολλ⟨άκις⟩ vel πολλ⟨αχῇ⟩ prop. Wil. ap. Kapp, Call. Hecal. fr. p. 4 πόλλ' ἴτω Diels **272** sq. suppl. Diels ΩϹΕ[pap. ΑΝ pap. corr. Pf. **273** ΕΝ[vel ΕΜ[vel ΕϹ[ΒΑΝ? vel ΒΑ'? post ΕΠΑ legi potest Φ vel ΑΤ (Hu.) ἐπά[σατο] Di., sed tribrachys in quarto pede alias non admittitur; ἐπῇ[σθε] coni. Pf. ἐσ[τὶν κο]λυμβᾶ[ν] ἣν ἐπᾶ[λτο Murray, coll. Bacchyl. XVI 82 sqq. πόλλ' ἔσω μάσταξ, ὡς ἔ[νθεσι]ν . . . ἂν (= ἀνά) . . . ἐν[ών, κολ]υμβά[ς], Ellis ὁ τῆς ἐλαίης ⟨ὧ⟩δε πολ⟨ύβοτος⟩ μάσταξ ὡς π[ολλά μι]ν καλεῦσιν· ἐν δὲ τὸ χρῖμα ἐν [τῇ κορ]ύμβῃ [τ]ὴν ἐπά[σατο] A. πολλ'· εἴ τῳ (contra rem metricam!) μάσταξ, „ὡς ε[ὔστομο]ν καλεῦσιν· ⟨ἣ⟩ν δὲ τὸ χρῖμα ἔσ[σῃ, κολ]υμβᾶ[ς], ἣν ἐπά[λτο] (ΙΗ supra scr.) χὠ Θ. Schm. **274** sq. suppl. Hu. **276** ΕΛ[[Α]]ΑϹ ΤΑΤΡΕΙ' pap. **277** in marg. sinistr. signum ⸓ post 278 scriba quattuor versus praecedentes repetivit propter homoeoarcton 275 et 279

---

272 sq. C. iam antea in cena ab Hecala Theseo proposita olivarum genera enumeraverat cf. Athen. II p. 56c = fr. 28 Kapp et ibid. p. 4 adn. 7 γεργέριμον πιτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα **274** et **276** cf. Aristoph. Ran. 1269 δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω et 1272 τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος (Thiele, Herm. 46, 378) cf. Bekker, Anecd. Gr. I 114, 22 (Antiatticista cf. Meineke, CGF IV p. 593) τριαχθῆναι· λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν (Pf.) **277** κωτιλίζειν novum cf. supra 259

„[τεῦ γ]ὰρ τὸ πρέμνον Δήλιοι φυλάσσουσι;
[τὸ τ]ῆς ἐλαίης, ἥ λ[όχευσ]ε τὴν Λητώ
[τήν θ'] οἱ πολῖται κ[αλλιοῦ]σι τῷ δήμῳ
[ξένων] ạταν οὖν ẹ . . ẹρ . . ịνη δάφνη,
[ἡσθεῖσ]α θαλλῷ καλλίνικος ἠλαίη.
[. . . . .] . φạιẹν τε κἠπὶ τὴν ὅπλων
[. . . . .] . τέρην τιν' αἰνεῖται
[. . . . .]λίκου τε κοὶ μάντεις
[. . . . .]ν οὔτε πια[ί]νεις
[ἅπαντα πίπτειν ταὐτά φ]ημι τὴν δάφνην.“
ὣς εἶπε, τῇ δ' ὁ θυμὸς ἀμφὶ τῇ ῥήσει
ἤλγησε· μέζον δ' ἢ τὸ πρόσθεν η[ὔχησ]εν
[φεῦ] φεῦ τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἐστ' ὄνου τ . [. .] .
[β]άτο[ς τι]ς ἡ χὔτ' εἶχε [κάσ]τρ[αφῆ φύλ]λα

279 suppl. Hu. 280 HK[vel Λ vel N, spiritus incertus λ[όχευσ]ε Platt Schm. = obstetricare κ[αθεῖσ]ε Wil. 281 suppl. Pf.]CI vel]TI [φρουρ]οὶ πολῖται κ[αὶ μέλει]τι τῷ δήμῳ A. 282 μενη legi non potest (Hu). [ξένων·]ἅ⟨π⟩αν οὖν ἐ[ξ]ερ[ήρ]ι⟨φ⟩' ἡ δ. Diels, sed v. infra 288: ad finem orationis melius quadrat haec sententia 283 suppl. Pf. [κἤναντ]α Diels [πλακεῖσ]α vel [πλεχθεῖσ]α Platt [τούτων]· ἄ⟨γ⟩αν οὖν ⟨ὁ⟩[στ]έρ[ησ]εν ἡ δάφνη [ἠνθεῦσ]α θαλλῷ· A. 286sq. οὔτε . . . οὔτε?
Θ Μ
287 suppl. Hu. 288 φ]ημι Hu. cett. suppl. Crus. 289 ΜΥΘΟC pap.
Λ Γ Ε
290 ΗΓ . ΗC pap. m. pr. fort. ηγρησ vel ηστης correct. suprascr. ηλγησε ἔζησε Ed. Schwartz ⟨ᾤ⟩δησε coni. Wil. et in fine versus suppl. ἤ[λγησ]εν η[ὔχησ]εν Crus. Pf. η[ὔδησ]εν Schm. ⟨ἂ⟩[ν γρύξ]⟨αι⟩ A. 291 εἴ κο[τ'] vel εἶχο[ν] Hu. [κοὐ]κ εὖ τὸ λοιπὸν εἶχον (εἶπον?), ἔστ' ὄνου π[οίη (πόξος?)] tentavit Crus. [ζῆν] φεῦ τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἐστ' ὄνου τ[άξι] vel ὄνου ⟨'ν⟩ τ[άξι] Diels (coll. prov. ὄνος κάθου) „[τύ]φευ· τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἐστ' ὄνου⟨ς⟩ [ψάλλειν]“ Schm. „[φεῦ] φεῦ“ τὸ λοιπὸν εἰκό[ς] ἐστ[ι]ν· οὐ [μέντοι] A. [φεῦ] φεῦ· τὸ λοιπὸν εἰκ⟨ά⟩[σ'] ἐστὶν οὐ ⟨π⟩[όρρω] (= εἰκάσαι) Knox 292 . ΑΤΑ . [.] . . C vel Ρ pap.

279sqq. cf. hy. IV 322 πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης χεῖρας ἀποστρέψαντας et schol. 280 cf. hy. IV 262 γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης, hy. Delph. III 6sqq. et Crus. p. 74sq. 289 cf. Babr. 95, 36 ὣς εἶπε κερδώ, τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη 292sqq. cf. Aesop. 385 Halm Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολλοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος

ἔλεξεν, ἦν γὰρ οὐκ ἄπωθε τῶν δένδρων·
„οὐκ, ὦ τάλαιναι, παυσόμεσθα; μὴ λίην
γεν⟨ώ⟩μεθ᾽ ἐχθραί, μὴ λέ[γ]ωμεν ἀλλήλας
ἄνολβ᾽ ἀναι[δέως], ἀλλὰ ταυτο . . μ . να ."
τὴν δ᾽ ἄγρι[ο]ς φανεῖσα ταῦρος ἡ δάφνη
ἔβλεψε καὶ τάδ᾽ εἶπεν· „ὦ κακὴ λώβη,
ὡς δὴ μί᾽ ἡμέων καὶ σύ; μή με ποιῆσαι
εὔ⟨θη⟩κτον· ἦ γὰρ γειτονεῦσ᾽ ἀποπνίγεις.
[σὺ δή τι]ς; οὐ μὰ Φοῖβον, οὐ μὰ δέσποιναν
[μὴ σ]υμβαλο[ῦμεν, σ]εῦε, [μή] μ᾽ ἀποκτ[είνῃς].

in fine ΝΛ suppl. Crus. [ἀ]λλὰ [βάτο]ς A., sed dactylum in primo pede admittere non videtur C. 293 ΛΠΩΘΕΝ pap. corr. Hu. 294 ΛΕΙΗΝ pap. disp. Wil. λείη A. χλεύη vel λάσθη coni. Housm. 295 ΓΕΝΟΜΕΘΕΧΘΡΑΙC pap. corr. Hu. ΜΗΔΕ vel ΜΗΛΕ interstitium inter Ε et litteram praecedentem et fort. vestigia elisionis μηδὲ [φ]ῶμεν prop. Wil. μὴ λέ[γ]ωμεν Hu. fort. μηδ᾽ ἐ[ρ]εῦμεν Hu. assentientibus A. Platt 296 suppl. Platt ante ἀλλὰ Ε vel Θ vel C post ταυτο hasta fort Ν ultima littera Λ valde incerta, antecedit Μ Ν vel Λ ἄνολβα· ναὶ Hu. [Ζῆν᾽] suppl. A. ἄνολβ᾽ ἀνά⟨ρ⟩[σι᾽], ἀλλὰ ταυτό[αι]μ᾽ [ο]ῖα Crus., sed tres elisiones in uno versu nunquam invenies apud Call. ταὐτὸ[ν ἀ]μ[π]ν⟨έ⟩[οιμεν] Diels 297 ἀγρί[ω]ς ⟨μ⟩ανεῖσα ταῦρος ⟨ὥς⟩ coni. Platt τὴν δ᾽ ἄγρι᾽, [ὡ]ς φανεῖσ᾽ ἄτα⟨κτ⟩ος, A. sed cf. ταυρηδὸν βλέπειν Aristoph. Ran. 804 Plat. Phaed. 117 B (Eur. Med. 92 ὄμμα νιν ταυρουμένην) etc. 299 post σύ punctum interrogationis recte posuerunt Crus. A. Knox potius ποιῆσαι (Kühner-Gerth II 2, 20 sqq.) quam ποίησαι (sed cf. Leaf ad Δ 410) 300 ΕΥCΤΕΚΤΟΝ super prima littera Ε fort. alia littera superscripta εὔστεκτον novum = „tolerant" Hu. εὔστοργον legi non potest εὔ⟨τα⟩κτον coni. A. εὔ⟨θη⟩κτον Knox (coll. Paul. Silent. Ecphr. 1005 εὐθίκτοισιν ἀνέμβατος ἴχνεσιν ὀργῆς) „ne iratam me feceris" 301 suppl. Crus. [οὐκ ἐλπί]ς Diels [ἡ δ᾽ αὖθι]ς· scil. βάτος perperam A. 302 [μὴ σ]υμβαλο[ῦμεν Pf. cett. suppl. Crus., qui falso propos. [σοὶ σ]υμβαλο[ῦμαι] etc. [ὡς σ]υμβαλούμεθ᾽·] εὐ[θὺ δή] μ᾽ ἀποκτ[είνειν] Diels

βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα εἶπεν· „ἀλλ᾽, ὦ φίλαι, παυσώμεθά ποτε μαχόμενοι"· (Pf.)

Fol. VI v

– – – – – – – – – – – – – –

[. . . . . . .]ạẹι . . δ̣ . [
[. . . . .]ụρα καὶ γραφ̣[
[. . . .]υνονε . . . ọβρ . [
[. . . . . .] . καị . [.]ṿọιṣε[
[. . . . .]ε κην π̣άθη κ[
[τὰ νῦ]ν δὲ πολλὴν τυ[φεδῶνα λεσχαίνεις]
[. . . . .]οις ἀμ[ί]ṣθου . . [
[. . . . .] . . [.]νκạ . . ε .[
[. . . .] οὐχὶ μόνον ἐξη[
[. . . .]υς τραγῳδοὺς ἀλλ̣ạ̀ ḳọ[
[. . . . π]εντάμετρον οὐχ ἁ̣ . . . | [. . .] . ν
[. . . . .] . . . . | [. ἐ]κρουσε
[. . . . .]τερῳ̣ṿ . . ρ̣ạρ̣[. .] . . [. . .]ουσι
[. . . . .] . . ρọς . . λον λ . . . . . . [.] . . . ạị ḳ[έ]ρδ̣ọς
[. . . .] . . ν γὰρ ἐντελὲς μ̣εχρ . [.]μαι
[. . . .] . ṭα γ' ọἶṿọṿ καὶ χ̣ . . . . . . νεπλάσθη
[. . . . .] φέρῃ μὲν δ̣ẹ . . α γὰρ . [. .] κείνους
[. . . . .] . ας ἠγάπησαν αἱ ṭạ . . . αυτη
[. . . . ἀ]οιδὸς ἐς κέρας τεθύμωται

Inter fol. V et VI unum vel duo folia deesse censet Hu. p. 21; cum superiore folii parte perierunt octo fere versus, fort. fr. 1 (v. infra) huc pertinet **304** ultima littera fort. ф **307** πάθῃ Hu., sed v. 308 **308** suppl. Wilamowitz (Sitz.-Ber. Preuss. Akad. d. Wiss. 1918 II 1142, 1) ex Herodian. II p. 914, 23 L. = Call. fr. 98b τὰ διὰ τῶν ηδων καὶ εδων . . . διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ· τὰ — λεσχαίνεις ἕνεκα τοῦ μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν (cf. Choerob. Gr. Gr. IV 1, 317, 27) **309** ἀμ[ί]σθου Hu. (vix ἀμόθου) de Musa mercedem non quaerente? v. 316 κέρδος 324 παλίμπρητος et fort. 357 cf. etiam infra fr. 29 (77 Schn.) **311** – οὐχὶ μόνον tribrachys in secundo pede admittitur cf. 122 et nr. 10, 12 μο⟨ῦ⟩νον si recte proposuit Wil., in fine η legi non potest **313** suppl. Hu. cf. 366 in fine vv. 313 et 314 non procul dubio folii fragmenta coniunxit Hu. **315** [παλαι]τέρων [γὰ]ρ ἀρ[παγὴν e. g. Pf. **316** suppl. Hu. **317** ΕΝΤΕC (superscript ΛΕ) pap. **321** suppl. Hu.

321 cf. Eur. Bacch. 743 ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κἀς κέρας θυμούμενοι (Hu.) cf. Verg. Georg. III 232 = Aen. XII 104 irasci in cornua discit (Pf.)

[. . . . .]ν ἀοιδαὶ καὶ μέλη . . ταπυγ . η[. .]
[. . . . . .] . ὀ [.] . ηται τὴν ξένην ἀναχρίνει
ἣν δοῦλον εἶναί φησι καὶ παλίμπρητον,
κα[ὶ] ταῦτ' ἐρεισα . . . . . ατον βραχιον μ(ύ)ζει
ὥστ' οὐκ ἀρ . . [. . . . . . .] . ιχ . . . . κρ[.] .
φαύλοις ὁμι[λ]εῖ[ς, κρήγυα]ι π[α]ρέπτησαν
καὐταὶ τρομεῦ[σιν μ]ὴ κακ[ῶς] ἀκούσωσι.
τοῦδ' οὕνεκ' οὐ . [. . . . . .] . . [. . . .] . ιμην
ἕκαστος ἄκροι[ς . . . .] κνίζει
ὡς τῆς ἐλαίης [. . . . .]κητη
μηθ . [. .] . εχθ [. . . . .] . . [. .] εἰδώς
οὔτ' [ἐς . . .] . κα . . νου . [. υ]σι συμμ(ε)ίξας
Ἔφεσον ὅθεν πῦρ οἱ τὰ μέτρα μέλλοντες
τὰ χωλὰ τίκτειν μὴ ἀμαθῶς ἐναύονται.

Fol. VI r

— — — — — — — — — — — — —

[. . . . .] . . [.]ν . [

X

322 ΤΑΠΥΓ pap. Γ fort. transducta **325** ΕΡΕΙCΑ valde incertum, fort. ΕΡ. . ΝΤ ἐρεῖ σα . . Hu., sed caesura aut post ερεισα aut inter α et τον βραχῖον? dissylab. (de ι brevi cf. Schulze, Quaest. ep. 300 sq.) ΜΟΙΖΕΙ pap. corr. Hu. cf. Mayser, Gramm. d. gr. Pap. p. 111 et supra v. 71 in fine ΞΟΝ (μειζον?) vix legi potest.; ingeniose coni. Diels βραχιον(α) glossema in textum irrepsisse et scripsit ἐρείσα[ς κρ]ᾶτ' ἀν' [ἀγκάλην] **326** sq. ὥστ' οὐκ ἄρ' [ὄρνις οἷκε κοψ]ίχ[οις ἄ]κρ[ος] | φαυλοῖς ὁμι[λ]εῖ[ν κεἰ τυχὸ]ν π. tentavit Diels **327** ὁμι[λ]εῖ et π[α]ρέπτησαν suppl. Hu. cetera Crus. **328** suppl. Hu **329** post Κ in ουνεκ fort. signum elisionis, littera Ν atramento nigriore rescripta **330** suppl. Hu. **331** [ὄρνε' ἢ νεκροῦ] κήτη Crus. vix recte **333** ἐς suppl. Hu. coll. 347 υ]σι suppl. Pf. coll. 345. νοῦ[ν ἔχο]υσι Diels **335** ΜΗΑΜΑΘΩC pap. μὴ' μαθῶς Hu., sed cf. quae annotavi supra ad v. 99 et quae in universum disputavit Crus. Herond. [2] praef. XXII sq.

325 cf. Hesych. v. μύζει· θηλάζει, λείχει, πιέζει **334** sq. ad Hipponactem Ephesi natum alludit, quem choliambum invenisse plerique tradiderunt, e. g. Hephaest. p. 17 Consbr. cf. Herond. VIII 78 μεθ' Ἱππώνακτα τὸν πάλαι [κλεινὸ]ν [τ]ὰ κύλλ' ἀείδειν Ξουθίδαις ἐπείουσι **335** μὴ ἀμαθῶς haud illepide cf. Menand. Cithar. 47

[. . . . .] . . . . . ν[
[. . . . .] . . αι . . . [
[. . . . .] . νις πλεῦσαι
[. . . . .] . αλο[υ.] . νηρ ὁ . . [
[. . . . .] υτη . ὁ Μίμν[ερμος]
[. . . . .]δ . τιχ . ουκο[
[. . . . .] . . . δ[.] πηνε[
[. . . . .] . μπολ . . υ . [
[. . . . . .] . . . . σπ[. . . . .]υσι συμμ(ε)ίξας
εκ . . ρ . | . . . . . θεῷ μα . [.]σεσ . . .αμε[
οὔτ' ἐς | [. .] . . . . εω . . . . [.] . . [
Ἔφεσον ὅθ[εν πῦρ] οἱ [τ]ὰ [μέτ]ρ[α] μέλλ[οντες]
τὰ χωλὰ τίκ[τ]ειν [μ]ὴ ἀμαθῶς ἐναύ[ονται].
ἀλλ' εἴ τι θύμ[βρο]ν ε[ἴτε κ]αστέρα πνεύσ[η]
εἴτ' οὖν ἐ[πέων] ἀρχαῖον ἔι(θ') ἀμαρτη[ρόν],
τοῦτ' ἐμπλέκο(υ)σι καὶ λαλ(ε)ῦσ[ιν ἄλλ' ἄλλως]
Ἰαστὶ καὶ Δωριστὶ καὶ τὸ σύμμ(ε)ικ[τον].
τ[εῦ] μέχρι γ[νῶ]μα κ]αὶ φίλοις [π]εδήσ[ουσι]
κ[αὶ] νοῦν ἔ[χουσι]ν ἐγχέουσι τὴν [μεῖξιν]
ω . . . ει νέου δὲ τηνίχ' ἧψα . . μ]έτ[ρου]
ην . δή τις ὡς ὑπι . . . [.] . . . . . λα Μοῦσαι
οὐ[κ ὠ]ν[έον]ται κα[. .] . [.] . [. .] . . ην . . μ[.]

---

341 suppl. Crus. **345** exitus = 333 **346** sq. fragmenta folii ab Hu. dubitanter coniuncta v. supra 313 sq. **347** init. = 333 **348** sq. = 334 sq. ab ipso poeta hi versus repetiti esse videntur, non scribae neglegentia cf. supra ad Cyd. v. 85 sq. (Pf.) **350—356** suppl. Diels ἀλλ' εἴ τι θυμ[ὸ]⟨ς ἰσχανᾷ μέγα (πέρα?)⟩ πνεῦσ[αι] εἴτ οὖν ἔ⟨ρ⟩[ωτ'] ἀρχαῖον εἴτ' ἁμάρτη[μα] τοῦτ' ἐμπ[αρα]πλέκο⟨υ⟩σι καὶ λαλοῦσ' [εὐθὺς] temptaverat Crus. **350** ΓΑCΤΕΡΑ pap. ἀστὴρ Ἀττικός herba = βουβώνιον Diels **351** ΕΙΤ' ΑΜΑΡΤΗ[pap. ἁμάρτ⟨υ⟩[ρτον vel εἴ⟨θ⟩' ἀμαρτη-[ρόν vel ἁμάρτη[μα Diels ἀ⟨ν⟩άρτητον = incompositum Platt **352** Π[. .]ΠΛΕΚΟCΙ pap. ἐμπ[ε]πλεκόσι Hu. ἐμπέπλεκται Platt corr. Diels ΑΛΛΟΥC[pap. corr. Pf. **353** Ἰαστὶ dispexit Wil. Δωριστὶ satis certum καἰολιστὶ legi non potest **355** μεῖξιν suppl. Pf. **357** ΗΝ . [.] . ΔΗΤ⟦Ο⟧C ultima littera ante lacunam (Ε vel Θ?) nigriore atramento rescripta aut correcta **358** suppl. Diels littera inter secundam et tertiam lacunam nigriore atramento rescripta

. α̣[. . .]α̣υ̣ . . . . σ[. . . . .] . ρη ῥῆσις
α̣μ̣ . . . . [. . . . .]η̣ν̣ . . τ̣ε̣σ̣π̣α̣[.] . .
ο̣ὔτ̣᾿ ἐ̣λλύ̣[της . .] . . [. . . . . .] . ε τὰς Μούσας
ω . χ̣ῆρ λ̣[. . . . .] . . μέτρον κόψας
ἐ̣ν̣ π̣α̣ . . [. . . . .] . ν ἐρύχ̣ο̣υ̣σιν
καλὰς λ̣ε̣[. . . . .]ι̣ν̣ ῥεῦ[ν]ται
τ̣ι̣σ̣ . μ̣ε̣ν αὐ . [. . .] . δε . . . ε̣ρδ[. . . .]η
σὺ πεντάμετρα συντί̣θ̣ε̣ι̣, σὺ [δ᾿ ἡρῷα,]
σὺ δὲ τραγῳδο̣[ὺς, οὓς μόνους] ἐ̣κλήρω̣[σας·]
δοκέω μὲν οὔ [κω]ς ἀλλὰ καὶ τ̣ . . α̣ . γ̣ρ̣άψαι

Fol. VII r
(Pentametri trochaici)

[. . . . . .]ν̣ γὰρ [ ] β̣α̣ίνοι πόλεις
[. . . . . .]χουμο[ ] . οὔρεα βλέπει

---

361 post τελλ vestigia litterae Υ (Hu.) ἐλλύ[της suppl. Pf. coll. Hesych. v. ἐλλύτης· πλακοῦς τις et IGI III (Thera) 330, 179 θυέτω . . . ταῖς Μούσαις . . ἐλλύτας ἐκ πυρῶν **364** Ν ante Ρ satis certa ῥεῦ[ν]ται suppl. Hu. ad formam cf. Herond. V 19 δεῦμαι VI 77 ἐγχεῦσα **366** sq. suppl. Crus. in fine lineae 366 hasta Ι vel Η (Hu.) **368** Λ̣ . . ΛΨΑΙ si γράψαι, quod legi potest, inter γ et litteram α praecedentem una littera scripta erat Hu. suppl. Diels οὔ[τι]ς (sc. nemo, opinor, haec vellet), ἀλλὰ καὶ τ[ἄλλ]α γράψαι suppl. Crus. Herond. [5] p. 77 contra legem metricam a Call. diligentissime servatam, ne quintus pes spondeus sit

Inter fol. VI et fol. VII quod ad eandem plagulam pertinet ad quam fol. V, minimum folium unum excidit, in quo iamborum finis et initium pentametrorum troch. scripta erant; hos cum iambis omnino non cohaerere, immo ad μέλη referendos esse coniecit P. Maas v. supra p. 10 **369—372** exitus versuum in fragmento abrupto superioris partis columnae alicuius, quod metri causa huc pertinere censuit Hu.; quot litterae in medio exciderint, non constat **370** οὐ ῥέα βλέπ⟨ο⟩ι? Pf.

---

366 sqq. Crus. contulit Herond. VIII 76 sqq. τί μοι] κλέος, ναὶ Μοῦσαν, ἤ μ᾿ ἔπεα κά[μνειν ἔλ]εγ᾿, ἐξ ἰάμβων ἤ με δευτέρῃ ᾽γν[ῶ]σθαι [λεφ]ς μεθ᾿ Ἱππώνακτα et coniecit Call. hoc loco „ipsam Herondae artem uno scribendi genere contenti petiisse".

De argumento nil constat; saepe Apollo inducitur, ad quem spectare videntur etiam 384 ἑβδόμῃ 431 γένειον ἁγνεύει τριχός

[. . . . . .] μέσῳ κ . [τά]ς τε νήσους αλη . [
[. . . . .] εὐρείης κ̣[ ] . . χθονὸς [
[. .]θετ̣' οὐχ ὑμῖν α[
καὶ θέμεν καὶ πα[
τῶν δ' ἄναξ ⌊ο⌋ὐδ' οι̣[. .] . ν̣[
φαρμακ̣ο̣[. . .] . . ν ἀπ̣ο̣ . . [
ἔστιν οἰκ[. .] . ι̣ . . αφει̣[.]εν̣ λ̣έ̣γ̣ε̣ι̣ν̣ [
καὶ ταφο[. . .]ν κ̣[.] . ια γινώσκειν [
φησὶ καὶ πατρὸ[ς .] . . υ̣ κτείνειν ο̣[
τοὔνεκ' ἂν τ̣η̣ . [. . . .]π̣ρ̣ο̣ν̣ αι θεαὶ λ̣[
τῆσδε τῆς εὐχ[ῆς .] . ν̣α̣ε̣ι̣σ̣ο̣μ̣α̣ι̣ . . [
δοῦσα τῇ μικκῇ τι τη̣ . . ηναιμε . [
ἡνίκ' α̣ν̣ [. .] . [.]α τὴν γε . . . νηπ̣ . [
ἑβδόμην̣ σ̣ . [.] . [π]ατρὸς κα . . . . . [
ἧ[με]ν̣ο̣ι δ' ˇΟλυμπο̣ν̣ ητ̣ . . . [
ι̣ [. . . . .] . τι̣ς πα̣ . [|] . . . . [+ fr. 6r
τε . [.] . α τιμῆς ἐστ̣[|]λ̣ιπο . [
Ζεὺ[ς] πατὴρ οὐ φα̣ῦ̣λ . . . . [. . . . .] ο̣κ̣[
πολλὰ τεχνήεντα ποικ[ίλ] . γλ̣[
παίχν[ια] Τριτωνὶς ἤνεγκεν κόρ[η
πολλα̣ [.] . . . . ι̣ου σ[κ]ολμὸς αὐχένο[ς
ἔκ τε τῆς [. . . . .] . . ης α̣λ̣ὸς [
καὶ τὸ τυγ[χάνειν . . . .] . σ . [
ἐ̣[.]πν . . . [. .]η̣ν̣ . [
παίχνιο̣ . [. .]νε̣ . . . ε̣ς ἐκβα̣λ̣λ̣[ ]
μυρίην . [.] . ν̣ο̣ι̣α̣ τιμησο[.] ε . [ ]

371 τά]ς τε νήσους si recte distinxit A., αλη legi non potest; corruptelam aliquam iam statuit Hu. 373 [ἔλ]θετ' A. ΥΜΕΙΝ pap. 375 et 379 suppl. Hu. 381 suppl. Hu. ἀείσομαι legi non potest, nam Call. hos pentametros inter thesin et arsin quinti pedis semper caesura discidisse videtur v. supra p. 10 382 ΤΗ vel ΤΕ; si τη, una littera ante ην deest 384 suppl. Hu. 385 ἧ[με]νοι prop. Wil. Δ' ΟΛ litterae atramento rescriptae 386 sqq. fr. 6 v si recte adaptavit Hu. ad v. 427, 6 r ad hos vv. pertinent 388 sqq. suppl. Hu. 389 caes. inter ποίκ[ιλ]α? et γλ[390 ad formam ionicam παίχνια cf. Herodian. II 252, 16 L. 391 suppl. Hu. ΙΟΥ vix recte 393 suppl. Hu. 395 sqq. fragmentum cum finibus versuum huc pertinere censuit Hu. 396 τιμήεσ[σ'] Hu.

ῥηδίως α[. . .] . [.]αι̣δ̣ . . . [. . .] ι̣ . [
πολλὰ καὶ [. .] . . [.] . η[ ] . . .
ἢ Σάβον μ[όν]αυ[λον] . . ρ[.]λ . . ε
ο[ἷ]σι τῆς Μούσ̣η̣ς [ ]ηπεν δακρ .
παιδὸς ἢ γ̣υνή[ ]ληιστη . [. . . .]
ἵππος ἀσ̣τ̣ε̣[ ] . . υν κρο . .
κῶς ἔχω τ̣αλ[ ] . νε̣ . .
πάντα κα[ ]α̣ι̣[ ] . . [. . . . .]ε̣ . [.]ω̣ν
ἐργάτα̣ι̣ς . [ ]αισ . [ ]οσοισι κυ[. .]ν
τασ . [. .]με̣[ ] . φει . [ ]ωσι . . . . . [. . . . .]
ὃ̣ν̣ π[ ]αυμ̣ο̣ . [ ] ἀλλήλοις ξ̣ν̣ης

Fol. VII v

]ο̣ν̣τ̣' ἔσ̣ω μ[ε] ναῶ̣ν τ̣ . δ̣ . [ ]νη[
]ην ὤπολλον οὐδ' ἐ̣σ̣κ̣ε[ ] . ε̣υ με̣ρ̣[
]τ̣οι Πύθωνος ἀρ̣τ̣[ ]σ̣ω . . [
]ματων ἐκειτ . [ ]ν̣ π̣ο̣ν̣η [
]ι̣π̣ε̣ . . . [εἴπ]ε̣ρ ἔσ̣τι σοι
]τ̣ου γ' εἰ τρίπους
]ς οἱ δ' ὑπώροφοι
]ἐφ[. . .]ξω τ[ό]δε
] . . . . . κοισιν αντο[. . .] . ιν
]ωδ' ἄλλην τινο̣[.] . η̣σ̣[. . .]ων
]φης, ὦ Φοῖβε, π̣ . [. .]ν̣η̣ν [τ]έχ̣ν̣ης
] . αιστε . . . ν . [.] . . . βολα

---

399 e. g. suppl. Pf. **400** sq. καὶ σέσ]ηπεν δακρ[ύοις] | παιδὸς ἢ γυνή suppl. A. contra legem Porsonis **401** ΓΥΝΗ vel ΓΟΥΝΗ? **402** σ]ὺν κρό[τῳ] Pf. **403** τάλ[αινα A. **404** sqq. parvum fragmentum cum]α̣ι̣ [etc. finem columnae alicuius continens bene ad h. l. quadrat; numerus litterarum perditarum indicari non potest (Hu.) **406** ante φει vestigia supra lineam ad **408—412** v. supra 369 sqq. **408** Μ[Є]ΛΛΩΝ metri causa legi non potest [ἤγαγ]ον τ' suppl. A. **409** ἔσκε[ν Hu. **412** suppl. A. vix recte v. infra ad 428 ἐστ' ἴσος? Pf. **415** ἐφ[θέγ]ξω suppl. A. mulier loquens (?) Apollini quae antea promisit in memoriam revocat (cf. hy. IV 265 ἐφθέγξαο τοῖον Pf.) **418** suppl. Hu. **419** Ἥφ]αιστε? Pf.

]α χρυσὸν μεν̣[. . . .] . . κύνες
ὅ]θεν μύρμηκες . [. .]σι πτεροῖς
]λ̣υσις καὶ φαῦλον οἰκήσει δόμον
]ς ἀρχαίους δ̣' ἀ̣τ̣ιμ̣ήσει̣[. . . .]ς
] . σιν κακὴν δ̣ . . . [.] . υ . α . α̣ι̣
] . . ντες ἄνθρωποι π̣ό̣νῳ
]α̣ι̣σ . [|] . εστον κα[.]τ[. . . .] + fr. 6v
]νήσους | σ̣τ̣ερεῖν δοτ̣ . [
]ερ[|]μ . . [|] . . κ̣ριθωμένην
]νπ[. . . πᾶ]ν ἀμαυρώσει χρ[ό]νος
] . τα̣[.] παιδὶ καλλίστη δόσι̣ς
]ο̣ν γένειον ἁγνεύει τριχός
λ]όγοι[ς] χαίρωσιν̣ [.]ρπ̣α̣ . [. .] . .
]τ̣ε̣ω̣ν̣ . . [. .] . [. . . . .] . [. . .] π̣ό̣δας
] . . . η . [.] . [. .] . . [.] . . . [. .]ι̣ς
] . τ . μπα̣ . . . σ̣μ̣ . . [. .]α̣ς
] . ν̣ σ̣ε̣ νύμφη . . δ̣ . . [. .] .
] . σ . ο̣ι̣σ̣ιν ἤεισαν̣ σ̣ὸ̣[
]π̣[.] . . νικάτω τα[. . .]
] . [. . . . . .]ε̣δ̣ . . . [. .]εον
] . ι̣σ̣ . . α̣ν̣[. .] . . ρ̣ο̣ς̣
] . ευ̣φ̣[. .] . η
] . λ̣λ̣ . [. .] . .

. . [
. . δ[
ο̣ἱ δ' ε̣[
ων̣ . [
τ[. . .] . [
τέξ[ο]μα̣ι̣[
εἶχ' ἄναξ ηπ̣[
α . . . . το . π[

423 ἀτιμήσει [θεοῦ]ς Pf. ἀτιμήσει[ς φίλου]ς A. 425 ΠΟΝΩ vel ΠΟΛΙϹ legi potest 426 sqq. v. supra ad 386 428 κριθωμένην Pf. med. pro act. (cf. κριθῶν πῶλος Aesch. Ag. 1641 Wil.); nulla vocabula nisi duarum vel quattuor (414) syllabarum in versus clausula ponuntur κριθῶμεν, ἦν Hu. 429 πᾶ]ν suppl. Pf. 430 ἐσ]τα[ί suppl. A. 431 ἀεὶ τὸ σ]ὸν suppl. A. 432 suppl. Hu. 437 Ο̣Ϲ̣ΙΝ pap. 440 suppl. Hu.

420 sq. Wil. cont. Herod. III 102 ἐν δὴ ὦν τῇ ἐρημίῃ ταύτῃ καὶ τῇ ψάμμῳ γίνονται μύρμηκες μεγάθεα ἔχοντες κυνῶν μὲν ἐλάσσονα, ἀλωπέκων δὲ μέζονα . . . οὗτοι ὦν οἱ μύρμηκες ποιεύμενοι οἴκησιν ὑπὸ γῆν ἀναφορέουσι τὴν ψάμμον . . . ἡ δὲ ψάμμος ἡ ἀναφερομένη ἐστὶ χρυσῖτις 429 cf. Simonid. fr. 4, 5 B. οὐθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος (Pf.) Soph. fr. 868 N.² 431 cf. hy. II 36 sq. (Pf.)

ὧν χοροῖς . . . [ἀρ]χὲ ̣κ̣αὶ τροφέ,
Κρήσιον κλ[ύδωνα]α̣ι̣ πέρι
θ̣ή̣σ̣ε̣τ̣[.] . [.] . . [ ]ε̣ι κατ .
χρὴ καλῶ̣[. . .]ω̣[.]τερ[ ]α̣θ̣α . [ ] . . τεω
τοῦτον . . . [ἵ]π̣πον[ ] . σ̣ο̣δ . . [ ] . . . . .
ω̣γ . . η̣ . . τ̣ι̣σ̣ω̣ν τ̣ις . [ ]κ’ ἐντ . [ ]ο̣[

fr. 1 r

]ν̣α̣ι̣ . . [
] . . . ε̣[
] . [.] . κ̣ |
] . [
] . [
— — — —

fr. 1 v

] . σαιπολ̣ [
] . καὶ λε[
]εις βου . [
]λ̣ε̣[
]φ̣[
— — — —

fr. 2 r

— — — —
] . υ̣σ̣ .
]λ̣α̣
] ἄ̣γ̣ν̣ο̣ν
] . . .
— — — —

fr. 2 v

— — — —
] . . . . [
] χ̣ρ̣ῖ̣σ̣ι̣ν̣ [
]σ̣ες ε̣ι̣π̣[
] χ̣ρ̣ῖ̣ε̣ σ̣α̣ . [
]η̣τ̣ . . η . [
— — — —

fr. 3 r

— — — —
] . . [
] . [
]ο̣ . . . . [
]ν̣α . [.]ε̣κ̣[
— — — —

fr. 3 v

— — — —
] . . [
]δ̣ο̣[
]ε̣ . [.]θ̣ . [
]η̣ . [.]επ̣ο̣[
] . [. .]ι̣σ̣ . [
— — — —

---

443 sq. suppl. Crus. **447** suppl. Hu. versuum numerus subscriptus est ΜΛ **449** sqq. folii pars superior, fort. f. VI (non VII) **461** ΆΓΝΟΝ pap. **466** ΧΡΕΙΕ pap. **468** m. posterior add. aliquid

fr. 4r

– – – –

] . . [.] . [
] . λο . . . ρ[
]ιλ' ο[. .]υδ . [

– – – –

fr. 4v

– – – –

] . . . . . . [
]υσε την[
] . . . [

– – – –

fr. 5r

– – – –

]ειη[
] γὰρ ηλ[
]τρος α[

– – – –

fr. 5r

– – – –

] . ι . [
]νμον[
]ιμιχ[

– – – –

fr. 6 v. supra 387 et 427

fr. 7r

– – – –

]α . [.] . ν
] . . [

– – – –

fr. 7v

– – – –

] . πα[
] . . πει[
]η[

– – – –

fr. 8r

– – – –

] . ισ . [
] . [

– – – –

fr. 8v

– – – –

] . . [
] . [

– – – –

fr. 9r

– – – –

] . [
] . ε . [
] . . γε[
] . . [

– – – –

fr. 9v

– – – –

] . ϑ[
]μ . [
]νυνη[
]ονε[

– – – –

488 fort. suppl. e schol. T Ξ 172 = Call. fr. 98d 1 Schn. infra 23 λίχνος ε]ἰμὶ κ[αὶ τὸ πεύθεσθαι] Pf. **489** atramento rescriptus **494** sq. . . . IC fort. inversum . ωO[

fr. 10r

– – – –

]τ̣οι .
] . . ει·
] . ε̣ι̣δ̣ . [

– – – –

fr. 10v

– – – –

] . . [
]η̣τιωπ̣[
]υ̣σον αις̣[
]μ̣ην[

– – – –

fr. 11r

– – – –

]δεσω[
]τ̣ε̣ι̣ . . λογ̣ . [
[β]ούλεσθε ῥέξω [
[σ]ὺν θεοῖσι καὶ . [
[. . .]ν . [
[. .] . . [

– – – –

fr. 11v

– – – –

]κεπο[
Διω]νύσου
]ς̣ Ἀπόλλωνος
] . ε̣ι̣τε
]ε̣

– – – –

fr. 12r

– – – –

]ο̣ . [
]ο̣χ̣[

– – – –

fr. 12v

– – – –

] . μ̣ [
]ι̣ντ[

– – – –

fr. 13r

– – – –

] . π̣[
]εν̣[

– – – –

fr. 13v

– – – –

]π̣ιογα[
]τ̣α̣ι̣ . . [

– – – –

fr. 14r

– – – –

] . [
] . [

– – – –

fr. 14v

– – – –

]μ̣η[

– – – –

515 sq. suppl. Hu. **520** suppl. Hu. **528** sq. fort. initia versuum

fr. 15ʳ

– – – –

]εισα . ευ . [
]αν ἐμὸς ϑ . [
]ε μὲν ἰκ . [
] . . νους ν[

– – – –

fr. 15ᵛ

– – – –

] . . . εν[
] . στον . [
]ης ν . . [
λ]αβε[ῖ]ν . [

– – – –

fr. 16ʳ

– – – –

]ρα . [
] . υ . [

– – – –

fr. 16ᵛ

– – – –

] . . [
]εν[

– – – –

fr. 17ʳ

– – – –

ελ[
ητ[

– – – –

fr. 17ᵛ

vacat

fr. 18ʳ

– – – –

] . . [

– – – –

fr. 18ᵛ

– – – –

]ιξ[

– – – –

fr. 19ʳ

– – – –

]χ . [

– – – –

fr. 19ᵛ

– – – –

]ιη[

– – – –

fr. 20ʳ

– – – –

] . . [
] . [

– – – –

fr. 20ᵛ

– – – –

]κ[

– – – –

10. PAP. OXYRHYNCH. 1363

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, The Oxyrhynchus Papyri XI (1915) p. 90—92 (cum imagine phototypica in tab. VI) Papyrus reperta Oxyrhynchi a. 1905/6 asservatur adhuc Oxonii apud A. S. Hunt. Saec. II exeuntis vel III ineuntis p. C. —

Hoc iamborum fragmentum exiguum proxime accedere ad Pap. Oxy. 1011, Fol. VI (v. supra 9, 304—368) et sine dubio ad eandem carminis partem pertinere iam viderunt editores primi.

535—542 fort. non ad hanc papyrum pertinent; atramentum et linearum interstitia similia, sed litterarum magnitudo et forma semel vel bis differunt **542** suppl. Hu.

— — — — — — — — — — — — — —

[. . . . .] . . β[
[. . . . ὦ]νδρες οἳ νῦν [
[. . . . κα]τηύλησθ' οἵ με[
[. . . . .] τε Μουσέων κα[ὶ
[ἐς τὸ πρ]ὸ τείχευς ἱρὸν [ἀλέες δεῦτε]
[οὗ τὸν] πάλαι Πάγχαιο[ν ὁ πλάσας Ζᾶνα]
[γέρων] ἀλαζὼν ἄδι[κα βιβλία ψήχει].
[. . . . . .]ι γὰρ ἐντὸς οὐ[
[. . . . . .]άγγη τις· ἡ πολ[
[. . . . . .]ντα βωμοί τ[
[. . . . .]αι πρὸς Ἅιδην[
[. . . . ἄν]δρες ὁκόσοι βο[
[ἥτις τραγ]ῳδὸς Μοῦσα λ[ηκυθίζουσα]
[. . . . . φ]θόνος τις ἐμ[
[. . . . .] δε καὶ τὸν ὃς χ[
[. . . . .]ν ἑταίρην ἀτ[
[. . . . . ἴ]αμβον ὅστι[ς

2 ἄ]νδρες Gr.-H., sed potius ὦ]νδρες cf. 3 et 5 Pf. 3 sq. suppl. Gr.-H. 5 sqq. suppl. Gr.-H. e Plut. Plac. philos. I 7 p. 880 E (Diels. Doxogr. Gr. p. 298) = Call. fr. 86 τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλ. ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς ἰάμβοις γράφων — 5 ἸΡΟΝ[vestigia spiritus asperi, fort. lenis (Hu.) ἁλέες Schol. Theocr. Steph. Byz. Tzetz. ἀλέες Plut. Choerob. 6 ΠΆΓΧΑΙΟ[pap. χάλκεον Plut. χάλκειον Tzetz. corr. Bentley Παγχαῖον coll. Plut. Is. et Os. 23 p. 360 7 ΑΛΑΖΩΝ pap. accentus gravis in paenultima magis ad ἀλαζὼν spectat, quod habent omnes codd. ψύχει codd. Reiske ψύχων Sext. Emp. ψήχει Bentl. ψῆχε Duebn. Bergk ψήχων Schn. 10]ΝΤΑ vel]ΑΙΤΑ vel]ΛΙΤΑ pap. ΒΩΜΟΊ pap. 11]ΑΙ vel]Ν pap. 12 suppl. Gr.-H. 13]ΩΔΟΙ et in fine vix Λ, fort. Τ pap., tamen fort. suppl. ad schol. Saibant. in Hephaest. p. 230, 20 Consbr. = Call. fr. 98c (Gr.-H.) 14 et 17 suppl. Gr.-H.

5—7 Schol. Tzetz. alleg. ad Il. Δ 37 (Cramer AO III 380, 14) 5 Schol. Theocr. VII 34c Choerob. in Et. M. p. 59. 49 v. ἀλές Steph. Byz. p. 300, 9. v. Ἡλιαία 6 cf. Némethy, Euhemeri rell. Budap. 1889 p. 73 sq. Wilamowitz, Textgesch. d. gr. Bukol. 171 sq. 7 Clem. Al. schol. ad Protrept. 18, 8 I p. 304 St. Sext. Emp. adv. dogm. III 51 II p. 225 Mutschm.

[. . . . .] . ώς τις τοὺς ν[
[τὰ πεντ]άμετρα τοῖς [
[. . . . . . .]ν ὅστις τῇ [
[. . . . . . π]ολλούς· ἐν[
[. . . . . . . ἄ]νδρες· ὡς [
[. . . . . . .] ἐκ γῆς ἤλπ[ισ
[. . . . . μω]μεύουσιν [
[. . . . . . .]ηστην πν[
[. . . . .]ως μητο[
[. . . . .] καὶ γρ[
[. . . . . ἐ]ξαρκ[
[. . . . .] ̣ μαι[
[. . . . .] δ[̣] . [

– – – – – – – – – – –

Reliqua iamborum fragmenta nondum in textu neque in adnotatione (post 118. 138, ad 160, post 217) allata breviter addam:

11. (75 a Schn.)

Strab. VIII p. 354 μέγιστον δὲ τούτων (sc. anathematum in Olympia positorum) τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίει Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον — ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε. cf. Paus. V 11, 9 et C. Robert, Archäolog. Märchen p. 51, 2

12. (79)

Zenob. Ath. II 77 (= Zenob. vulg. I 31 p. 11 Gott.) Ἁρπαγὰ τὰ Κοννίδα (Κιννάρου vulg. Hesych.) ταύτης μὲν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. Τίμαιος (fr. 57 a FHG IV p. 640 b M.) δ' ἔφη, ὅτι Κοννίδας (Κίνναρος vulg.) ἐγένετο πορνοτρόφος Σελινούσιος· πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλείψειν, τελευτῶν δὲ διέθετο οὕτως· ἁρπαγὰ τὰ Κοννίδα· ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς διαθήκης ὁ δῆμος τάς τε παιδίσκας καὶ τὰ χρήματα διήρπασεν. cf. Crusius, Philol. Suppl. VI 212 et quae ibid. satis incerta coniecit p. 285

---

19 suppl. Gr.-H. coll. 9, 313. 366 **21** sqq. suppl. Gr.-H. **24** suppl. Pf. **25** ante C etiam]Є]ʎ]ʎ legi potest **28** suppl. Gr.-H. **29** supra lineam ante μαι fort. spiritus asper

13. (80)

Schol. Pind. Ol. VII 156 p. 232 Drachm. ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια· οἱ δὲ Οἰ[νώναια]· ἀμφορίτης ἀγών, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς ἰάμβοις. cf. Apoll. Rhod. IV 1766 et Et. Gen. Reitzenstein, Gesch. d. gr. Etym. p. 42 (e perditis in Apoll. Rhod. Arg. scholiis) v. ἀμφιφορίτης· ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἔδραμον περὶ τὴν Ἀσωπίδα κρήνην ὑδρεύσασθαι. ὅθεν καὶ ⟨νῦν⟩ (add. Reitzenstein) ἀγὼν ἄγεται ἀμφιφορίτης λεγόμενος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, ἐν ᾧ οἱ ἐκεῖνον (Reitzenstein ἐκεῖσε codd.) ἀγωνιζόμενοι τοὺς κεράμους ὕδατος πεπληρωμένους κατὰ τῶν ὤμων ἀναλαβόντες τρέχουσι περὶ τῆς νίκης, φιλονεικοῦντες κατὰ τὴν μίμησιν τῶν ἡρώων

14. (81)

Schol. Aristoph. Pac. 1067 εὔηθες ζῷον ὁ κέπφος, οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος (Alex. 166) καὶ Ἄρατος (916) περὶ τῶν διοσημείων διαλεγόμενος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Fort. in fab. Aesop. supra 9, 160 sqq.

15. (82 b)

Strab. IX p. 438 (Apollod. νεῶν καταλ.) Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς ἰάμβοις τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία) τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. καὶ μὴν πολυίστωρ, εἴ τις ἄλλος, καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν οὔατα μυθεῖσθαι βουλομέν⟨οις ἀνέχων⟩. οἱ δὲ ὕστερον ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο. (Call. ipse etiam Argivos Veneri suem sacrificantes refert ἐν ὑπομνήμασι fr. 100[h] 1.) Strabonis verba melius Meineke p. 167 ad choliambos quam Schn. ad puros iambos redigere conatus est. (καὶ πάντα τὸν βίον κτλ. ad Aetiorum versum supra 8, 30 spectare vidit E. Kapp) de re v. Th. Wächter, Reinheitsvorschriften im gr. Kult, Religionsw. Versuche u. Vorarb. IX (1910) 82 sq.

16. (82 c) incert.

Heraclit. quaest. Homer. (ed. soc. philol. Bonn. 1910) p. 87, 5 πιθανῶς δὲ καὶ τὴν νῆσον, ἐν ᾗ ταῦτα διέπλασε, Φάρον ὠνόμασεν, ἐπειδήπερ ἐστὶ τὸ φέρσαι γεννῆσαι, καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον· „ἀφάρωτος οἷον γυνή". cf. Cod. Voss. gr. 20 (= Μεγάλη γραμματική) in adn. Gaisf. ad Et. M. p. 788, 28 καὶ ἀφάροτον τὴν ἀναροτρίαστον γῆν . . . καὶ Καλλίμαχος „ἀφάρωτος (ἀφάροτος cod.) οἷον γυνή" ἀντὶ τοῦ ἄγονος εἶπεν. Sed. Et. Gen. (Et. Gud. p. 239, 18 Stef.) v. ἀφάροτος, ἀναροτρίαστος post easdem etymologias omisso fragmento ipso addidit ἐν Ὑπομνήματι ἰάμβων Καλλιμάχου. Versus Callimachi varie temptatus, fort. ⏑ –]ἀφάρωτος οἷον [–]γυνή [– – Etsi in com-

mentario iamborum explicabantur haec verba, tamen aliunde sumpta esse possunt (ut e. g. Hecalae fragmentum 61 K. Theo in Aetiorum commentario tractavit); ἀφάρωτος ad exitum hexametri quadrat, οἷον γονή ad initium pentametri

17. (82 d)

χαῖρ' Εὐκολίνη.

Et. Gen. B (Miller, Mél. p. 133 deest in A) Εὐκολίνη ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, οἱονεὶ ἡ μὴ οὖσα εὐχερής· χαῖρ' Εὐκολίνη. Χοιροβοσκός. cf. Et. M. p. 392, 27 et Cramer, AP IV 182, 25

18. (83 b)

Schol. Aristoph. Pac. 835 (Diels, Vorsokr. I [3] p. 285, 28) Ἴων ὁ Χῖος· Διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής . . . ἔγραφε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα . . . μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. E schol. Suid. v. διθυραμβοδιδάσκαλοι

19. (83 c)

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω

Eustath. p. 781, 51 οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσα . . . σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Sine poetae nomine id. p. 1778, 27 et Sallustius in schol. Soph. Oed. Col. 1621 et ap. Suid. v. Μοῦσαι. Fort. Bathycles moriturus loquitur v. supra 9, 117 sqq.

20. (84)

οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν

Suid. v. πρῴ· . . . τὸ δὲ πρῷν περισπᾶται. Οὐ — ἤγειρεν. Καλλίμαχος. Sine poetae nomine Herodian. (I p. 494, 9 L.) ap. Ioann. Alex. τονικὰ παραγγ. p. 32, 9 Dind. Fort. ad fol. VI v. 303 sqq. spectat, perperam explic. Schn.

21. (88)

ἔβηξαν οἷον (ὠ)λίβαντα πίνοντες

Et. Gen. (Et. Gud. p. 87, 24 Stef.) ἀλίβας· ὁ νεκρός· ὁ ξηρός, ὁ μὴ ἔχων νοτίδα καὶ λιβάδα τινά . . . ἀλίβας δὲ καὶ τὸ ὄξος, τινές φασι· Καλλίμαχος „ἔβηξαν — πίνοντες" παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι καὶ σπένδεσθαι.

ἀλίβαντα codd. ἁλίβαντα = οἱ ἀλίβαντα Bergk ὠλίβαντα aut script. plena ⟨οἱ⟩ ἀ. Immisch, Arch. f. Relig. Wiss. 1911, 449 sq. cf. Hippon. fr. 102 B

22. (98 a)

τὸ πῦρ δὲ τὠνέκαυσας †εροσου πολλὴν
πρόσω κεχώρηκ᾽ ἐς φλόγα· - -
- - ἴσχε δὲ δρόμου [πάμπαν]
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέρην κάμψῃς
μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον[
ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς

Choerob. περὶ τῶν ποιητικῶν τρόπων, Spengel, Rhet. Gr. III 245 ἀλληγορία . . . ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ „Τὸ πῦρ δέ τ᾽ ἀνέκαυσας ἔρος (cod. Bodl. Cramer AO IV 399, 25 ἕως Vatic. 1405 Sp. Walz VIII 804) οὐ πολλῇ κεχώρηκε φλογί" καὶ πάλιν· „ἴσχε δὲ (om. Par. 2929) δρόμου μαργῶντας ἵππους μὴ δευτέραν κάμψῃς, μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος (κόμβυλος impr.) κυβιστήσῃς" (Par. W. Sp. κυβιστής Bodl. κυβιστῇς Boiss.) Gregor. Cor. π. τρόπων, Spengel, Rhet. Gr. III 216 (Boiss. A. III 271 „Tryphon" Schol. Londin. in Dionys. Thr. art. gramm. Gr. Gr. III [1901] p. 457, 16 Hilg.) παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν ἰάμβοις „Τὸ πῦρ ὅπερ (ὅτε Par. 2008) ἀνέκαυσας (ἐνέκαυσας Barocc. 76) πολλὴν πρόσω κέχρηκε (κέχρηται Par.) φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαργοῦντος ἵππου" (μαργοῦντας ἵππους Par. Bar.) **1** τὠνέκαυσας Pf. τἀνέκαυσας Meineke Bergk **2** κεχώρηκ᾽ ἐς Pf. **3—5** Meinekii coniecturas secutus sum (an dactylum in primo pede v. 5 admiserit Call., dubito v. supra 9, 292 τοι ἄρα prop. Schwartz) Schneideri choliambi a Callimachi arte metrica maxime abhorrent

23. (98 d, 1)

λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι

Schol. T Il. Ξ 172 „ἑδανῷ" δὲ τῷ εὐώδει, οἱ δὲ ἡδεῖ, γλυκεῖ, αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι (Hecker, Com. Call. p. 8 πυθέσθαι cod.) Pro καί τὸ scr. καινὰ Hecker, l. l. et Polak, Verslagen en Med. Akad. v. W. 1894 p. 186 v. supra 9, 488

24. (98 e)

Et. Gen. A et B (Miller, Mél. p. 183) Κεραιίτης. (Κεραϊστής codd. Κεραΐτης Schn.) τόπος Μιλήτου· ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ᾽ αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. Ὧρ(ος). Κεραιίτης in inscr. Miles. nr. 133, 30. 31 A. Rehm, Delphinion v. Milet, Inschr. 1914 p. 279

25. (99)

Ἀλεῖος ὁ Ζεύς

Schol. Pind. Ol. X 55 p. 324 Drachm. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος· „Ἀλεῖος ὁ Ζεύς". cod. B Ἀλεῖος, DEQ Drachm. Ἄλιος, sed cf. Anon. Ambros. 14 (ἐπίθετα Διός) ἀλείου (ex ἀλίου corr.) Schoell-Studemund, Anecd. I p. 264 et Pind. Isth. II 24 Ζηνὸς Ἀλεῖοι; sine poetae nomine Steph. Byz. v. Ἦλις; Suid. v. Ἄλειον (ex Anon. Ambros.)

26. (100)

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ

Eustath. p. 1627, 43 ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα τοῦ γάλα ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους (p. 206 Nauck) κεῖται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη γράψας· „Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ", ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. id. p. 1761, 37 sine poetae nomine

27. (—)

ἀργ⟨οῦ⟩ κοτε π⟨ν⟩έοντος ἤκαλον νότου

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1890/1 p. 9 sq.) ἤκαλον· ἡσύχως ἢ ἥσυχον. Καλλίμαχος· „ἀργοκότε πλέοντος ἤκαλον νότου". παρὰ τὸ ἦκα ἐπίρρημα. „ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα', Γ 155) ἢ παρὰ τὸ ἄκαλον, ὅθεν ἀκαλαρρείτης, γίνεται ἤκαλον. τὸ δὲ ἄκαλον παρὰ τὸ ἕκηλος ὁ ἥσυχος. Callimachi ex iambis puris versum servatum emendavit Reitzenstein, ἀργὸς νότος idem ventus est, qui aliis locis ἀργεστὴς νότος vel Λευκόνοτος appellatur (Fr. de Jan, De Call. Homeri interprete 1893 p. 44) cf. supra 1, 51; etiam choliambus restitui potest, minus probabilis, ἀργ⟨οῦ⟩ κοτε πλέοντος ἤκαλον ν⟨αύ⟩του (R.), quem referas fort. ad fabulam traditam in Ps.-Dosith. 4: Crusius, Babr. nr. 248 p. 206 (Pf.)

Certe trimetri recti pauca haec sunt fragmenta:

28. (76)

τὴν ὡγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο
τῇ καὶ λίπουρα καὶ μονωπὰ θύεται

Euphronius fr. 71 (Strecker, De Lyc. Euphron. Eratosth. com. interpr. 1884 p. 48) in Schol. Aristoph. Av. 873 Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (sc. Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκεῖ κριὸν κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει· „τὴν — θύεται". Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασται cf. Theogn. 11 et Call. hy. III 188, de argumento Paus. I 31, 5; 43, 1

29. (77)

οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους

Schol. Pind. Isth. II 9 οὐδ' ἐργάτις, ὅ ἐστιν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν· „Οὐ — νέπους (Χῖος ὑλλιχοῦν ἔπους codd. corr. Scalig.) λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. cf. Tzetz. Chil. VIII 828. De Musa mercedem quaerente v. supra ad 9, 309; Ὑλλ. νέπ. i. e. Ὑλιχίδης, de qua gente cf. IG XII 5 nr. 609, 103 et nr. 637.

30. (78)

καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι

Et. Gen. A et B (Et. M. p. 534, 32) v. κόχλος . . . ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ καὶ νέος νέαξ (ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· „καὶ — τομώτατοι") καὶ μύρμος μύρμαξ. De forma νεήκων cf. Herodian. II p. 630, 13 L.; „iuvenum acutissimi", nil mutandum

31. (82)

κοὐχ ὧδ' Ἀρίων τὠπέσαντι πὰρ Διὶ
ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος

Steph. Byz. v. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας . . . Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί· „κοὐχ — ἵππος". 1 Ἀρείων Steph. Schn. Ἀρίων Ψ 346 Hesiod. scut. 120 Bentl. Ἐρίων in nummis Head, HN [2] p. 456 (de re v. Malten, Arch. Jahrb. 1914, 201—209) πὰρ Ζηνὶ Schneidew. GGN 1846 p. 979 2 ἴθυσεν Meineke

32. (82 a)

αἰτοῦμεν εὐμάθειαν Ἑρμᾶνος δόσιν

Et. Gen. B (Miller, Mél. p. 318 deest in A) ὦ τάν, ὦ σὺ ἑταῖρε· λέγεται καὶ ἐπὶ εἰρωνείας· ὡς παρὰ τὸ μέγιστος μεγιστὰν καὶ Ἑρμῆς Ἑρμάν, ὡς (καὶ cod.) „Ἑρμὰν ἀτρεκέως" καὶ Καλλίμαχος· „αἰτοῦμεν — δόσιν". cf. epigr. 48, 1 W. εὐμαθίην ᾐτεῖτο

[ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΚΑΛΗ]

33. PAP. SOCIET. ITAL. 133

Pubblicazioni della società italiana per la ric. d. Pap. greci e lat. in Egitto. Papiri greci e latini II nr. 133 (1913) p. 54—56, addenda ib. et vol. III (G. Vitelli), cum imagine phototypica in tab. I. De

papyro, Oxyrhynchi reperta, v. supra nr. 1. — Egerunt de ea U. v. Wilamowitz-Moellendorff, Deutsche Literatur-Ztg. 1913, 1864; O. Crusius, Lit. Zentralbl. 1913, 1725, iterum edidit Ida Kapp, Callimachi Hecalae fragmenta, Diss. Berlin 1915, fr. 37 p. 32 sq., fr. 41 p. 34 sq.; W. Weinberger, Philol. 76 (1919) S. 68—92.

In recta papyri pagina frustulum colloquii exstat, quo Theseus „cum narrasset quis esset et unde cur iret, rursus ex Hecala quaesivit quo casu factum esset, ut in hac solitudine habitaret" (Schneider II p. 181); an in versa pag. Hecala de aliquo heroe, quem prioribus temporibus viderit, loquatur, nondum liquet.

Recto

αὐτίκα δ' ἐ]ς Μαραθῶνα κατέρχομαι ὄφρα κ[ε] π̣α̣ρ̣ . .[
. . Παλλὰς] δὲ καθηγήτειρα κελεύθου.
τῶς ἄρ' ἐμεῦ μεμάθ]ηκας ἅ μ' εἴρεο· καὶ σὺ [δὲ] μαῖα
λέξον ἐπεὶ καὶ ἐμο]ί τι ποθὴ σέο τυτθὸν ἀκοῦσαι
] . . γρῆυς ἐ[ρη]μαίῃ ἔνι ναίεις.
τίς πόθεν ὧδ' ἤλθες, ποίη δέ τοί ἐσ]τ̣ι γενέθλη.

Verso

. . . . ο̣μ̣ε̣νην . . . . [
τὸν δ' ἀπ' Ἀφιδνάων ἵπποι φ[έρον ἡμιθέροισι[ν]
εἴκελον· ο̣ἵ τ' εἶεν Διὸς υἱέε̣[ς ἢ θεοὶ αὐτοί]
μέμνημαι καλὴν μὲν α̣[
ἄλ[λ]ικα χρυσείῃσι̣ν̣ ἐεργομ[ένην ἐνετῇσιν]
ἔργον . [. .] . νε̣ο [. . . .]' ο̣ . [

1 ὄφρα κ. dispexit Wil. in imag. phototyp. (εργο Vit.) „in fine [ε] si recte suppletum est, non in linea, sed paulo elatius scriptum erat; praeterea T vel l pro Π, O vel Є pro λ, ⲫ vel l pro ϒ legi litterarum vestigia non vetant" Wil. ap. Kapp 1 sqq. e. g. suppl. Vit. ὄφρα κε τα[ῦρον | ζωὸν ἕλω] prop. Weinbg. 5 ἐ[ρη]μαίῃ T. Lodi et Wil. probante Vit. inter v. 6 et 7 triginta duo fere versus desunt cf. supra papyros Berolinenses nr. 1 et 6 8 suppl. Wil. 9 ΪΚΕΛΟΝ pap. suppl. Wil. 11 e Call. fr. 149 suppl. et corr. Wil. ΧΡΥϹΕΙΟΙϹΙΝ pap.

2 Παλλάς cf. Stat. Theb. 12, 583 sic tibi non ullae socia sine Pallade pugnae cf. Apoll. Rh. III 1182 προηγήτειραν ὁδοῖο 4 cf. supra nr. 8, 21 8 quis sit heros Aphidnis veniens, non possumus divinare 11 Et. M. p. 68, 34 = Call. fr. 149 ἄλλιξ ... σημαίνει δὲ κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος ... corruptus legitur hic locus in Et. Gen. (Miller, Mél. p. 24, Cramer AP IV 5) Suid. v. ἄλλικα Suid. ἐνετῇσι· περόναις cf. Euphor. fr. 154 Sch. ἄλλιξ Ξ 180 χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.

34. MITT. PAP. RAIN. VI

Th. Gomperz, Aus der Hekale des Kallimachos, Sonderdruck Wien 1893 (cum duabus tabulis: I „Lichtdruck“, II „Facsimile“) (G); idem (G[2]) in Mitteilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer VI (1897) 1—18; Th. Gomperz (G[3]), Hellenika II (1912) 273—301. Tabula lignea in usum scholarum facta hieme 1877/78 prope Arsinoën urbem reperta est; asservatur in bibliotheca aulica Vindobonensi. Saec. IV. p. C (fort. saec. I. Kenyon). Egerunt de ea U. v. Wilamowitz-Moellendorff, GGN 1893, 731—747 (Wil.); O. Crusius, Literar. Zentralbl. 1893, 1115 sqq.; E. Maass, Deutsche Lit.-Ztg. 1893, 1033 sqq.; Th. Reinach, Rev. étud. grecq. VI (1893) 258 sqq.; Kenyon, The Class. Review VII (1893) 429 sq.; E. Piccolomini, Nuova Antologia 130 (1893) 499—507; Gg. Knaack, Berl. philol. Wochenschr. 1894, 420 sqq.; H. J. Polak, Verslagen en Mededeelingen d. K. Akademie v. Wetenschappen, Afd. Letterk. 3de R., Deel X (1894) p. 124—187; R. Ellis, Journal of Philology 24 (1896) 148—155; W. Weinberger, Kallimacheische Studien, Jahresber. d. Gymn. Wien-Hernals 1894/5 p. 7—13; Rannow, Wochenschr. f. klass. Philol. 1896, 483 sqq. Ἰωάννης Ἀσπριώτης, Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολογικὸς σύλλογος 29 (1907) p. 133—140; iterum edidit Ida Kapp, Call. Hec. frg. 1915 fr. 58 p. 42 sq., fr. 60 p. 44 sq. fr. 62 p. 46 sq., fr. 64 p. 48 sq.; W. Weinberger, Philologus 76 (1919) 68—92.

Quattuor columnarum secundam signo IB (= 12), quartam IΔ (= 14) notatam esse satis incertum est (G. p. 18), primam post alias scriptam fabulae finem referre J. Zingerle (apud G. Excurs I) nulli probavit nisi Reinachio.

Theseus cum tauro vincto revertens ad Aegeum patrem Athenas nuntium mittit et ab agricolis φυλλοβολίᾳ celebratur (col. I). In sequentibus columnis cornix de Erichthonio Cecropisque filiis et de gravi Minervae in cornices ira narrat et vaticinatur similem corvi poenam: omnia haec cornicis verba satis multa Hecala colloquens cum altera anu nocte ante suam ipsius mortem et Thesei Marathone reditum referre videtur (ut in iambis oliva avium sermonem), postremo (53 sqq.) vicinus quidam „pruinosus“ duas mulieres dormientes suscitat. (Aliter Wil. l. l. p. 734 sq.)

col. I

. . . . ἑτέρην περίαπτε καὶ εἰν ἄορ ἧκεν·
ὡς ἴδον, [ὡς] ἅμα πάντες ὑπ[έτρ]εσ[α]ν ἠδ᾽ [ἐλίασ]θεν

---

1 satis incertum [αὐτὰρ ὁ γ᾽ ἥρως][ἂψ τελαμῶ]ν᾽ ἑτέρ(η) vel δέσμην ἑτέρην Polak, οὗ σειρὴν ἑτ. Piccol. Sensus fort.: altero loro taurum vinxit, alterum (sibi) circumligavit et gladium immisit, quem pugnans de arbore suspenderat (Pf.) 2 [ὡς] ἅμα Crus., al. coll. Theocr. II 82, III 42,

ἄνδρα μέγαν καὶ θῆρα πελώριον ἄντ[α ἰ]δέσθαι,
μέσφ' ὅτε δὴ Θησεύς φιν ἀπόπροθι μακρὸν ἄυσε·
„μίμνετε θαρσήεντες, ἐμῷ δέ τις Αἰγέϊ πατρί
νεύμενος ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης
ὧς ἐνέποι — πολέων κεν ἀναψύξειε μεριμνέων —·
Θησεὺς οὐχ ἑκὰς οὗτος, ἀπ' εὐύδρου Μαραθῶνος
[ζ]ωὸν ἄγων τὸν ταῦρον.“ ὁ μὲν φάτο, τοὶ δ' ἀίοντες
[π]άντες [ἰ]ὴ παιῆον ἀνέκλαγον, αὖθι δὲ μίμνον.
οὐχὶ νότος τόσσην γε χύσιν κατεχεύατο φύλλων,
οὐ βορέης οὐδ' αὐτὸς ὅτ' ἔπλετο φυλλοχόος μ[ε]ίς,
[ὅ]σσα τότ' [ἀ]γ[ρ]ῶσται περί [τ'] ἀμφί [τ]ε Θησέι βάλλον,
[οἵ μιν ἐκυκλώσα]ντο περισταδόν, αἱ δὲ γυναῖκες
[. . . . . στόρνῃσιν ἀνέστεφον] —

Colluth. 251, Opp. Hal. IV 97 o[ἵ δ'] G, qui cetera suppl. Τ in ὑπέτρεσαν correctum e Δ 3 suppl. G 5 ΔΙC tab. 6 ΩCΤΟΚΙCΤΟC tab. corr. G. ad Suid. v. ἄστυρον = Call. fr. 288 ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης 8 ΟΥΧ ΟΥΤΟC (supra ΕΚΤΑC) tab. οὐχ ἑκὰς οὗτος Ellis coll. β 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος Diels ap. Piccol. et Sudhaus, Menanderstudien 1914 p. 65 οὖλος Polak probante G. Pasquali, Quaest. Call. p. 54 coll. hy. II 76 = integer 9 ΜΕΝ corr. e ΜΕΓΑ 12 sq. suppl. G. 14 suppl. G. coll. hy. III 170. 267, IV 250 ΠΕΡΙCΤΑΤΟΝ tab. 15 suppl. G e Suid. = Call. fr. an. 59 v. στόρνῃσιν· ζώναις· αἱ δὲ γυναῖκες στόρνῃσιν ἀνέστεφον. περὶ Θησέως. — singularum columnarum 22 fere vv. deesse ex Eurip. Phoen. vv. 1097—1107 et 1126—1137 in duabus columnis tabulae tergo inscriptis concludi potest

---

3 ἄντα ἰδέσθαι in fine hex. cf. ε 217 8 εὐύδρου Μαραθῶνος cf. fr. 90 K ἐννότιος . . . Μαραθών 11 cf. ε 487 χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων 12 cf. Pollux I 231 φυλλοχόος μήν . . . Ἡσίοδος = fr. 240 Rzach μείς Apoll. Rhod. IV 216 ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί 13 sqq. de φυλλοβολία cf. Eratosth. in Schol. Eur. Hec. 573 Schw. Phot. Suid. v. περιαγειρόμενοι . . . τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λαβεῖν 14 cf. Quint. Smyrn. XII 362 μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν (G). Greg. Naz. carm. II, 1, 16, 13 = Migne PG 37, 1255 λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔχυντο περισταδόν (Pf.)

col. II.

— — — — — — — — — — — — — — —
καί ῥ' ὅτ' ἐ̣π̣ό̣φ[θη] . . . . ἐφ' ὃν ἄν τιν' ἕκαστοι
Οὐρανίδαι ἐπάγοιεν ἐμῷ πτ[ε]ρῷ, ἀλλά ἑ Παλλάς
τῆς μὲν ἔσω δηναι⟨ὸ⟩ν ἀφῆ δρ[ό]σον Ἡφαίστοιο
— μέσφ' ὅτε Κεκροπίδῃσιν ἐπ' Ἀκτῇ(?)θήκατο λᾶαν —,
λάθριον ἄρρητον, γενεῇ δ' ὅθεν οὔτε νιν ἔγνων
οὔτ' ἐδάην, φήμη δὲ κατ' ὠγυγίους εφαν[α]υται
οἰωνούς, ὡς δῆθεν ὑφ' Ἡφαίστῳ τέκεν Αἶα.
τουτάκι δ' ἡ μὲν ἑῆς ἔρυμα χθονὸς ὄφρα βάλοιτο,
τήν ῥα νέον ψήφῳ τε Διὸς δυ[ο]καίδεκα τ' ἄλλων
ἀθανάτων ὄφιός τε κατέλλαβε μαρτυρίῃσιν,

17—19 corrupta; de recto versuum ordine dubitat Wil. ap. Kapp **17** ἐπόφ[θη] G. et post lacunam ἐφ' valde incerta **18** ἐμὸν πτερὸν Piccol. **19** ΔΗΝΑΙΩΝ tab. δηναι⟨ὸ⟩ν (?) G ταῖς μὲν ἔσω Λήναιον Maass ⟨λικ⟩ναῖον Weil ap. Reinach ἀφῆ 3 sing. ind. aor. II G. δὴ νάσσεν ἀφὴ (accus. adiect. ἀφής Hesych. ἀδύνατος, ἄλ⟨α⟩λος) Polak **20** Ἀκτῇ ante caes. bucol. contra rem metr. esse monet P. Maass; in tab. phototyp. nil dispiciendum **21** ΟΥΔΕ tab. οὔτε Wil. ap. Kapp **22** ΩΓΑΓΙΟΥϹ tab. corr. G ЄΦΑΝ.ΥΤΑΙ tab. φήμη . . . ἔφαν [α]ὐταί G ἔφατ' αὐτή Maass φῆμαι ἑ. α. (αὐταί = αὐτόματοι) Crus. Knaack Φήμη Rannow φήμη . . . πεφάτισται e. g. Wil. ap. Kapp ἀφανοῦται Weinbg. **23** fort. τέκε Γαῖα Wil. GGN **24** ΤΑΥ-ΤΑΚΙ tab. **25** ΔЄ tab. **26** Ὄφιος Maass

---

18 ἐμῷ πτερῷ cornix narrat cf. hy. I 13 ἀλλά ἑ Ῥείης **19** δρόσον Ἡφαίστοιο i. e. Erichthonium, de cuius generatione Call. in Hecala rettulisse iam tradiderat subscriptio Schol. AD B 547 (fr. 61 Schn.) C. hanc fabulam ex „Amelesagora" (Antigon. Caryst. 12 cf. Wilamowitz, Homer u. d. Ilias 370, 2) sumpsit (Wellmann, Herm. 1910, 558 sqq.), e Call. Ovid. met. II 550—565 cf. Aesch. Ag. 141 Wil. δρόσοις . . . λεόντων Nonn. Dion. 41, 63 ὃν τέκε Γαίης αὔλακι νυμφεύσας γαμίην Ἥφαιστος ἐέρσην **20** ἐπ' Ἀκτῇ fort. ad h. l. (aut ad 9, 264) spectat Schol. Verg. Georg. IV 463 p. 80 Keil, Attica quae Acte aliquando vocata est, ut Callimachus et alii prodiderunt (ubi Schneider II p. 552 ad fr. 348 Actaea scribere maluit) Pf. **24** Antig. Car. l. l. ἵνα ἔρυμα πρὸ τῆς ἀκροπόλεως ποιήσῃ **26** in iambis supra 9, 263 Cecrops (ἀνὴρ ὄφις τὰ νέρθεν) iudex, hic testis est cf. Apollod. III, 14, 1

Πελλήνην ἐφίκανεν Ἀχαιίδα· τόφρα δὲ κοῦραι
αἱ φυλακοὶ κακὸν ἔργον [ἐ]πεφράσσαντο τελέσσαι,
κίστης . . . . δεσμά τ' ἀνεῖσαι.

col. III

v. 30—33 non iam extant in tabula

— — — — — — — — — — — —

. . . . Ἀθήνης
. . . . μοῦναι δὲ παραπτυόμεσθα κορῶναι
δαίμοσιν· οὐ γὰρ ἔγωγε τεόν ποτε πότνια θυ[μ]όν
. . . . ὅσα πολλὰ παραίσια μήποτ' ἐλαφροί
[ζώ]ομεν οἰωνοί, τότε δ' ὤφελον . . . . -
οὕτως ἡμετέρην μὲν ἀπέπτυσεν, οὐδὲ γενέθλην
ἡμετέρην ἑ καλεῖν . . . . ἀλλὰ πέσοιο
μηδέ ποτ' ἐκ θυμοῖο βαρὺς χόλος αἰὲν Ἀθήνης·
αὐτὰρ ἐγὼ τυτθὸς παρέ[ην] [γ]όνος· [ὀ]γδ[ο]άτ[η] γάρ
ἤδη μοι γενεὴ πέλ[εται], δεκάτη δὲ τοκεῦσι
. . . .

28 αἱ addubit. Wil. GGN **29** ΚΕΙϹΤΗ tab. G. ante δεσμά Wessely ap. G [2] ΔΑΚΑ dispexit, fort. [πύν]δακα **35** sq. παραπτυόμεσθα — τεόν dispexit Wessely ap. G [2] παρὰ πτύ[χας]? G. περιπτυχθέντα Ellis, qui cetera supplere conatus erat **37** ὅσα disp. Wess. **38** [ζώ]ομεν Maass coll. Arat. Phaen. 1102 ζώομεν ἄνθρωποι [ζή]σομεν G. εἶναι ἄναυδος suppl. Piccol. **39** ἡμετέρην μὲν G. cetera disp. Wess. **40** sq. ἀλλὰ — θυμοῖο Wess. μηδέ ποτ' ἐκθύ[σαιτ]ο? G. **42** suppl. G. **43** suppl. G. δεκάτη δὲ τοκεῦσι disp. Wess.

27 cf. Apoll. Rhod. I 177 Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιίδος **29** cf. Euphor. fr. 95, 4 Scheidw. Ἕρσῃ [οὕνεκ' Ἀθ]ηναίης ἱερὴν ἀνελύσατο κίστην Ovid. met. II 560 Aglauros nodosque manu diducit **35** sqq. cornicem de Minervae in cornicum genus ira narrare constat, singula paene omnia incerta **37** παραίσια Δ 381 **40** ad etymologiam nominis Ἑκάλη spectare videtur cf. Et. Gen. (Reitzenstein, Ind. Rost. 1890/91 p. 14) Ἑ. οὖν ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα **41** cf. Lucr. VI 753 usque adeo fugitant (sc. cornices) non iras Palladis acris pervigili causa, Graium ut cecinere poetae (Knaack) **42** sq. de cornicum aetate cf. Hesiod. fr. 171 Rz. ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη ἀνδρῶν γηράντων

col. IV

. . . .
[δεί]ελος ἀλλ᾽ ἢ νὺξ ἢ ἔνδιος ἢ ἔσετ᾽ ἠώς
εὖτε κόραξ, [ὅ]ς νῦν γε καὶ ἂν κύκνοισιν ἐρίζοι
καὶ γάλακι χροιὴν καὶ κύματος ἄκρῳ ἀώτῳ,
κυάνεον φὴ πίσσαν ἐπὶ πτερὸν οὐλοὸν ἕξει
ἀγγελίης ἐπίχε[ι]ρα τά οἵ ποτε Φοῖβος ὀπάσσει,
ὁππότε [κ]εν Φλεγύαο Κορωνίδος ἀμφὶ θυγατρός
Ἴσχυι πληξίππῳ σπομένης μιερόν τ[ι] πύθηται."
τὴν μὲν ἄρ᾽ ὣς φαμένην ὕπνος λάβε, τὴν δ᾽ ἀίουσαν.
καδδραθέτην δ᾽ οὐ πολλὸν ἐπὶ χρό[νον], αἶψα γὰρ ἦλθεν
στιβήεις ἄγχουρος· „ἴτ᾽, οὐκέτι χεῖρες ἔπαγροι
φιλητέων· ἤδη γὰρ ἑωθινὰ λύχνα φαείνει·
[ἀ]είδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον·

---

46 suppl. G. **49** οὐλοόν addubit. Wil. fort. ἐπὶ — ἕσσει = ἐφέσσει G.

Aegei temporibus cornix Cecrope regnante nata octavam aetatem agere poterat, cum Aegeum octavum post Cecropem Atticae regem fuisse Atthis quaedam Philochoro antiquior referret cf. Marm. Parium ed. Jacoby p. XIV (de Philochoro Wil. GGN 1893 p. 734) **46** δείελος ἀλλ᾽ = ἀλλὰ δείελος v. Schneider ad hy. I 18 cf. Φ 111 ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ **47** sqq. cf. Ovid. met. II 534 sqq. **48** Herodian. Exc. ed. Hilgard 1887 p. 15, 10 τὸ γάλα, γάλακος, γάλακι. παρὰ Καλλιμάχῳ fr. 551 (II 646, 29 L. γάλακτος codd. em. G. ad h. l. coll. Herodian. I 352, 3) cf. Opp. Cyn. III 478 γαλακόχροες (codd. γαλακτόχροες em. Kapp ad h. l.) Suid. κύματος ἄκρον ἄωτον· ἀφρος = Call. fr. an. 40 cf. hy. II 112 **50** sqq. cf. Hesiod. fr. 123 Rz. τῆμος ἄρ᾽ ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, φράσσεν δ᾽ ἄρα ἔργ᾽ ἀίδηλα Φοίβῳ ἀερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνιν Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα ἀγγελίης ἐπίχειρα cf. Ovid. met. II 631 sperantemque sibi non falsae praemia linguae **52** cf. Hom. hy. Apoll. II 32 Ἴσχυ(ι) . . . εὐίππῳ **54** ο 494 καδδραθέτην οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον + μ 407 αἶψα γὰρ ἦλθε **55** Suid. στίβη· πηγυλὶς ἢ πάχνη. Ὅμηρος (ρ 25) στίβη ὑπηνοίη. τουτέστιν ὀρθρινή. Καλλίμαχος (καί codd. em. Pf. cf. supra ad 8, 11) στιβήεις. ἡ ὑπὸ τὴν ἕω γινομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος **56** Hesych. φιλητῶν· γένος κλεπτῶν (Call. fr. an. 244) Et. M. p. 572, 32 = Call. fr. 255 παρὰ Κ. „λύχνα φανείη" κατὰ μεταπλασμόν cf. Herondas VIII 6 **57** Schol. Aristoph. Ran. 1297 = Call. fr. 42 καλεῖται . . . τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντλῆται ἱμαῖον Suid. v. ἱμαῖον . . . καί

ἔγρει καί τιν' ἔχοντα παρ[ὰ] πλόον οἰκίον ἄξων
τετριγὼς ὑπ' ἄμαξαν, ἀνιάζουσι δὲ πυκνοί
[δμ]ῶοι χαλκῆες κωφώμενοι ἔν[δον] ἀκουήν.

60 suppl. G. κωφώμενον propos. Heiwerden ap. G [3] ante ἀκουήν potius C quam N ἐν[τὸς] G [2], sed cf. Nonn. Dion. X 12 ἔνδον ἀκουῆς (Kapp)

πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ἔγρει. Καλλ. Ἑκάλῃ (cod. E ἀείδει) Suid. v. ὑδατηγὸς ἀνήρ· ὁ ἀντλῶν **58** Schol. Apoll. Rhod. III 1150 = Call. fr. 278 ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός· Καλλ. ἔγρει καί τιν' ἔχοντα περίπλουν ἔγρει cf. Herodian. I 452, 26 L.

35. (31 Kapp)

Νισαίης ἄγλιθες ἀπ' Ὀργάδος

Pap. Berol. 9780 Didym. ad Demosth. Phil. XII col. 14, 34 (Berl. Klass. Texte I p. 69) κ[αὶ] ἔστιν ὁ λόγος τὰ νῦν Δη[μ]οσθένε[ι π]ερ[ὶ] τῆς Μεγαρικῆς Ὀργάδ[ος], ἧς καὶ Καλλίμαχός που μνημονεύων φησ[ί]· — που = in Hecala Wil. ΝΕΙϹΑΙΗϹ pap. cf. fr. 140 ἀμφί τε κεβλήν | εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. ἄγλιθες megarice (?) = σκορόδων κεφαλαί Aristoph. Ach. 763, Vesp. 680

36. incertum (93 K.)

ἀλλὰ Διωνύσου Ἀπατήνορος, ὅς ῥα μελαίνης
ὤπασε Κεκροπίδαις ἱερῆς δείκηλα σισύρνης

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1890/1 p. 15) Ἀπατήνορα· sequuntur versus sine poetae nomine, quos Callimachi Hecalae vindicavit Reitzenst. l. l. coll. frg. sequ. et Suidae glossis δείκηλα et Κεκροπίδης, quae e Salusti commentario sumptae esse possunt. Nonn. Dion. 27, 301 sqq. cont. Kapp

37. (94 K.)

εὖ δὲ Διώνυσ[ον μελαναίγι||δ]⟨α⟩, τόν [πο]τ' Ἐλευθήρ
εἵ[σατο, Λιμναίῳ || δὲ χ]οροστάδας ἦγον ἑ[ορτάς]

Pap. Oxy. 853 col. X 7—10 (vol. VI p. 124) Comm. Thucyd. II 15, 4 τὸ ἐν Λ[ίμνα]ις Διονύσο[υ· Καλλίμαχος] || μέν φησ[ιν] — Καλλ. suppl. Wil., cetera Grenf.-Hunt **1** post primam lacunam || [.] H pap. μελαναίγιδα Kapp coll. Suid. v. μέλαν et Nonn. Dion. 27, 302 **2** εἵ[σατο suppl. Wil. Λιμναίῳ — ἑορτάς = fr. 66a Schn. Schol. Aristoph. Ran. 216 Καλλ. ἐν Ἑκάλῃ. Steph. Byz. v. Λίμναι

38. (154 K.)

ἀεὶ δ' ἔχον ἔντομα σηκοί

Pap. Oxy. 853 col. X 34 (vol. VI p. 125) Comm. Thucyd. II 17, 1 καὶ τ[ὰ] ἡρῷα πάντα· . . . λέγουσι δὲ ἡρώων μὲ[ν τοὺς] || σηκούς, θεῶν δὲ ναούς· Καλλ.[ίμαχος] || ἀεί κτλ. Hecalae? Gr.-H.

39. incertum (153 K.)

Et. Gen. A et B (Reitzenstein (l. l.) Ἀρρηφόροι καὶ ἀρρηφορία. ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾷ ἐν Σκιροφοριῶνι μηνί· λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε ἐρρηφορία· παρὰ τὸ τὰ ἄρρητα καὶ μυστήρια φέρειν (= Bekker, AG I 446, 28 lex Seguer. VI). ἢ ἐὰν διὰ τοῦ ε παρὰ τὴν Ἕρσην τὴν Κέκροπος θυγατέρα ἐρσηφορία· ταύτῃ γὰρ ἦγον τὴν ἑορτήν. οὕτω Σαλούστιος. Hecalae commentario tribuit Reitzenstein; cf. schol. Aristoph. Lys. 642 quod fort. ex eodem lexico rhetorico hausit e quo Salustius

40. (71 K.)

ἐτήσια δεῖπν' Ἑκαλεῖα

Michael Acominat. II p. 386 Lambr. v. 340 οὐ γὰρ ἔην νήκουστα ἐτήσια δεῖπν' Ἑκαλεῖα versus finem ipsa Callimachi verba esse coni. Reitzenstein, Deutsche Lit.-Ztg. 1898, 226, fort. etiam vocem νήκουστος K. cf. Plut. Thes. 14 ἔθυον γὰρ Ἑκαλῆσιν (Madvig Ἑκαλήσιον codd. Ἑκαλήσια Korais) οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ (Meursius Ἑκάλῳ codd.) Διί

FRAGMENTA NOVA MINORA

41.

τῇ μὲν Κρωμνίτην

Schol. Lycophr. 522 (p. 188 Scheer) Κρῶμνα . . . ἔστι δὲ καὶ Κορίνθου τόπος ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Σωσιβίου νίκῃ „τῇ μὲν Κρωμνίτην" cf. Athen. IV 144 E = fr. 69 Schn. Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε

42.

Schol. Lycophr. 570 (p. 198 Sch.) . . . τοῦτον δὲ (sc. Ἄνιον) Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὃς γήμας Δωρίππην ἐγέννησε τὰς Οἰνοτρόπους Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο, ὁπότε βούλονται, σπέρμα λαμβάνειν. Φερεκύδης (FHG I 94) δέ φησιν ὅτι Ἄνιος ἔπειθε (Immisch, Rh. M. 44, 302 ἔπεισε codd. Sch.) τοὺς Ἕλληνας παρα-

γενομένους πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ μένειν τὰ θ′ ἔτη· δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὸ[ν] Ἴλιον, ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τραφήσεσθαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι (fr. 17 K.). μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος τῶν Ἀνίου θυγατέρων ἐν τοῖς Αἰτίοις. Adde Schol. Lyc. 580 (p. 200 Sch.) Οἰνοτρόπους· αἱ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαΐς. αὗται ἔλαβον παρὰ Διονύσου δῶρον, ἵνα, ὅτε θελήσουσι, καρπὸν τρυγῶσι καὶ ἡ μὲν Οἰνὼ τὸν οἶνον ἐποίει, ἡ δὲ Σπερμὼ τὰ σπέρματα, τὸ ἔλαιον δὲ ἡ Ἐλαΐς. αὗται καὶ τοὺς Ἕλληνας λιμώττοντας ἐλθοῦσαι εἰς Τροίαν διέσωσαν. μαρτυρεῖ δὲ ταῦτα καὶ Καλλίμαχος. cf. Schol. Ov. Ib. 477 = Call. fr. 9. De Anio et Oenotropis apud. Call. egerunt Geffcken, Herm. 25 (1890) 96, Wentzel, Philol. 51 (1892) 46 sqq., Noack, Herm. 28 (1893) 146 sqq., Dittrich, Jahrb. f. Phil. Suppl. 23 (1897) 185 sq. Hoc constat Callimachum in Aetiis referre Graecos ab Oenotropis fame liberatos esse, cetera parum certa sunt.

43.

Schol. Lycophr. 678 (p. 223 Sch.) βρύξουσιν, φάγωνται. τὸ θέμα παρὰ Καλλιμάχῳ βρύχω. cf. Moeris p. 192, 35 Bekker βρύκειν Ἀττικοί, βρύχειν Ἕλληνες

44.

(Ἀργὼ) φωνήεσσα

Schol. Lycophr. 1319 (p. 371 Sch.) λάληθρον τὴν Ἀργὼ λέγει, ἐπειδή, φασίν, ἐκ τῆς φηγοῦ τῆς ἐν Δωδώνῃ ξύλον εἶχε φωνῆεν (cf. Schol. Apoll. Rhod. I 526), καὶ Καλλίμαχος φωνήεσσαν αὐτὴν ἐκάλεσε. Bergk, Opusc. II 777 cont. Epigramm. 995, 8 Kaib. λάλον μὲν Ἀργὼ παῖς ἐὼν ἐ[γὼ 'μάθον]

45.

Πακτωλοῦ χρυσέοισιν ἐπ' ἀνδήροισι θάασσον

Schol. Lycophr. 1353 (p. 377 Sch.) Πακτωλοῦ ποτά· Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ ψήγματα ἔχων (= Schol. Lyc. 272 = Schol. Call. hy. IV 250), ὥς φησι καὶ ἄλλως Πακτωλοῦ χρυσέοισιν ἐπ' ἀνδήροισι θᾶσσον. Bergk, Opusc. II 777 καὶ ἄλλως l. Καλλίμαχος — θαάσσων (cf. Peppmüller, Jahrb. f. Philol. 139, 316) θάασσον Max Schneider, Jahrb. f. Phil. 139, 19 et Scheer = sedebant. cf. fr. an. 110 Schn. παρ' ἀνδήροισι Νεμείης

46.

τὴν θρινάκην κατέθεντο

Schol. Theocr. VII 155 p. 115 Wendel ἆς ἐπὶ σωρῷ: ὅταν δὲ λικμῶντες σωρεύωσι τὸν πυρόν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον. Καλ⟨λί-μαχος⟩ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου. καί codd. corr. Buecheler, Rhein. Mus. 39 (1884) 276 θρινάκη forma alias inusitata θρίνακα ἣν Buecheler (cf. Et. Gud. p. 265, 36 θρίναξ, θρίδαξ, θρίξ. οὕτω Καλλίμαχος)

47.

Schol. Pausan. VI 13, 1 (Spiro, Herm. 29 [1894] 148 et ed. Paus. III p. 222) περὶ Ἀστύλου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. Veri simile est in Aetiis, quomodo huius Olympionicae clarissimi domus in carcerem converteretur, Callimachum rettulisse (cf. v. Wilamowitz, Herm. 29 [1894] 245 sq.); eum et alterius Olympionicae non minus clari, Euthymi, mentionem fecisse iam tradiderat Plin. N. H. VII 152 = fr. 399 Schn., confirmat nunc Schol. Paus. VI 6, 4 τὰ κατὰ Εὔθυμον τὸν πύκτην, οὗ καὶ Καλλίμαχος μνημονεύει. (De libro περὶ ἀγώνων cogitavit post Diltheyum Ed. Luebbert, Comm. de Pindari poetae et Hieronis regis amicitiae primordiis et progressu, Ind. schol. Bonn. 1886 p. 16.) Aretham archiepiscopum Caesareae has glossas margini sui Pausaniae codicis adscripsisse docuit Fr. Spiro, Ein Leser des Pausanias, Festschr. f. Joh. Vahlen, 1900, 135 sqq.

48.

Schol. Paus. VIII 28, 6 (Spiro, Herm. l. l. p. 149 et ed. Paus. III p. 222) ὅτι φησὶν οὗτος (scil. Paus.) ἑωρακέναι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἐν Τευθίδι τελαμῶνι κατειλημμένον. καὶ ἢ Καλλίμαχος ἢ οὗτος ψεύδεται. ὁ μὲν γὰρ παλαίτερος ὢν (παλαιτέρων codd. em. Kaibel) φησι λῆξαι τοῦ τραύματος τὴν θεραπείαν, ὁ δὲ ἑωρακέναι φησὶν ἔτι ὥσπερ ἐπιδούμενον καὶ θεραπευόμενον. Paus. fabulam herois eponymi Teuthidis narrans scripsit: καὶ ἄγαλμα ἐποιήσαντο (sc. Arcades) Ἀθηνᾶς ἔχον τραῦμα ἐπὶ τοῦ μηροῦ. τοῦτο καὶ αὐτὸς τὸ ἄγαλμα εἶδον, τελαμῶνι πορφυρῷ τὸν μηρὸν κατειλημμένον, in Callimachi autem Aetiis iam tertio a. C. saeculo illum cultum finitum esse Arethas legit. Aut Pausaniae fides abroganda est, aut aetas posterior Minervae in vico Teuthide cultum redintegravisse videtur cf. v. Wilamowitz, Herm. 29 (1894) 244.

49.

[κεῖνον δ'] Ἡ(σι)όνῃ ῥύετο παῖς ἀμάλῃ

Et. Gen. A (Reitzenstein l. l. p. 10 sq.) ἀμάλη· ἡ ἁπαλή. ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων . . . Καλλίμαχος· „ἡ μόνῃ ῥύετο παῖς ἀμάλῃ". Μεθόδιος. (cf. Fr. de Jan, De Call. Homeri interprete 1893 p. 100) Recte Reitzenstein pro ἡ μόνῃ vel potius μούνῃ nomen proprium Ἡσιόνῃ scripsisse videtur coll. fr. 559. 560 Schn. = Anonymi brev. exposit. in Vergil. Georg. I 502, qui locus nunc apud H. Hagen, Appendix Serviana in Servii Comm. III 2 (1902) p. 278 sic legitur: „Tam longe petit bellorum civilium causas, et pluraliter „periuria" dicit semel adversus Herculem gesta, semel adversus Apollinem et Neptunum, ut Callimachus docet, propter pollicitam Hesionem, Apollini et Neptuno propter muros constructos." Etymologici versus narrare potest Hesionam capta ab Hercule Troia pretio redemisse fratrem Podarcen, unde Πρίαμος vocaretur

50. (fr. 502 auctum + 172)

κεῖθι γὰρ ᾧ τὰ γονῆος ἀπέθρισε μήδε' ἐκεῖνος
κέκρυπται γύπῃ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ

Et. Gen. A (Reitzenstein l. l. p. 12) ἔθρισεν· Καλλίμαχος· „κεῖθι γὰρ ὦτα γονῆος ἀπέθρησε μηδ' ἐκεῖνος" 1 Et. Gen. B p. 99 Miller κεῖθι — ἀπέθρισε. Call. versum correxit et cum fr. 172 coniunxit R. coll. Apoll. Rhod. IV 982 sqq. cf. Archiloch. fr. 138 B ἶνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν 2 Et. M. p. 406, 51 γύπῃ Ruhnken γόνῃ codd. γρώνῃ — ὑποχθονίῃ Dittrich, Jahrb. f. Phil. 137 (1888) 363. Hoc distichon in secundo Aetiorum libro fuisse docet schol. Lycophr. 869 (fr. 22 Schn.) et ad Ζάγκλης urbis Siciliae nominis veriloquium spectare demonstravit O. Rossbach, Jahrb. f. Phil. 143 (1891) 93 sq.

51. (fr. 331 auctum)

ὄφρα σε πλειοτέρῃ δεῦρο δέχωμαι [ἄναξ]

Et. Gen. A (Reitzenstein, Ind. lect. Rostock 1891/2 p. 3) πλειότερος κατασκευάζεται οὕτως . . . τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ „ὄφρα σε πλειοτέρῃ δεῦρο δέχωμαι" οὐ παρὰ τὸ πλείων πεποίηται, ἐπεὶ πλειονέστερον ἂν ἐλέγετο, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος . . . (sequuntur duo Homeri versus) πλεῖος οὖν καὶ πλειότερος, οἷον „φθέγγεο κυδίστῃ πλειοτέρῃ φάρυγι" . . . οὕτως Φιλόξενος [ῥηματικῷ]. Pentametrum suppl. e. g. R. et cont. λ 359 πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι; alter versus (= fr. 331, 1 Schn.) φθέγγεο κτλ. inter fragmenta anonyma reiciendus est. Ad Herculis apud Molorchum hospitium pentameter spectare potest (Pf.)

52. (fr. 294 auctum)

γρῆές ἐμεν, κορέῃς δ' οὐκ†

Tractatus de encliticis in cod. Laur. 57, 26 (fol. 68 aut 69), Reitzenstein, Geschichte d. griech. Etymologika 1897, p. 326 A. 1 γρῆές ἐμεν κορεησ δ' οὐκ αἴτιος Καλλιμάχου. fort. κορέῃς (κορέεις ?) = satiabis et ⟨ἐν⟩ αἰτίο⟨ι⟩ς K. Pf. Aut hexameter corruptus (caesuram enim semiquinariam semper anapaestus excipit, spondeus nunquam nisi anaphora excusatus) aut pentameter

53.

Ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοί
θύομεν

Athen. epit. I 8 E sine poetae nomine, quod servavit ex Athenaeo pleniore Constantinus Manasses: ἤδη δὲ ὁ λόγος τοῦ σκοποῦ καταστοχαζέσθω καὶ ἀπευθυνέσθω πρὸς τὰ ἐγκώμια „Ἄκαπνα δ' — θύομεν" εἶπεν ἂν ὁ Καλλίμαχος (Konstantin Horna, Unedierte Rede d. Konst. Man., Wien. Stud. 28 [1906] 176). — cf. Leonid. Alex. A. P. VI 321, 3 Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος; Lucian. amor. 4; Mich. Psell. epist. 84 (K. N. Sathas, Μεσαιωνικὴ βιβλιοθήκη 5 [1876] p. 322) καὶ θύσειν ὅ φασιν ἄκαπνα; Eustath. opusc. p. 59, 89 Taf. πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοιδοί; ib. p. 235, 33 . . παλαιὰν παροιμίαν . . . καθ' ἣν ταῖς Μούσαις ἄκαπνα θύουσιν οἱ ἀοιδοί. Constantin. Manass. testimonium mihi liberalissime suppeditavit Paulus Maas

54.

Excerptum Vaticanum (Palat. gr. 93 saec. XIII, fol. 83 v—84 v) de rebus mirabilibus (ed. E. L. de Stefani, Studi ital. di filol. class. XI [1903] 97) c. 15. Καλλίμαχός φησιν ἐν Θράκῃ δύο ποταμοὺς εἶναι Κέρωτα καὶ Μηλέα ὀνομαζομένους· τῶν δὲ προβάτων περὶ τὸ συλλαμβάνειν ὄντων τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ Κέρωτος πίνοντα μέλανας ἄρνας τίκτειν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Μηλέως λευκούς, τὰ δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὑδάτων ποικίλα. cf. Antig. Car. hist. mir. 78 (Κέρων καὶ Νηλεύς), Plin. n. h. XXXI 13 (Ceronam—Nelea, nonnulli codd. mellea), similia tradunt Strab. X 449 C, Ps.-Aristot. Mir. ausc. 170 etc. Paradoxographus Palatinus sua non Antigoni operi „integriori" debere, ut voluit C. Landi, Quaestiones doxogr. et paradoxogr. II, Atti e memorie della R. Accademia di scienze, lettere ed arti in Padova anno 370 N. S. vol. XXVII (1911) p. 74, sed e Callimachi libro aliquo hausisse videtur cf. Henr. Oehler, Paradoxographi Florentini anonymi opusculum de aquis mirabilibus, Diss. Tübingen 1913 p. 21 et 58 sqq. Hoc Callimachi opus, cuius fons Eudoxus esse potest (? cf. Plin. l. l. Eudicus), potius θαυμασίων . . . συναγωγήν (Schn. II 329 sqq.) quam περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν librum fuisse puto.

DUBIA

55.

Reitzenstein, Ind. lect. Rostock. 1892/3 p. 15 sqq. in Aristaenet. epist. I 15 „Battiadem quasi manibus tenere" sibi visus est et hanc Pieriae fabulam, ut Cydippae (v. supra nr. 9), e Callimachi Aetiis sumptam esse non sine iusta causa censuit; obsecutus est ei M. Heinemann, Epistolae amatoriae quomodo cohaereant cum eleg. Alex. 1910 (Dissert. Argent. XIV 3) p. 55 sq.

56.

U. v. Wilamowitz apud Geffcken, Herm. 25 (1890) 95 παρὰ Τηνίοις Καλλισταγόραν ad Aetia spectare putat in Clem. Al. Protrept. II 40, 2 p. 30 St. ἔστι μὲν ἐφευρεῖν καὶ ἀναφανδὸν οὕτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους, παρὰ Κυθνίοις Μενέδημον (cf. Schol. Ov. Ib. 451 Callimachus), παρὰ Τηνίοις Καλλισταγόραν, παρὰ Δηλίοις Ἄνιον (v. supra nr. 42), παρὰ Λάκωσιν Ἀστράβακον (cf. Herod. VI 69). τιμᾶται δέ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως (= Androgeos Call. fr. 33 b Schn.)

57.

IG XIV 1097. 1098. 1098 a (Ad. Wilhelm, Urkunden dramat. Aufführungen in Athen 1906, 195 sqq.) reliquiae ingentis cuiusdam inscriptionis sunt, quam apographon esse libri Callimachei, qui inscribitur πίναξ κατὰ χρόνους τῶν ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, nullo epitomatore intercedente iudicavit A. Koerte, Rhein. Mus. 60 (1905) 425 sqq., cui adstipulatur G. Jachmann, De Aristotelis didascaliis, Göttingen 1909, p. 56

58.

Μέτρον Κυρηναϊκόν, cuius metricus in Pap. Oxy. 220 col. 11 (vol. II p. 46, Hephaest. p. 406 Consbr.) mentionem facit, a Callimacho inventum esse post Frd. Leo, GGN 1899, 505 coniecit v. Wilamowitz, Sitz.-Ber. Preuss. Akad. 1912 I 541; exempli posterior pars extat „παρθένον κόρην" (cf. Münscher, Herm. 54 [1919], 18, 1)

59.

Scholiis ad Ovid. Ib. (ed. Ellis 1881) non omnino fidem abrogandam esse saepius Callimachum citantibus docuit J. Geffcken, Herm. 25 (1890) 91—96: cf. supra ad 9, 66 (Ib. 475), 42 (Ib. 477) 56 (Ib. 451); sed

sub variis nominibus corruptis semper Callimachi nomen latere nec Ellis nec Zipfel, Quatenus Ovid. in Ibide Callimachum aliosque fontes imprimis defixiones secutus sit, Diss. Leipzig 1910 p. 28—40 mihi probaverunt, cf. Schol. 295 Crinius (= Cireneus Ellis p. 55), 383 Darius (= Clarius = Call. Zipfel p. 28 et 38), 447 Bauciades (= Battiades Ellis p. 77, Zipfel p. 30) 517 Darius (= Call. Zipfel p. 40).

Omisi „pentametrum" anonymum ap. Athenag. suppl. pro christ. c. 14 a Nauck, Bulletin de l'acad. imp. de St. Péterbourg 1877 p. 69 (= Mél. Gr. R. IV 187) Callimacho vindicatum (quam coniecturam optimo iure neglexerunt Athenag. editores Schwartz et Geffcken) et versus ab Apoll. Dysc. Synt. 138, 12 laudatos et a P. Maas, Herm. 46 (1911) 610 sqq. Hecalae tributos, cui assensus est O. Kern, Herm. 51 (1916) 480, oblocuta I. Kapp, Call. Hec. frg. p. 12; neque enim grammatico „Πινδάρου ἡ χρῆσις" (fr. 186 Schr.) in marg. adscribenti diffidendum est nec subscriptio schol. A P 54 (= Call. fr. 384) ad hos versus, sed ad iambos 263 sqq. (v. supra) spectat. Neque recepi trimetros, quos Bergk, PLG III⁴ p. 739 coniectura incertissima Callimacho adscripsit, allatos ab Et. gen. B (p. 134), neque quem idem v. d. e Suida restituit pentametrum quemque Callimachi esse voluit Gg. Knaack, Callimachea 1887 p. 9 ex Aetiorum libro secundo sumptum; Suidas enim ne unum quidem Aetiorum fragmentum aliunde non notum conservasse constat. Sub Plutarchi verbis ap. Euseb. praep. ev. III, 8, 1 Ἀργολίδος Ἥρας ἱερὸν εἱσάμενος Callimachi poetae pentametrum latere C. Robertum (Herm. 55 [1920] 377) nemini unquam persuasurum esse spero. In Philodemi denique π. εὐσεβείας libro Callimachi vestigia R. Philippson, Herm. 55 (1920) 244 sqq. deprehendere sibi visus est et quinquies (p. 244. 248. 249. 254. 256) poetae nomen supplevit; haec supplementa sagacitate haud spernenda excogitata esse nemo negabit, sed in Callimachi fragmentorum collectionem recipi non possunt.

APPENDIX

PAP. AMH. 20 (Schol. Call. hy. III 107—178)

B. P. Grenfell et A. S. Hunt, The Amherst Papyri, Part II (1901) p. 17—19. Papyrus empta in Aegypto asservatur in collectione „Lord Amherst of Hackney at Dilington Hall, Norfolk" Saec. IV. p. C. — cf. Radermacher et Usener, Rhein. Mus. 57 (1902) 141 sq.; Crönert, Arch. f. Papyrusforsch. II (1903) 349

Recto

πάγος Κερύνειος ἀκρωτήρ[ιον Ἀρκαδ]ίας ο[ὕτ]ω καλού-
μενον: τὴν δὲ μίαν Κελ[άδοντο]ς δυνά[μ]εθα
εἰπεῖν τὸ κελάδοντ[ος ἀντὶ] ἐπιθέτου καὶ
λέγειν ποτ[α]μὸν Ἀρκ[αδίας ὡς] κύριον: Αἷμῳ
ἐπὶ Θρήϊκι ὄρει Θρ[ᾴ]κ[ης: Μυσῷ διά]φοροι Ὄλυμποι
ὄρη: νῦν δ' οὐκέτι Φ[οῖβος ἄεθλο]ν τοῦτον ἔχει
φρόντισμα ἐνδ[. .].[. . . . .]μενη: Τιρύν-
θιος ἄκμων ἀκάματος [Ἡρακλῆς]· Τίρυ⟨ν⟩ς γὰρ
πόλις Ἄργους: γάμος ἔ[σσεται ὑμν]ήσεται: Ἀκα-
κήσιος λέγεται ἢ ἐπ[ίθετον διὰ] τὸ ἐν ὄρει
[Ἀκακησίῳ τὰς γ]ονὰ[ς ἔχειν ἢ ὅτι] ἀναίτιός ἐστι
[κακοῦ τινος . . . .]κμων τιθείς
[Θειοδάμαντι Δρυόπων βασιλεῖ· οἱ δ]ὲ Δρύοπ[ε]ς
[ ]ηστον ὄρος
[Ἀριστοτ]έλης τινων
[ ] ζυγὸν καὶ
[ ].εν . . . γὰρ ἀρο-
[ ]μὴ δοῦνα[ι
[κ]ελάδοντο[ς
[ ].αν[. . . . . .

in marg. recto superiore ζ̄ i. e. VII. libri papyracei pagina; pleraque suppl. editores primi Gr.-H. 1 ΚΕΡΑΥΝΕΙΟϹ pap. codd. D P ap. Nigra, Riv. di fil. cl. 21 (1893), 65 3 ἀντὶ suppl. Us(ener) 4 ὡς suppl. Us. 5 Μυσῷ διά]φοροι suppl. Pf. δενδρο]φόροι R(aderm.) coll. v. 116 sq. 6 v. 145 sq. τοῦτον ἄεθλον Φοῖβος codd. 8 ΤΙΡΥϹ pap. 9 ὑμν]ήσεται Us. μν]ήσεται Gr.-H. 10 sq. suppl. Us. 12 suppl. Pf. 15 suppl. Pf. 19]ΕΛΑΔΟΝΤΟ[prior littera Ο ex Ε correcta

1 Schol. III 109 Κερύνειος· λόφος Ἀρκαδίας 2 schol. 107 Κελάδοντος· ποταμοῦ Ἀρκαδίας cf. schol. Il. Η 133 5 schol. 114 Αἷμῳ ἔπι· Αἷμος (add. Schn.) ὄρος Θρᾴκης schol. 117 Μυσῷ ἐν Ὀλύμπῳ· ἔστι γὰρ καὶ ἄλλος Μακεδονίας 6 schol. 145 deest in codd. 7 schol. 146 Τιρύνθιος ἄκμων· ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς 9 schol. 138 deest in codd. 10 schol. 143 Ἀκακήσιος· ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν. cf. Paus. VIII 36, 10 et Eratosth. in schol. B Il. Ε 422 13 schol. 161 Θειοδάμαντι· βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας ad fabulam Herculis et Theodamantis v. supra 7 14 sqq. cf. Schol. Apoll. Rhod. I 1212 et 1218 15 cf. Aristot. fr. 482 R

Verso

ὅθεν Λ̣ι̣[μνᾶτις . . . .]τ̣ο̣ς· Πιτ[ά]νη πόλις Λακεδαί-
[μο]νος: [Ἀλὰς Ἀραφην]ίδ[ας δῆμ]ος Ἀττικῆς:
τετράγυον [τεσσάρων γυῶν:] Σ[τυμ]φαιΐδες Ἠπει-
ρωτικαί, ὅ[τι Στύμφαι πόλις Θεσ]πρωτίας· Στυμφαῖον
δὲ ὄρ[ος καλεῖται κα]ὶ̣ ἔθνος [:] Σκυθί⟨η⟩ς·
ἡ δὲ ἱστορ[ία ἔχει ὡς μέ]λλουσαν θύεσθαι
τὴν Ἰφιγέν[ειαν ἡ Ἄρτ]ε̣μ̣ι̣[ς ἁ]ρπάξασα ἀπήγαγεν
εἰς Ταύρους [καὶ ἐκεῖ ἱέρε]ι[α γε]ν̣ο̣μένη τῆς Ἀρτέμι-
δος τοὺς πω . [. . . . .] . . ηξεν αυτη· ἡ δὲ Ἰ-
φιγένεια ἔ̣λ[αφος . . . . . .] . . . . .[. . . . .]ε[
ἐκ τῆς ἐλ⟨ά⟩φο̣[υ
[ση]μεῖον ε[
ἡ Ἄρτεμις α[
γαγειν τὰ α[Ἀρισ-]
τόδημος π̣[
πρόσταξιν α[
[δ]αίμονος: . [
[. .]τειδητ̣ . [

— — — — — — — — — — — — — — — — —

21 Λι[μνᾶτις (sc. Ἄρτεμις) suppl. Pf. **22** suppl. Us. **23** ΤΕΤΡΟΓΥΟΝ pap. τετράγυον codd. suppl. Pf. coll. Apoll. lex. p. 151, 27 τετράγυος· τεσσάρων γυῶν **24** suppl. Pf. ὅ[ρος τι Στύμφη R. **25** CΚΥΘΕΙΑC pap. suppl. R., qui perperam Σκυθείας coniunxit cum ἔθνος, quandam ignotam Stymphaeorum et Scytharum fabulam subesse arbitratus; novum lemma esse videtur Σκυθίης (v. 174), etsi puncta omisit schol. **26** et **28** suppl. Us. **31** ΕΛΕΦΟ[pap. **34** suppl. Crönert

21 Schol. 172 Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις errat scholiastes, sed cf. Dörpfeld, Ath. Mitt. 19 (1894) 147 sqq. schol. Πιτάνη δὲ πόλις Μακεδονίας codd. **22** schol. 173 δύο Ἀλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες **23** ad 176 τετρ. schol. non extat in codd. schol. 178 Στυμφαιΐδες Ἠπειρωτικαί· Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου cf. Steph. Byz. v. Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν. καὶ Τυμφαία πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τυμφαῖος **26** sqq. Iphigeniae fabula deest in codd. cf. Proclus in Ep. G. F. p. 19 Kink. Apollod. epit. III 22 Schol. A Il. A 108

CONSPECTUS NUMERORUM SCHNEIDERIANAE ET HUIUS EDITIONIS

Schn.	Pf.	Schn.	Pf.	Schn.	Pf.
5	7, 25	93[b]	post 9, 217	172	50
26	9[f]	94	9, 118[a]	200	5, 30?
30	9[e]	95	post 9, 138	210	9, 3
42	34, 57	96	post 9, 138	214	7, 7
61	34, 19	97	post 9, 118	218	8, 36?
75[a]	11	98[a]	22	229	9[h]
76	28	98[b]	9, 308	255	34, 56
77	29	98[c]	10, 13	276	9, 14
78	30	98[d], 1	23 (et 9, 488?)	278	34, 58
80	13	98[d], 2	8, 30	288	34, 6
81	14	98[e]	24	294	52
82	31	99	25	327	8, 9
82[a]	32	100	26	331, 2	51
82[b]	15	101	9[g]	342	9, 174
82[c]	16	102	9[d]	372	8, 24
82[d]	17	109	8, 11	384	9, 262
83[a]	9, 124	111, 2—4	8, 32	424	3, 19
83[b]	18	115	v. pag. 10	496	9, 46
83[c]	19	116	2, 1	502	50
84	20	120	7, 38	508	8, 23
85	9, 93	136	7, 20	529	4, 10
86	10, 5	138	3, 10. 13	551	34, 48
87	ad 9, 160	146[a]	1, 1	562	9[a]
88	21	146[b]	1, 5	an. 40	34, 48
89	post 9, 138	146[c]	1, 43	an. 59	34, 14
90	9, 94	148	9[c], 1	an. 70	9, 34
91	9, 128	149	33, 11	an. 117	7, 35
92	9, 92	169	9[b]	an. 244	34, 56
93[a]	9, 211				

Fragmenta prius aut anonyma aut falso aliis poetis vindicata, quae non sunt in collectione Schneideriana:

CAF III p. 378 K. (Callippus)	2, 5	huius editionis
PLG III[4] p. 426 B (Simonid. fr. 88)	8, 15	„ „
PLG III[4] p. 696 B (fr. adesp. 29)	9, 113	„ „
Apoll. lex. p. 10, 13 B (Lachmann, Babr. p. 84)	9, 171	„ „

Addenda: Editio maior cum indice verborum brevi in publicum emittetur (Bonnae, A. Marcus & E. Weber); huic nova fortasse addere potero fragmenta, quae in vol. papyr. Oxyrhynch. XV. proximis mensibus se editurum esse Arthurus S. Hunt benigne per litteras mecum communicavit. Propediem etiam libellum, qui inscribitur „Kallimachosstudien. Untersuchungen zur Arsinoe und zu den Aitia", in praefatione et saepe in adnotatione allatum prodire posse spero (Monaci, Apud Maximilianum Hueber).

INSUNT

		pag.
Praefatio		2
1. Pap. Berol. 13417 A	Μέλη (Arsinoa)	3
2. „ „ 13417 B	„ (Pannychis)	9
3. „ Rylands 13	Αἴτια (Linus)	10
4. „ Berol. 11521	„ (Argonautae)	12
5. „ Genav. 97	„ „	14
6. „ Berol. 11629 A	„ (Molorchus?)	18
7. „ „ 11629 B	„ (Thiodamas)	19
8. „ Oxyrhynch. 1362	„ (Theugenes Icius)	23
9. „ „ 1011	„ (Cydippa)	29
„ „ 1011	Ἴαμβοι (cum pentam. trochaicis)	40
10. „ „ 1363	„	69
11—32. Cetera iamborum fragmenta		71
33. Pap. Soc. Ital. 133	Ἑκάλη	76
34. Mitteil. Pap. Rain. VI	„	78
35—40. Cetera Hecalae fragmenta nova		83
41 – 59. Fragmenta minora nova		84
Appendix: Pap. Amherst 20 Schol. Call. hy. III 107—178		90
Conspectus numerorum Schneiderianae et huius editionis		93
Addenda		93

Frommannsche Buchdruckerei (Hermann Pohle) in Jena. — 4934

A. Marcus und E. Webers Verlag in Bonn.

Das Jenseits im Mythos der Hellenen

Untersuchungen über antiken Jenseitsglauben

von

Prof. Dr. **L. Radermacher**

VIII und 152 Seiten. 1903. 9 Mark.

Die Untersuchung beschäftigt sich zunächst mit der Komposition der antiken Nekyien und zeigt, daß das elfte Buch der Odyssee trotz der disparaten Elemente, aus denen es sich zusammensetzt, dem antiken Leser keinen Anstoß bieten konnte, weil naive Jenseitsdichtung überhaupt mit den verschiedenen Vorstellungen sehr frei schaltete. Das sechste Buch der Äneis ist anders, und es wird versucht, die Geschlossenheit seiner Grundanschauung in einem bestimmten, strittigen Falle zu erweisen. Der zweite Teil verfolgt das Motiv der Fahrt ins Jenseits, und zieht, um den Kern antiker Sagen zu gewinnen, mehrfach moderne Märchen heran. Der dritte Teil wendet sich der Frage zu, inwieweit der immer mehr erstarkende Glaube an einen unterirdischen Hades Elemente aus anderen Vorstellungskreisen an sich riß, und behandelt im Zusammenhang damit auch einzelne Figuren der Unterweltsdämonologie. Vier Exkurse, Orestes und die Tragödie — Zur alttestamentlichen Simsonlegende — Vom Kampf mit dem Tode — Grenzwasser der Unterwelt, machen den Schluß.